

Elvis magasinet

Nr 2 april 2024 Pris: Gratis

Utgivare: Elvis i Norden

Officiell fanklubb godkänd av Graceland/EPE

The Elvis Concert

Innehåll

Sida 6 – *The Elvis Concert 2024*

Sida 20 – *Så fick jag veta att Elvis var död*

Sida 22 – *Elvis 'Today' – Historien bakom albumet från 1975 (del 2)*

Sida 34 – *Brevvänner och Elvisskivor*

Sida 37 – *Filmen om Kal P Dal*

Sida 38 – *Elvis var karisma personifierad (Intervju med Terry Blackwood)*

Sida 48 – *Nipper's Corner: En karriär börjar*

Sida 50 – *Elvis och Luke*

Sida 54 – *"Du gir meg en klump i lommeboka"*

Omslag framsida:
The Elvis Concert i Helsingfors
Foto: Jari Koskela

Omslag baksida:
Elvisteckning: Elvis Red Scarf av Andy Leslie

Vi rekommenderar:

E-tidningen läses bäst genom att använda programmet **Adobe Acrobat Reader DC** vilket är gratis från Adobes hemsida:

<https://get.adobe.com/se/reader/>

I Acrobat Reader kan du välja att visa 1 eller 2 sidor åt gången. Två sidor kan vara bra att välja om man vill se ett helt uppslag där innehållet kanske sträcker sig över båda sidorna.

Givetvis kan även andra pdf-läsare användas. Men om problem uppstår så testas vi med Adobes Acrobat Reader som de flesta använder sig av.

Elvis i Norden

Elvismagasinets redaktion:

Chefredaktör och layout:
Elvis Ahlgren

Medarbetare:
Joe Devine
Micke Englund
Keith Huotari
Bert Jansson
Arne Julien
Annika Lindqvist
Andy Leslie
Lars Persson
Trevor Simpson
Yngve "Mr Hurt" Sundell
Eva Lind Söderling
Elisabeth Wigdahl
Stefan Ödman

Foto:
Jari Koskela

Översättare:
Eva Beal

Video:
Elvis Ahlgren
Tomas Karlsson

Du når oss på e-postadressen:

elvismagasinet@elvis.ax

Utgivningsmånader:
Februari
April
Juni
September
November

Hej Elvisvänner!

Det är säkert väldigt många av våra läsare som upplevt **The Elvis Concert** under de senaste veckorna. Jag är själv en av dem som sett showen. I det här numret kan ni läsa om mitt Elvisäventyr i Helsingfors.

*Backstage i Helsingfors tillsammans med Brenda Nielsen Murray och Jim Murray.
Foto: Arjan Deelen*

Elvismagasinets **Eva Beal** är en annan som upplevt showen men hon såg den i Köpenhamn. Eva tyckte att showen var helt fantastisk. Vad jag tyckte får ni veta i artikeln.

Det är ett extra stort nummer med både långa och korta artiklar. Vi är extra glada att för första gången kunna bjuda på en **artikel på norska!** Det är **Arne Julien** som skrivit om **Överste Parker** och hans inflytande på Elvis. Mycket Elvisgodis på hela 72 sidor!

Nytt utgivningsschema

En viktig nyhet är vårt nya utgivningsschema. Vi anpassar nu tidningsutgivningen efter de större Elvisevenemangen. Det betyder att vi kan producera **en bättre tidning** för er medlemmar/läsare! Rent praktiskt betyder det att augustinumret faller bort och att vi utkommer i september och då bättre kan rapportera om evenemangen i augusti.

*Eva och Dwight Icenhower på Bremen teatern i Köpenhamn. I bakgrunden syns Bob Lanning.
Foto: Eva Beal*

Den andra ändringen är att följande nummer kommer i november (tidigare december) och då kan vi bättre informera om evenemangen i januari. Vi fokuserar alltså mer på de tider som Elvis är aktuell vilket är helt naturligt. Se även utgivningsschemat på sida 2.

Nästa nummer kommer i juni.

Ha det gott!

The High-Jacks 20 års jubileum

Årets fest – Shake Rattle & Roll – The High-Jacks firar 20 år!

2004 bildades bandet the High-Jacks som komp och förband till Rockabilly och Countrydrottningen Wanda Jackson. Bandet etablerades snart till ett av våra mest populära band i genren och 2006 vann man utmärkelsen som bästa Rockabillyband i Country-SM. Genom åren har man turnerat flitigt och skaffat sig en trogen fan-skara i flera länder.

Per-Erik Jonsson, som leder bandet tillsammans med sångerskan **Nina Jedevin**, hade sin första spelning redan 1974 på anrika Mosebacke Etablissement i Stockholm. 1975 fick även TV-publiken se och uppleva Skultuna-pojken Per-Erik i det populära TV-programmet Karusellen med Lennart Hyland som värd. Så förutom firandet av The High-Jacks 20-årsjubileum, hyllar vi även **Per-Erik Jonssons 50 år som artist!**

The High-Jacks kommer under kvällen även bjuda på andra artister och musiker man samarbetat med genom åren.

Gammal hederlig **Rock n' Roll** och **Country** utlovas i två akter och fyra takter! Så häng med på årets fest i Västerås!

För er som bokar biljett till showen ges även **20% rabatt på rumspriset på Plaza Hotell i Västerås** när man uppger koden **THJ-20**.

För hotellbokning ring direkt till **Plaza Hotell 021-10 10 10**.

Köp biljett här

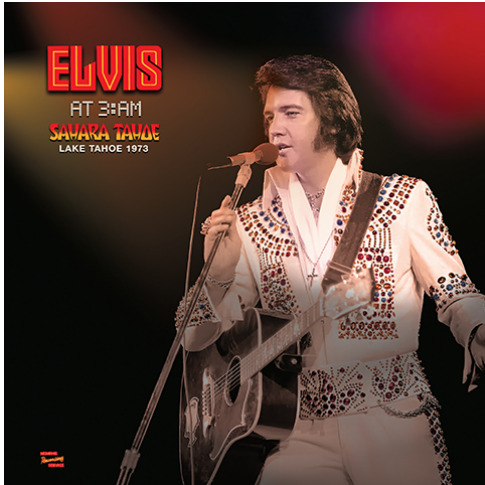
JungleRecords.fi

Jungle Records

Elvis Presley

CD

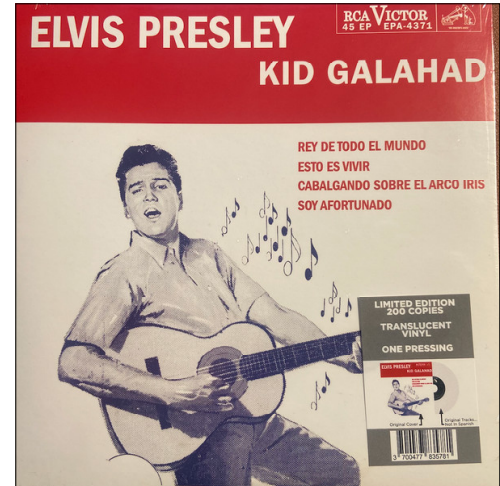
LP

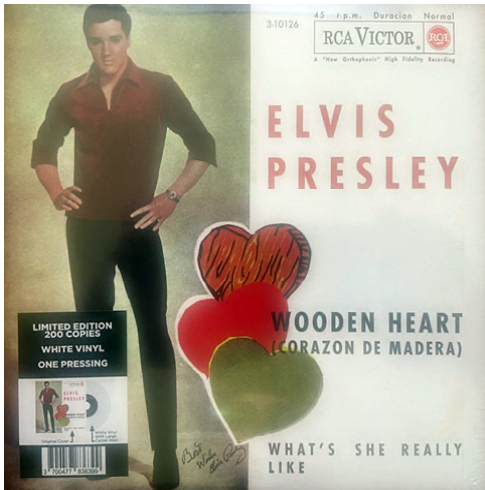
At 3:am - Lake Tahoe 1973 (2CD)

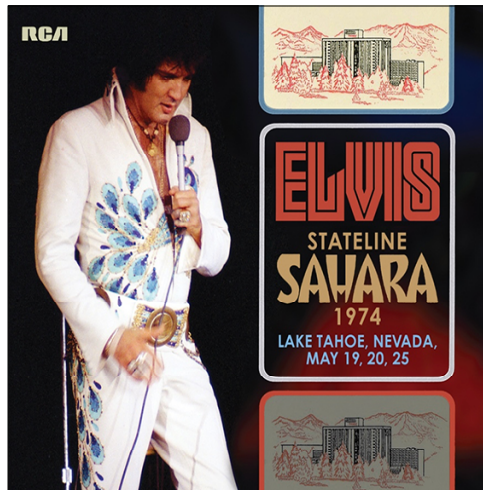
The Complete Movie Masters 1960-62 + session Out-takes 4CD + BOOK

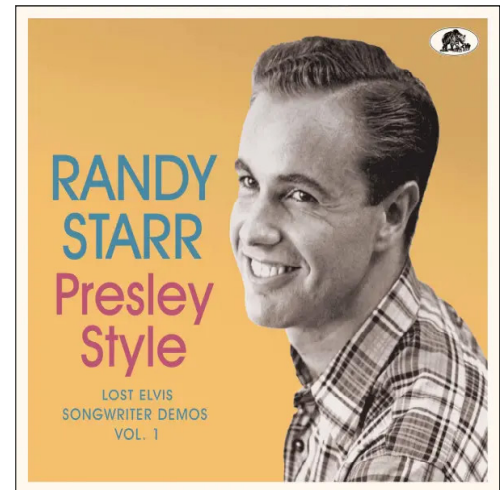
En Kid Galahad EP (Blue) (7 single/EP)

Wooden Heart / What's She Really Like (Burgundy) (7 single/EP)

Stateline Sahara 1974 (3CD)

Starr Randy - Presley Style Lost Elvis Songwriter Demos Vol. 1 (CD)

JUNGLE RECORDS OY

jungle@junglerecords.fi

Näsintie 4, 29900 Merikarvia, Finland
+358 (0)400 128 966

The Elvis Concert

Lördagen den 6 april kom showen The Elvis Concert till Savoy-teatern i Helsingfors. Det var den sista av totalt tre shower i Finland. Producenten Arjan Deelens show med världens bästa Elvis tribute artist, Dwight Icenhower, skulle framföras inför en utsold teater. Kapaciteten i lokalen är 750 personer och man kunde formligen inandas förväntningarna hos den talrika publiken. En del hade sett showen förra året och visste ungefär vad som väntade. Självt var jag inte alls säker på vad som väntade men hade ändå höga förväntningar.

Jag hade rest med tåg fyra timmar för att ta mig till den finska huvudstaden för detta evenemang. Någon som hade rest lite längre än mig var **Mats Söderman** och hans dotter. Vi sammanstrålade före showen på hotellet där vi båda bodde. Det verkade inte finnas fler Elvisfans just på vårt hotell men ändå trevligt att ha åtminstone någon likasinnad och till och med från samma klubb att prata med. Det var ett femstjärnigt hotell så vi uttryckte båda att vi var rätt

THE ELVIS
CONCERT 2024 (USA) - Special 70th Anniversary Shows

FEATURING:
TOP ETA DWIGHT ICENHOWER
ORIGINAL BANDMEMBERS
BOB LANNING & JIM MURRAY (THE IMPERIALS)
ELVIS' FRIEND BRENDA MURRAY NIELSEN

TOURDATA APRIL 2024:

03 04	EINDHOVEN	EFFENAAR	NETHERLANDS
04 04	MIKKELI	MIKKELI CONCERT HALL	FINLAND
05 04	LAHTI	SIBELIUS-TALO	FINLAND
06 04	HELSINKI	SAVOY-TEATTERI	FINLAND
07 04	TILBURG	013	NETHERLANDS
09 04	GRONINGEN	OOSTERPOORT	NETHERLANDS
10 04	ESBJERG	MUSIKHUSET	DENMARK
11 04	VARA	VARA KONSERTHUS	SWEDEN
12 04	ESKILSTUNA	ROYAL TEATER	SWEDEN
13 04	COPENHAGEN	BREMEN TEATER	DENMARK
14 04	UTRECHT	TIVOLI VREDENBURG	NETHERLANDS
16 04	ZOETERMEER	BOERDERIJ	NETHERLANDS
17 04	ALKMAAR	VICTORIE	NETHERLANDS
18 04	ENSCHDE	METROPOOL	NETHERLANDS
19 04	LEEWARDEN	NEUSHOORN	NETHERLANDS
20 04	HOOFDDORP	CPUNT	NETHERLANDS
21 04	MAASTRICHT	MUZIEKGIETERIJ	NETHERLANDS

Bookings: Deelen Consultancies & Tornado Concerts. Follow us on Facebook!

lippu.fi

THE ELVIS CONCERT 2024 (USA)
Featuring The World's # 1 Elvis Tribute Artist
Dwight Icenhower, plus special guests.

Kesto n. 2,5 h, sis. väliajan
SAVOY-TEATTERI, Kasarmikatu 46-48
Lauantai 06.04.2024 19:00
Katsomo/Sektion Permanto oikea K18
Rivi/Rad 14 Paikka/Plats 20
Kutsuvieras 0,00 e

06.04.2024 16:07
Kulke
633950 6033 00373

0935808037351340106053

29508892 FI 29508892 FI 29508892 FI

Mats Söderman och hans 12-åriga dotter Elin, som är stora Elvisfans, kom ända från Kollby utanför Jakobstad för att se showen på den utsålda Savoy-teatern i Helsingfors. Foton: Elvis Ahlgren

nöjda med standarden även om det viktigaste naturligtvis var att få se Elvisshowen.

Klockan 19:00 var det showtime och spänningen steg då ljuset dämpades och teaterns dörrar stängdes. Först kom **Arjan Deelen** in på scenen för att välkomna publiken och introducera showen och artisterna. Han berättade att det är ett speciellt år eftersom det i år är 70 år sedan Elvis spelade in *That's All Right*.

De medverkande var:

Carl Bradychok från Detroit, Michigan, gitarr

Shawn Bryant från Coopersville, Michigan, bas

Damien Daigneau från Toulouse, Frankrike, piano

Matthieu Gastaldi från Toulouse Frankrike, trummor

The Velvet Candles från Barcelona, Spanien körade och bestod av **Juan Ibáñez Mateos** (bas), **Eddie Peregrín Sala** (baryton)

Bob Lanning som spelade med Elvis 1970, trummor

Brenda Nielsen Murray och Jim Murray
Foto: Jari Koskela

Jim Murray från The Imperials, kör

Brenda Nielsen Murray var Elvis vän, kör

Dwight Icenhower från Orlando, Florida på sång

När Bob Lanning blev presenterad sade han att han var redo att rocka. Med tanke på att han inte är någon ungdom längre så var det roligt att höra att han hade den rätta attityden. Bob berättade om när de spelade in albumet *On Stage* och fick en hit med **The Wonder of You**.

Jim Murray sade att det här (Finland) är det lyckligaste landet i världen. Arjan fyllde då i med att: – *Just nu är det så i alla fall!*

De diskuterade lite om Elvis kärlek för gospel. – *Ska du sjunga någon gospel i kväll?* frågade Arjan. – *Om jag får,* svarade Jim försynt.

Brenda, som blev Jims fru för fem år sedan, berättade att Elvis ville sjunga bas i en gospelkvartett och att de två blev vänner i Memphis just på grund av gospelmusiken.

Dwight kommer in på scenen.
Foto: Jari Koskela

Efter inledningspratet så drog showen igång. Första låten blev **Don't Be Cruel** som Dwight sjöng iförd guldgrav. Publiken var med direkt och klappade takten.

Den andra låten innebar ett hopp fram till 60-talet med **I'm Comin' Home**.

Första låten i den två timmar långa showen var Don't Be Cruel.
Foto: Jari Koskela

Efter den något ovanliga låten fortsatte Dwight med att säga att vi skulle gå till 1970 då Elvis gjorde **In The Ghetto** live. Jag tänkte att nog gjorde han den live redan 1969 men vad spelade det egentligen för roll. En klassiker är en klassiker och speciellt när den framförs på rätt sätt.

Sedan var det dags att backa tillbaka i tiden och Dwight sade: – *Elvis gjorde den här 1960 och det är en av mina favoriter och jag hoppas att den är en av era också!*

Javisst är **Suspicion** en av mina favoriter också även om jag inte alltid håller med den gode herr Icenhower om vilka år som låtarna gjordes. Å andra sidan hade inte heller Elvis någon

järnkoll på exakt när han gjorde låtarna och sjunger man så bra som dessa två herrar så blir man naturligtvis förlåten för sådana små fadäser.

Om man inte gick igång på **Suspicion** så var nog alla garanterat med när de välkända tonerna från **Devil In Disguise** fyllde den trevliga och fullsatta teatern.

Dwight sade sedan att vi var den bästa publiken de haft på de fyra shower de gjort hittills på turnén. Han sade att de skulle spela till klockan 9 men eftersom publiken var så bra så kunde det nog bli till klockan 9:02!

Dwight Icenhower är den bästa Elvis tribute artisten och det märks att han har kul på scenen tillsammans med detta fantastiska gäng.

Foto: Jari Koskela

Carl Bradychok spelade inte bara gitarr utan bjöd även på sång i bl.a. Baby Let's Play House. Shawn Bryant spelade bas.

Foto: Jari Koskela

Sedan sjöng han Elvis största hit **It's Now Or Never** innan han lämnade scenen och tog en liten paus.

Det var nämligen dags för **Carl Bradychok** att stiga fram och sjunga **Baby Let's Play House** och hans härliga rockabillytoner verkade också uppskattas av publiken.

Därefter var det den franske pianisten **Damien Daigneau** som fick leverera **Shake A Hand** från albumet Today.

Dwight återvände till scenen, tog på sig gitarren och framförde Elvis första kommersiella skiva **That's All Right** som alltså blir 70 år i sommar. Med musiken som fortsatte i bakgrunden så berättade han att Elvis och grabbarna sedan gjorde B-sidan **Blue Moon of Kentucky** varefter Dwight sjöng även den.

Efter det åkte gitarren av och då var det dags för **All Shook Up** som är en annan klassisk Elvislåt som de flesta gillar.

Dwight fortsatte: – 1961 spelade Elvis in en av mina favoritfilmer - *Blue Hawaii*. I den fanns en av historiens kanske bästa kärlekssånger - **Can't Help Falling in Love**.

Det är en låt som behållit sitt lyskraft under alla år som gått och som är en av Elvis absolut mest kända än idag. Eller kanske mer idag då många av Kungens hits inte längre är lika kända bland allmänheten. Här svängde publiken sina lysande telefoner i takt med musiken. Det var mycket stämningsfullt!

*Damien Daigneau vid pianot.
Foto: Jari Koskela*

Kiss Me Quick är ytterligare en 60-talslåt som brukar gå hem och denna kväll är inget undantag.

Så var det dags för mannen med basrösten **Juan Mateos** att bjuda på **Witchcraft**. Det här med att andra sångare hoppade in mellan varven gjorde att showen fick mer liv och rörelse. Det blev mer variation och roligare.

Dwight kom in igen och då blev 70-tal i form av **Way Down** från Elvis sista album *Moody Blue*. Här passade Mateos basröst perfekt in. Det är ju inte lätt att sjunga J.D. Sumners basstämma i den låten.

Dwight välkomnade **Jim Murray**, från **The Imperials**, fram på scenen.

*Juan Ibáñez Mateos
Foto: Jari Koskela*

– Jag har alltid välsignats med att få jobba med de bästa och det gör jag även i kväll! sade han. Han berättade att kvällen före hade de uppträtt i Lahtis och kvällen före det i

*Jim Murray sjöng gospellåten Walk With Me.
Foto: Jari Koskela*

Mikkeli (sv. S:t Michel). Hans uttal blev "Mikkelaaj" varpå han frågade om det var rätt. En dam i publiken rättade hans uttal och han upprepade det helt korrekt.

Sedan berättade han om första gången han spelade in i studion tillsammans med Elvis. Han träffade Brenda första gången på 60-talet. Hon var då gift med **Sherill Nielsen** som sjöng med gruppen **Voice** som också turnerade med Elvis. När deras respektive hade gått bort så började de dejta och för fem år

sedan gifte de sig.

Jim berättade vidare att Elvis älskade att sjunga gospel och när de sjöng tillsammans ville han alltid höra **Walk With Me** som berörde honom väldigt mycket. Trots lite halsont kunde Jim ändå sjunga just den gospellåten ackompanjerad av piano och kör.

Dwight frågade om publiken tyckte att det var okej med ytterligare en gospel och efter att ha fått ett positivt

svar så bjöd även han på en gospel i form av **Swing Down, Sweet Chariot** som svängde bra.

Före de gjorde första setets sista låt bad Dwight publiken att ge alla musiker en applåd. Han tog även in Arjan och tackade honom. Trots sina stora framgångar som den bäste Elvis tribute artisten så var Dwight ödmjuk och visade uppskattning för sina medmusiker på ett klädsamt sätt.

*Shawn Bryant, Dwight Icenhower, Carl Bradychok och bakom dem Matthieu Gastaldi på trummor.
Foto: Jari Koskela*

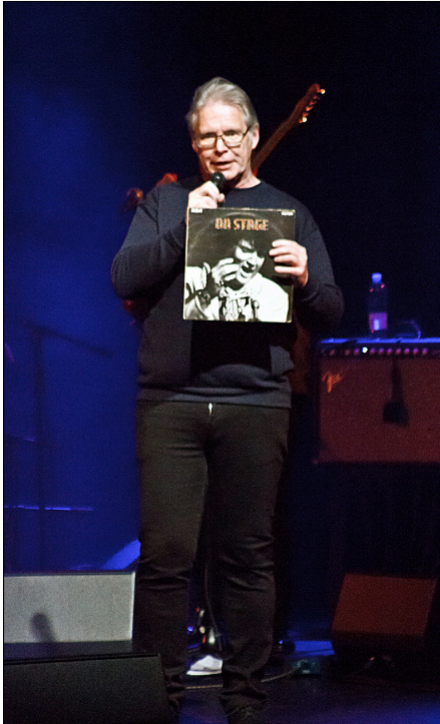
Fantastiska **If I Can Dream** fick sedan avsluta den första delen av showen.

Efter det första setet så kunde nog vem som helst i publiken ha gått hem och varit nöjd med upplevelsen. Men showen var ju faktiskt bara halvvägs. När det gäller Elvishower så vill man gärna att det inte bara ska vara bra utan det ska vara bäst. Jag och säkert många andra undrade hur det skulle vara möjligt att lyfta nivån ytterligare och bjuda på en final i showens andra set.

Det blev en paus vilken lämpade sig för ett toalettbesök och lite snack med Elvisvänner. På plats fanns bland annat min finske Elvisvän **Jari Koskela** som fotograferade under showen och som varit snäll och bidragit med bilder till den här artikeln. Kvällen före hade han varit i Lahtis och bevakat showen där och på dagen före den här showen i Helsingfors kunde man finna honom på en helt annan sorts show för en lite yngre publik. Fullt upp för honom alltså!

Förra året skrev han själv en artikel om de tre showerna i Finland för Elvismagasinet vilket vi var väldigt tacksamma för. Det är otroligt kul med sådana fantastiska vänner som alltid ställer upp när det behövs trots att de redan har mycket att göra!

Producenten Arjan Deelen.
Foto: Jari Koskela

När det andra setet började kom showens producent **Arjan Deelen** in på scenen och höll upp albumet **On Stage** och frågade hur många som kände igen det. Ja det var många förstås då det är ett riktigt bra livealbum. Dwight och bandet tillsammans med **Bob Lanning** på trummor och Jim Murray i kören skulle nu återskapa det klassiska albumet live på scenen. Wow! Vilken grej!

C.C. Rider inledde och följdes sedan direkt av John Fogertys **Proud Mary**. Här kändes det direkt att nivån för den andra delen av showen var högre än i den första.

Med Bob Lanning vid trummorna så väntade man sig nästan att få se Elvis på scenen.
Foto: Jari Koskela

Innan nästa låt, som var **The Wonder of You**, påpekade Dwight att både Bob och Jim Murray medverkade på albumet från 1970.

Release Me som skrevs redan 1949 blev nästa låt från On Stage albumet. Många har spelat in den och 1967 blev den en stor hit med Engelbert Humperdink. Hans version låg etta under hela sex veckor på den brittiska singellistan och hindrade då The Beatles från att nå förstaplatsen med Penny Lane/Strawberry Fields.

I Little Richards **Long Tall Sally** skämtade Dwight till det lite då han ändrade i

texten och sjöng "I told Jim Murray...". Den fanns inte med på originalversionen av On Stage men spelades in samtidigt och finns med på de utökade versionerna av albumet.

Sedan var det dags för Neil Diamonds fina **Sweet Caroline** och Dwight lyckades få publiken att sjunga med. Det blev visserligen inte hela On Stage albumet men nog var det häftigt att få höra dessa låtar med Bob Lanning bakom trummorna. Elvискänslan var extremt hög under dessa nummer.

*Carl Bradychok började spela professionellt redan som 11 åring och har bland annat spelat 13 år med rockabillyartisten Jack Scott fram till dennes död 2019.
Foto: Jari Koskela*

Bob och Dwight lämnade scenen och för att få en bra fortsättning så krävdes det något för att markera att en avdelning var slut och en annan började. Då blev det ännu ett nummer med Carl vid mikrofonen och det fungerade ju utmärkt. Även den här gången blev det en 50-tals rocklåt då han körde igång med **Rip It Up**. Carl briljerade med sitt gitarrspel då det blev dags för ett solo och publiken älskade det!

Damien vid pianot började sedan sjunga **Hound Dog** i Big Mama Thorntons version. Carl spelade riktigt bluesig gitarr innan han sedan tog över sången och låten övergick i Elvis snabbare version.

*Damien och Shawn.
Foto: Jari Koskela*

Bandet gick från 50-talsrock till 70-talsrock då de drog igång **Burning Love** och Dwight uppenbarade sig iklädd en blå jumpsuit! Det blev även lite utdelning av scarfar under låtens gång. När den var över så kom jubel och applåder från den exalterade publiken!

Tempot gick sedan ner när den vackra och sorgliga **Always On My Mind** följde. Det var fruktansvärt bra och man kände starka Elvisvibbar!

Dramatiskt blev det när **My Boy** levererades. Dwight var som bäst och mest röstlik då han sjöng Elvis 70-talslåtar.

Sedan fick vi ett stänk av Aloha From Hawaii med **Steamroller Blues**. Mycket applåder följde efter den.

*Dwight Icenhower sjöng Burning Love iklädd en blå jumpsuit.
Foto: Jari Koskela*

Det var stämningsfullt i den utsålda Savoy-teatern.

Foto: Jari Koskela

Dwight drog en del dåliga skämt då och då när han mellanpratade och innan nästa nummer så tog han av sig bältet för att visa att dräkten ser lite rolig utan något bälte. Publiken skrattade givetvis för det stämmer ju att det blir lite konstigt på det sättet. Han berättade också att de kommer tillbaka till Savoy-teatern i Helsingfors den 5 april nästa år.

Showen bjöd på en mäktig upplevelse.

Foto: Jari Koskela

*Den här vyn hade artisterna från scenen ut över den uppskattande publiken.
Foto: Jari Koskela*

*Unchained Melody
Foto: Jari Koskela*

Icenhower fortsatte med att berätta om när han deltog i den stora Elvistävlingen och vann med **Unchained Melody**. Han satte sig sedan ner vid pianot och framförde en väldigt fin version av låten på samma sätt som han hade gjort i tävlingen. Han visade att besitter stora röstresurser. Överlag var det något man märkte under showen att han inte verkade behöva anstränga sig utan att han hade en väldigt kraftfull röst och även kunde gå

högt upp i registret när det behövdes.

Under sista låten, som var **Suspicious Minds**, ställde sig publiken upp och klappade takten. Mitt i sången sade Dwight att det var publikens tur att sjunga och det gick bra då tjejerna började men då turen gick till killarna så var han inte alls nöjd. – Ni vet väl att Elvis var en man! sade han för att få killarna att skärpa till sig. Andra försöket gick sedan bättre och sedan fick hela publiken sjunga tillsammans.

*Dwight trivdes i rampljuset och sjöng och showade som nog bara Elvis själv hade kunnat.
Foto: Jari Koskela*

Efter ett sådan dunderavslutning så hade det varit konstigt om publiken inte hade velat höra mer. Mycket riktigt skallade snart ropen: – *We want more! We want more!* Visst fick vi ett extranummer och då blev det **Blue Suede Shoes**. Carl Bradychok fick också sjunga en vers och sedan avslutades låten och showen med ett gitarrsolo, ett bassolo, ett pianosolo och slutligen ett trumsolo.

Foto: Jari Koskela

– *We love you!* utbrast Dwight innan alla lämnade scenen.

På grund av tidsbrist blev det ingen "Meet and greet" på "The Elvis Concert" i Helsingfors den här gången. Arjan Deelen som är showens producent bjöd ändå in mig backstage där jag fick träffa Brenda Nielsen Murray och Jim Murray och Bob Lanning. De var mycket trevliga människor! Jim blev intresserad av Elvis i Norden och frågade om vi hade någon hemsida. Jag hade en Elvis i Norden flyer i fickan och på den fanns ju adressen så den gav jag till honom.

Arjan undrade vad jag tyckte om showen och jag kunde inte säga annat än att den var fantastisk. Jag tänkte tillbaka till 2009 då jag träffade Arjan för första gången och upplevde den första showen som han turnerade med. Det var fantastiska människor som medverkade även då men upplevelsen var ändå annorlunda. Arjan berättade att showen utvecklats mycket sedan dess och det var rätt enkelt att se den här kvällen i Helsingfors. Han påpekade att det i år var första gången som det förekom en jumpsuit på scenen! Jag visste att han varit emot det tidigare så

***Jag fick chansen att träffa Brenda och Jim. När jag nämnde vårt evenemang i Uppsala så började Jim prata om svenska bröderna Samuelson som The Imperials turnerade med på 70-talet. Hade vi bara haft lite mer tid...
Foto: Jari Koskela***

***Arjan Deelen, Bob Lanning och jag själv. När Bob såg mig så sade han att han gillade min skjorta. Ja det är lite Elvisstil på den svarade jag.
Foto: Jari Koskela***

det var ju intressant att höra om detta. Med Dwight så kändes det som att man kunde göra det och publiken gillade det. Jag

passade på att fråga Bob vad han tyckte om att Dwight använde en jumpsuit som är ett av Elvis kännetecken. Han tyckte att

det var okej på samma sätt som Arjan. Nämligen att Dwight har förmågan att göra det medan de flesta andra som använder sig av jumpsuits verkar förlita sig mer på dräkten än sin egen förmåga och begåvning. Efter några fantastiska minuter backstage var hela gänget på väg därifrån för att försöka hinna med 3-4 timmars sömn innan flyget skulle ta dem vidare till Nederländerna och söndagens show.

Jag måste erkänna att Dwight Icenhower var bättre än jag hade väntat mig. Men alla i showen var enastående artister med sina specialområden och de fick alla stå i spotlightsen och glänsa. Showen som helhet ger jag faktiskt betyget 5 Elvisar av 5 möjliga! Det fanns inget som jag hade velat ändra på. Det första setet var bra och i det andra höjde man nivån ytterligare så att det hela kändes som en enda lång final! Jag kan inte ge ett högre betyg. Här fick vi allt som en kanonshow behöver innehålla.

Toppmusiker, kanonlåtar i en härlig mix, intressanta människor med Elviskoppling, allt serverat i en fin lokal med bra ljud och en entusiastisk och uppskattande publik.

Foto: Jari Koskela

Stämningen var på topp hela tiden och artisterna på scenen pratade och interagerade med publiken. Tack Arjan Deelen för en vansinnigt bra Elvishyllning! Vi ses nästa år!

Så fick jag veta att Elvis var död

Många har starka minnen av hur och var de fick reda på att Elvis hade gått bort. Minnen som aldrig försvinner. Här kommer Bert Janssons historia som kanske är av det lite mer ovanliga slaget.

Bert Jansson

Så här var det...

Jag vaknade som vanligt den 16 augusti 1977 men med en obehaglig känsla i kroppen. Det kändes som att någonting hade hänt eller skulle hända inom tre dagar framåt eller bakåt. Jag har upplevt samma känsla flera gånger i mitt liv och nästan alla gånger har det slagit in. Men den här gången var det annorlunda.

Hur som helst, jag såg dagen an med tillförsikt för jag och tjejen skulle laga mat tillsammans hemma hos mig. Det brukade alltid vara trevligt.

*Elvis gravsten vid Graceland.
Foto: Elvis Ahlgren*

Jag såg till att ha handlat hem ordentligt med vad som skulle bli middag och med den insikten kändes det bra så jag tog det lugnt resten av dagen tills tjejen skulle komma.

Vi kan kalla henne för Karin för enkelhetens skull. Då blir det lite enklare att berätta vad som hände.

Karin kom till mig på eftermiddagen och det tog inte länge innan hon frågade mig vad som stod på. Hon såg att det var något som var fel så jag berättade som det var att jag hade fått den där konstiga känslan som jag haft så många gånger tidigare. Hon frågade hur stark känslan var och jag svarade att den kändes

ganska stark. Hon nöjde sig med det svaret.

Jag hade trott att det skulle bli en trevlig kväll men ack så fel jag hade. Inte så att den blev otrevlig i sig utan för att den här känslan jag hade lade sordin på stämningen. Men kvällen passerade med gott käk och god dryck. Tjejen var grym på att laga god mat så egentligen var allt perfekt på alla sätt och vis. Men den där känslan jag hade ville inte släppa. Tvärtom blev den starkare och starkare ju längre kvällen led.

Snart blev klockan läggdags. Jag var nog inställd på att få en jobbig och orolig natt men jag försökte ändå att inte

tänka så mycket på vad det hela betydde.

Efter en väldigt lång stund, somnade jag, helt utmattad, bara för att någon timme senare vakna och vara ännu oroligare än tidigare. Jag steg upp, tände en cigarett, och satte mig i soffan orolig som bara den. Jag tog en cigarett till. På något sätt måste jag försöka dämpa oron som malde på värre än någonsin tidigare. Kanske lite musik kunde muntra upp mig, tänkte jag. Det var då som det började.

Jag steg upp och gick till stereon och rattade in Radio Luxemburg Ja, Radio Luxemburg av alla stationer. Varför gjorde jag det? Den stationen hade jag ju inte lyssnat på på evigheter.

Hur som helst så gick jag tillbaka till soffan. Det var då jag hörde radorösten, som nästan gick upp i falsett när han berättade att Elvis var död!

– *Elvis is dead, the king of rock 'n' roll is dead!*

Vad är det han svamlar om? tänkte jag och började lyssna mer koncentrerat. – *The king of rock 'n' roll is dead! Elvis is dead!* Jag måste ha blivit högljudd för Karin kom upp och undrade vad som stod på. Med tårarna rinnande nerför kinderna, som på ett litet barn som just hade tappat sin glass, kunde jag bara peka på stereon som förkunnade att Elvis var död. Min ungdoms idol hade tagit ner skylten! Jag kunde bara inte tro det. Elvis var död!

Det tog säkert en timme innan jag hade lugnat ner mig. I radion förkunnade man gång på gång vad som hade hänt. Att sova mer var inte att tänka på. Jag satt uppe ända tills morgontidningen kom så

att jag själv kunde läsa vad som egentligen hade hänt. En sak var säker. Elvis var död och en epok gick i graven. Ja inte bara en epok utan en hel livsstil för miljoner och åter miljoner människor som hade Elvis som idol.

Så gick det till när jag fick reda på att Elvis var död.

1975 spelade Elvis in albumet Today. Trevor Simpson har intervjuat flera av låtskrivarna och här får vi historierna bakom låtarna som Elvis spelade in.

ELVIS 'TODAY' – HISTORIEN BAKOM ALBUMET FRÅN 1975 (del 2)

Här kommer den andra och avslutande delen av Trevor Simpsons artikel om albumet Today.

T-R-O-U-B-L-E

Låtskrivare:

Jerry Chesnut

Inspelad:

11 mars 1975

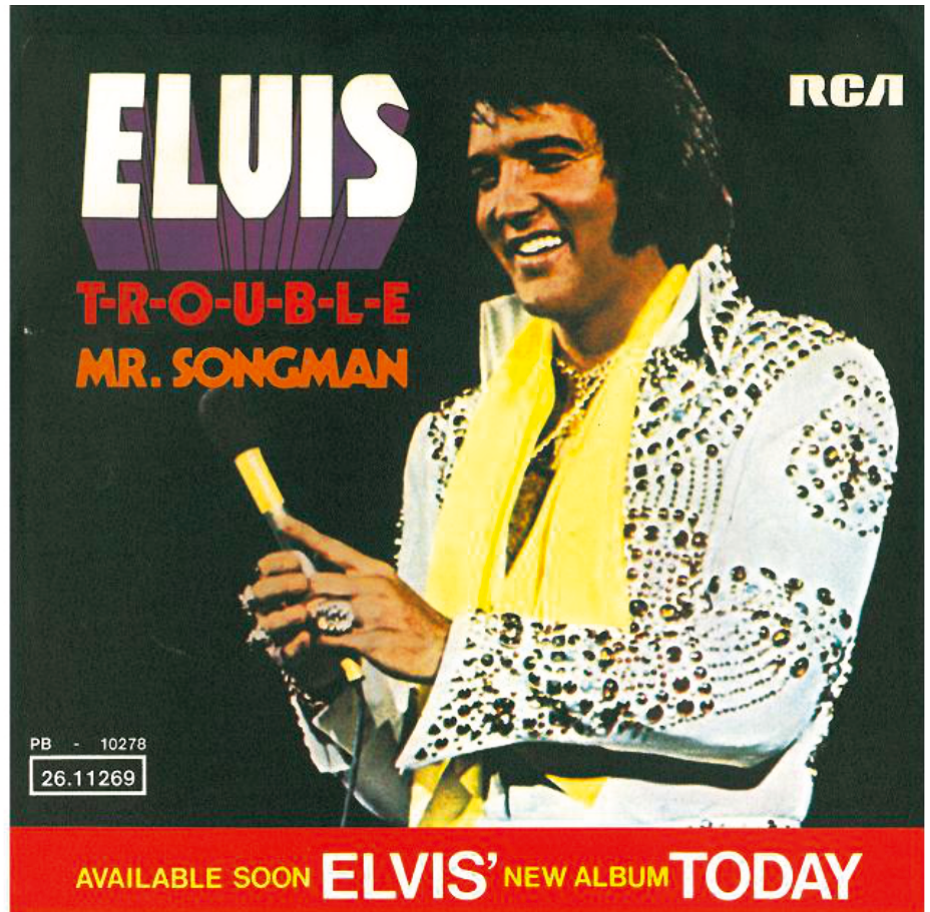
Master:

Tagning 4 (EPA3-1599)

*“Well, you talk about a
trouble makin’ hunka pokey
bait,
The men are gonna love you
and all the women gonna
hate.*

*Remindin’ them of
everything they’re never
gonna be,
Maybe the beginnin’ of a
World War Three”.*

Låtskrivaren **Jerry Donald Chesnut** föddes den 7 maj 1931 in Harlan County, Kentucky men flyttade 1958 till Nashville för att ägna sig åt sin musikkarriär. Bland hans många hits finns **Good Year For The Roses** som han skrev för **George Jones** och **Four In The Morning** för **Faron Young**. 1972 utnämndes han till Årets låtskrivare i *Billboard* och 1992 valdes han in i *Nashville Songwriters Hall Of Fame*. Förutom de två låtarna som finns med på *Elvis Today*, spelade Elvis in ytterligare tre av Jerrys låtar,

Never Again, It's Midnight och *Love Coming Down*.

Att få två låtar inspelade av Elvis på en och samma dag

representerade höjdpunkten i Jerry Chesnuts karriär som låtskrivare. Samtidigt som Elvis spelade in **Woman Without Love**, spelade han också in **T-R-O-U-B-L-E**, som i min mening är en av de **allra bästa** rock-n-roll-låtarna någonsin. Jag frågade Jerry var han fick inspiration till låten. Han berättade: *”Några trodde att den handlade om Elvis, men det gjorde den inte. Den handlade i stället om en snubbe som heter David Wilkins och som brukade spela på Ireland's*

Restaurant i Nashville på 70-talet. Hans artistnamn var **Little David Wilkins**, men han var allt annat än liten, och vägde runt 130 kg. Han är artist, låtskrivare och hade ett musikförlag, men på kvällarna spelade han piano på Irelands. Han är en fantastisk underhållare, typ Jerry Lee Lewis, och han spelar bara piano och rockar loss. David fick aldrig en stor hit, men hade några låtar på countrylistan innan han gjorde **Butterbeans** med **Johnny Russell** i slutet på 80-talet. Han skrev också **Coming On Strong** för **Brenda Lee**, men fastän han hade en otrolig talang fick han aldrig riktigt chansen, han befann sig aldrig riktigt på rätt plats vid rätt tidpunkt. Han var på Decca och jag var på United Artists när han sa: "Kan du inte skriva en hit till mig?" Så en morgon beslöt jag mig för att göra just det. Jag tänkte på stället där han spelade och några andra 'honky-tonk' barer som jag kände till. Det var tvunget att vara ett tempostarkt nummer för att passa hans stil, och som han verkligen kunde rocka till. Så jag frågade mig själv "Vad är det han gör? Jo, han spelar det där gamla pianot från klockan nio till halv två, och han försöker försörja sig medan alla andra har kul". Jag började skriva, och om du någon gång har spelat på en honky-tonk bar, då vet du att om en ensam, riktigt snygg kvinna kommer

in, då är det garanterat trubbel på gång. Så jag bestämde mig för att ta med det i sången, och för att göra det lite intressantare låta pianisten vara den som tänker att nu blir det trubbel. Så, 'Hello trouble – t-r-o-u-b-l-e'. Jag vet inte var de dubbla rimmerna och allt det andra kom ifrån. Jag skrev ner ordet 'trouble' samtidigt som jag stavade det, och började helt plötsligt se varje bokstav för sig och fick den lysande idén att bokstavera orden. Jag gjorde detsamma med 'a-l-o-o-n-e' och 'l-o-o-k-i-n-g' och de rimmade. Det var inget som jag hade planerat, men jag tyckte det var kul och så blev det som det blev".

Jerry tillade: "Att kunna skriva låtar är en Guds gåva, och när talangen man har fått verkligen fungerar, så bara händer sånt här, och efteråt så tänker man "Var i hela världen fick jag det ifrån?" Det är enda sättet jag kan förklara hur jag fick idén med stavningen och 'good l-double-o-k-i-n-g' följde helt naturligt, men hur vet jag inte. Jag gjorde en demo och hade tänkt att spela den för David när **Lamar Fike** ringde och sa att han skulle träffa Elvis. Han sa att Elvis undrade om jag hade skrivit något nytt nyligen, och i så fall kunde jag låta honom få det? Så jag nämnde T-R-O-U-B-L-E och han sa 'gör en kopia och skicka den till honom'. Så då gjorde jag det, och den kvällen fick jag ett samtal från Elvis som sa: "Låt ingen se eller höra den här låten, för det kommer att bli min nästa singel och den kommer att bli en klassiker. Jag fick senare höra att Elvis insisterade på att den skulle ges ut som en singel, och det med en gång. Den skickades snabbt till DJ:s som en RCA 'promo'-skiva med T-R-O-U-B-L-E på båda sidorna – den ena i mono och den andra i stereo, för att säkra att A- och B-sidorna inte skulle konkurrera ut varandra. **Merle Haggard** gav ut en sång en gång som hette **The Legend Of Bonnie And Clyde**, ungefär samtidigt med filmen, och han hoppades den skulle bli en stor hit. B-sidan var en

sång som han själv hade skrivit kallad **Today I Started Loving You Again**. Båda låtarna blev ungefär lika populära, det vill säga de konkurrerade ut varandra, så det är viktigt att B-sidan är en svagare låt för att säkra att det verkligen är A-sidan spelas i radio.”

WOMAN WITHOUT LOVE

Låtskrivare:

Jerry Chesnut

Inspelad:

11 mars 1975

Master:

Tagning 1 (EPA3-1600)

“Her eyes tell the story so well, she tries hard to hide. So little expected, too often neglected a woman stripped of her pride”.

Jerry fortsatte vår intervju med detaljer om den andra av hans sånger på *Today*-albumet. ”Jag skrev **Woman Without Love** 1969 och den hamnade på fyra olika skivor som nådde *Billboard*-listorna, så Elvis måste ha hört minst en av dem. Det kan ha varit **Johnny Darrells** eller **Brook Bentons** version, men jag är inte helt säker. Jag tror **Bob Luman** var den förste som spelade in den, men att **Johnny Darrells** var den första som gavs ut. Trots att jag var bortrest just då så trodde man att jag låg bakom det – men det är inte sant! Men vad jag vet är att Elvis berättade för mig att han skulle spela in den och han

frågade: ”Hur många har haft en hit med den här låten?” Jag svarade: ”Jag tror inte att den någonsin varit en hit, men det finns många olika versioner och ibland verkar det som om hela världen har spelat in den”.

När den gavs ut nådde den nummer 38, eller däromkring. Fyra olika sångare, **T. D. Valentine**, **Bob Luman**, **Johnny Darrell** och **Brook Benton**, gjorde alla anspråk på att ha haft den största framgången med sången, och deras företrädare ringde upp DJ:s för att få dem att spela just deras version. Det gjorde det svårt för DJ:s, för när man gjorde någon glad ilsknade de andra till. Så man slutade helt enkelt att spela låten. Något liknande hände med **Red Steagall's Here We Go Again** som alla tror var en storsäljare, men det var den inte. Han sa till mig en gång: ”Den var aldrig en hit – alla har spelat in den och man antar att det är en standard, men den sålde aldrig något vidare”. Det har den däremot gjort

sedan **Ray Charles** och **Norah Jones** spelade in den för Ray Charles musikalbum **Genius Loves Company**, och den blev 2004 årets låt i stora delar av världen.”

När den först gavs ut, upprörde *Woman Without Love* många kvinnor i USA och jag frågade Jerry vad han tyckte om det. Han sa: ”Kvinnorna antingen älskar eller hatar den. Jag anser fortfarande att en kvinna som aldrig har upplevt kärlek inte har levt, och jag är övertygad om att jag med den här låten har skrivit en riktig klassiker som kommer att spelas långt efter att jag inte finns mer. Strofen som fångar lyssnaren är ”En man utan kärlek är bara en halv man, men en kvinna är ingenting alls” ...

‘A man without love is only half of a man, but a woman is nothing at all’.

”Den påminner lite om **Trisha Yearwoods She's In Love With The Boy** och det handlar egentligen inte om vem som sjunger, utan mer om en pojke och flicka som hon kände. Enligt mitt sätt att se är en hit tidlös, såvida den inte handlar om en specifik händelse som t.ex. ‘Remember Pearl Harbour’, som snabbt blir omodern. Jag tror inte att en kärlekssång någonsin blir omodern.”

Intervjun närmade sig sitt slut och jag bekräftade för Jerry att Elvis endast behövde en tagning för sin version av *Woman Without Love*, och frågade honom vilken av alla versioner av sången som var hans personliga favorit? Han svarade: "Det måste vara *Elvis*". Elvis gav sig aldrig in på att sjunga opera eller liknande, men han kunde sjunga allt. Han sjöng gospel, han sjöng bluegrass – en av hans första inspelningar var **Blue Moon of Kentucky** – allt han sjöng blev hans. Det är som om **Bill Monroe** hade sjungit **Here We Go Again**, då hade den blivit bluegrass. Elvis ändrade aldrig på någonting, han är den enda artist jag vet som aldrig ändrade ett ord i en låt. Jag menar, om han tyckte om demon så spelade han in den exakt så. Om han inte tyckte om den, så spelade han inte in den alls! Allt han spelade in höll högsta klass, och det var det som gjorde att han blev så stor, och är det än idag. Det är det som gör en artist till en extraordinär artist. Sångaren **Ray Price** sa en gång när han introducerade låten **For The Good Times**: "Det är inte min talang, utan det är låten som har hållit mig vid liv de

senaste 25 åren. Ge mig en riktigt stor artist, och jag kan jag tala om för dig vilka låtar han har spelat in. Det som håller en artist vid liv är sångerna". Ingen annan spelar in Elvis låtar. Hur många andra sångare har spelat in **Hound Dog** eller **Don't Be Cruel**? Ingen ger ut coverversioner av Elvis Presley, eller **George Jones**, eller **Marty Robbins** vad det beträffar. Har de en gång spelat in en låt, så är det den versionen som gäller".

Som tillägg kan sägas att det var med stor sorg som jag fick höra att Jerry Chesnut dött i sitt hem i Nashville den 15 december 2018, endast ett par år efter det att jag hade intervjuat honom. Han blev 87 år gammal.

SHAKE A HAND

Låtskrivare:

Joe Morris

Inspelad:

11 mars 1975

Master:

Tagning 3 (EPA3-1610)

*"Just leave it to me,
don't ever be ashamed.
Just give me a chance,
I'll take care of
everything".*

Detta var den första av två sånger som Elvis var bekant med redan när han började sjunga för **Sun Records**, som spelades in vid det här tillfället. Den skrevs av orkesterledaren **Joe Morris**, vars band **Blues Cavalcade** frontades av en kvinnlig sångerska vid namn **Faye Tuell**. 1953 gavs Joe och bandets inspelningar ut av **Atlantic Records** i New York, men märket vägrade att släppa inspelningen av **Shake A Hand**. Den gavs så småningom ut i augusti 1953, som en nyinspelning, när Morris bytte skivbolag till **Herald Records**. Faye Tuell hade då bytt namn till **Faye Adams**. Hon föddes 1923 i Newark, New Jersey och Herald singeln (416) gick in på *Billboards* R&B singellista den 22 augusti 1953 (med *I've Gotta Leave You* som B-sida). Den intog snabbt första platsen, där den låg kvar 10 veckor i sträck. Under sina 21 veckor på listan, gick den även in på Poplistan där den nådde nummer 22. Faye Adams toppade även

R&B-listan med *I'll Be True* och *Hurts Me To My Heart*. Hon blev känd som 'den lilla flickan med den stora rösten' och sjöng *Shake A Hand* första gången på en turné med Joe Morris Blues Cavalcade i Montgomery, Alabama.

Elvis lär ha sjungit *Shake A Hand* vid åtminstone ett tillfälle, en konsert i Asheville, North Carolina den 22 juli 1975. Alla tre

tagningarna av Elvis version har utgivits. Den första debuterade på 2005 FTD-utgåvan av *Today*. Tagning nummer två hade släppts redan 2001 på album **6363 Sunset** och ytterligare en version, från ljudmixningen av originalinspelningen, lades till på 2005 FTD albumet för att ge oss låtens kompletta Elvis-historik.

BRINGIN' IT BACK

Låtskrivare:

Greg Gordon

Inspelad:

12 mars 1975

Master:

Tagning 4 (EPA3-1602)

"If I could never see you, If I could never hold you. If I could never touch your face, or feel your warm embrace".

Jag mötte **Greg Gordon**, tidigare medlem av gospelgruppen 'The Imperials', tillsammans med en annan före detta medlem, **Joe Moscheo**, under ett besök i Memphis och fick möjlighet att prata med honom om historien till Elvis-låten. Han berättade: *"Bringin' It Back skrevs 1974 i källaren i min brors hus i Kanada. Jag var 22 år och hade ett brustet hjärta efter att en tjej hade gjort slut med mig. Jag skrev låten efter att jag hade läst ett Hallmark-kort med texten 'En bekant plats får minnena att återvända'. Det var så jag fick idén till låten.*

Sherrill Nielsen, en av Elvis bakgrundssångare i trion 'Voice' brukade sjunga den, och en dag hörde Elvis honom. Han sa att han älskade den sången och ville spela in den. I stället för att bli ett plågsamt minne i mitt liv, blev sången en vändpunkt, en positiv händelse, tack vare att Elvis spelade in den. Helt plötsligt fick jag ett samtal från Tony Brown, keyboardspelaren i 'Voice', som talade om att Elvis just hade spelat in *Bringin' It Back*. Det var så jag först fick veta det. Jag var 24 år när låten gavs ut och det var det bästa som kunde ha hänt mig. Pengarna började att rulla in. Jag måste ha tjänat 60 till \$70 000 de första 18 månaderna och den ger mig fortfarande en bra inkomst två gånger om året. Jag hade tur som kom i kontakt med Elvis. Det är en gåva som bara ger och ger".

Greg Gordon hade spelat in en demo av sången i december året innan, där **Tony Brown** hade spelat piano. När Elvis hörde demon blev han överförtjust i pianoliret, och när **David Briggs** som anlätts till inspelningen talade om att det inte var han som spelade på demon, utan Tony Brown som just då befann sig i kontrollrummet, då bad Elvis honom komma ut och spela på själva inspelningen. Alla fyra tagningarna finns med på 2005 FTD utgåvan av

Today-albumet, medan tagning två och tre redan fanns med på 6363 *Sunset* som släpptes 2001.

Bringing It Back (som den heter på skivomslaget) släpptes som en singel den 30 september 1975, tillsammans med **Pieces Of My Life**. Den såldes endast i 60 000 exemplar och nådde inte högre än nummer 65 på *Billboard*-listan. Elvis fans hade redan båda spåren på *Today*-albumet som släpptes i maj 1975, något som självklart hade en negativ inverkan på försäljningen av singeln.

PIECES OF MY LIFE

Låtskrivare:

Troy Seals

Inspelad:

12 mars 1975

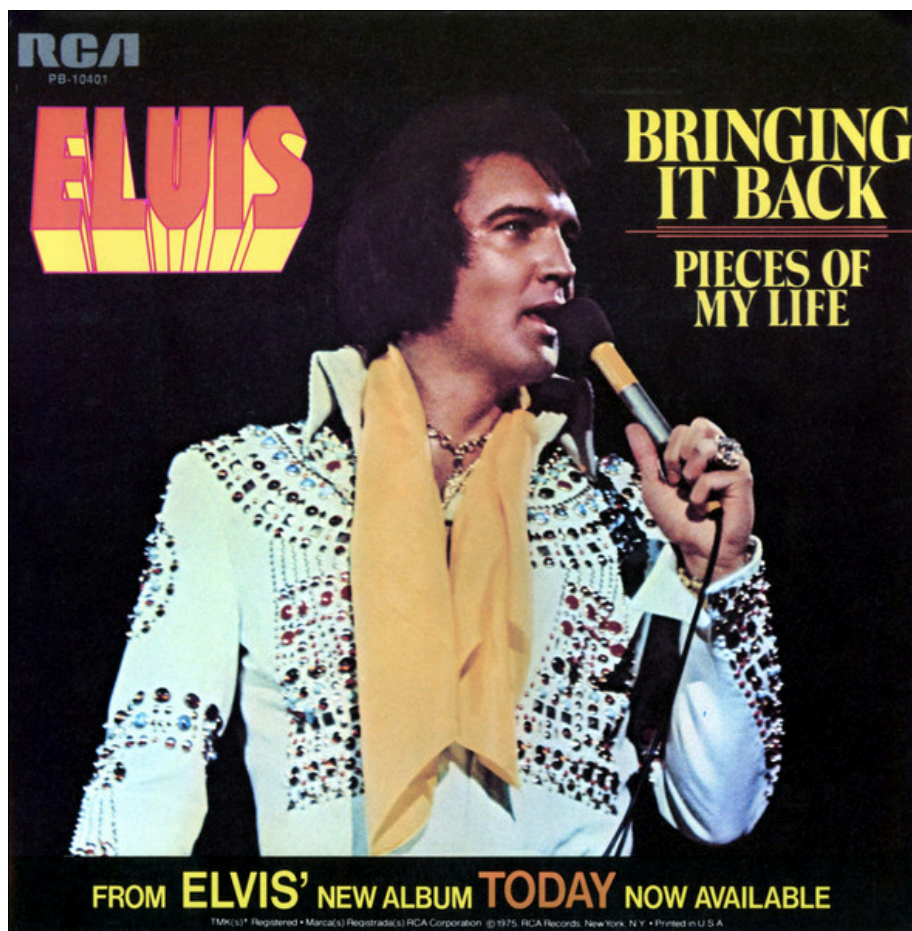
Master:

Tagning 4 (EPA3-1603)

*“Water glass full of whiskey:
women that I never knew
too well.*

*Lord, the things I’ve seen
and done, most of which I’d
be ashamed to tell”.*

Jag intervjuade soullegenden **Dobie Gray** strax före hans död den 6 december 2011 (hans sista intervju någonsin). Kort därefter intervjuade jag låtskrivare Troy Seals om den här sången (och även **There’s A Honky Tonk Angel (Who Will Take Me Back In)**, den andra av Seals låtar som Elvis spelade in, i december

1973). I min intervju med Dobie hade han berättat att Troy skrev *Pieces Of My Life* vid ett av hans inspelnings-tillfällen, och jag inledde därför intervjun med Troy med att föra detta på tal. Troy svarade: "Jag önskar att jag kunde tala om för dig exakt när det var, Trevor, men det kan jag inte. Dobie och hans producent Mentor Williams var ofta i Nashville på den tiden, och när än de var här spelade vi in låtar ... ibland bara några få, och andra gånger tillräckligt för ett halvt album, innan de var tvungna ge sig av. Sedan kom de tillbaka och vi spelade in fler låtar. Mellan inspelningstillfällena skrev eller jagade vi låtar, eller

båda delar. Så mitt minne från den tiden är lite varstans. Men tillbaka till sången ... jag sitter i studion, ensam vid pianot, och jag hade hört att **Billy Sherrill** behövde låtar till ett projekt med **Charlie Rich**, så jag börjar skriva *Pieces Of My Life* med Charlie i åtanke. Jag hade bara träffat Charlie en gång och kände honom inte alls personligen, men jag visste något om hans liv. Och i takt med att jag skrev kände jag att den här låten kanske skulle passa Charlie ... åtminstone hoppades jag att den skulle göra det. Då hade jag ännu inte mött Billy Sherrill, men det var vid den tiden han hade lagt en av

Dobie Gray i Amsterdam den 17 februari 1974.
Foto: Okänd /Anefo

mina låtar hos en artist vid namn **Johnny Duncan**, så på så vis hade vi en koppling till varandra. Jag skickade över *Pieces Of My Life* till Billy. Jag kommer inte ihåg hur lång tid det tog innan samtalet från Billy kom och han sa: "Det här är Billy Sherrill. Du har skickat över en sång med titeln *Pieces Of My Life*. Den skulle jag vilja spela in med Charlie Rich. Och, förresten, vem är det som sjunger på demon?" Jag sa: "Det är jag". Och han sa: "Vill du ha ett skivkontrakt?" Vid den tiden hade mitt kontrakt med Atlantic Records löpt ut och jag svarade: "Gärna". Och han sa: "Okey, då säger vi det". Det är allt som blev sagt, och så blev det. Det var början på en fantastisk relation med Billy Sherrill,

som i min mening var en superb låtskrivare och en av Nashvilles allra största musikproducenter. Det var ett absolut nöje att få lära känna honom."

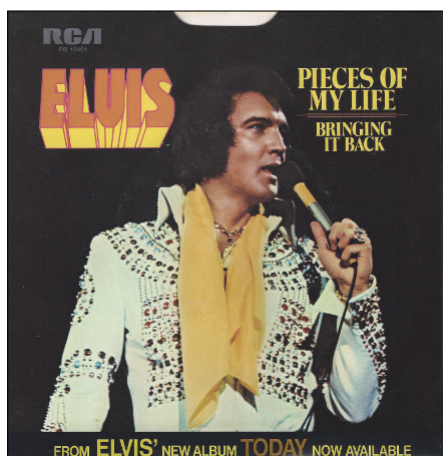
Det fanns inga tvivel om att texten var perfekt för Elvis just då, med tanke på hans livssituation. Den påminde mig också väldigt mycket om en annan sång som Troy skrev för Doobie, ***We Had It All***, som Elvis nästan spelade in. Jag frågade Troy om det fanns en koppling, och om demon av *Pieces Of My Life* medvetet hade gjorts för att passa Elvis, om han hade försökt att sjunga i samma stil som Elvis? Troy svarade, "Om det du frågar är om det fanns en koppling mellan de två låtarna, så ... nej, inte

alls. Jag förmodar att det var samma demo som jag skickat till Billy Sherrill för Charlie, som Elvis hörde. Och att försöka tolka en låt på det vis som Elvis skulle sjunga den ... nej, de fick använda det vi hade spelat in. Det bara råkade vara så att tidpunkten var perfekt med tanke på vad som pågick i Elvis eget liv just då. Jag är rätt så säker på att det var min version som han hörde ... kanske på grund av förbindelsen med David Briggs. Jag arbetade självklart nästan alltid tillsammans med David på våra demoinspelningar, eftersom vi tillsammans drev förlaget **Danor Publishing Company**. Så han hade naturligtvis ett intresse i hur våra demos lät, och han hade alltid massor av idéer till inspelningarna. David var alltid redo att ställa upp och spela på Danors demoinspelningar, även om han blev tvungen att avboka en mastersession. Så mina och Davids idéer, vilka de än var, räckte tydligen för att tilltala både Charlie och Elvis".

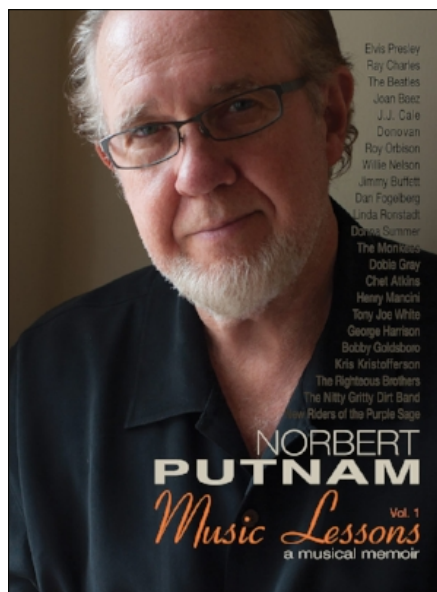
Elvis la ner hela sin själ i sången, med trovärdighet och beslutsamhet, och i de fyra tagningarna både hör och känner man smärtan i hans röst över det som en gång varit. Jag frågade Troy om återkopplingen från inspelningen som han fått från producenten Felton Jarvis och han sa: "Ja, du vet, Felton var producent åt

Elvis (och andra artister), men han var inte partner i vårt förlag. **Norbert Putnam**, David Briggs och jag var partners i Danor Publishing Company. Men vi låtskrivare fick sällan någon återkoppling. Jag tror att de var införstådda med den alltid närvarande möjligheten att man, när som helst under inspelningen av ett album, kunde bestämma att en av sångerna av olika anledningar inte längre passade in. De gjorde oss faktiskt en tjänst, vill jag nog påstå, genom att inte skapa falska förhoppningar. Det var endast när de var säkra på att det verkligen skulle bli ett album som de delade med sig av den goda nyheten. Så vitt jag förstår, så spelade Elvis, liksom så många andra musiker, in fler låtar för sina album, än vad som behövdes, så det fanns aldrig någon garanti att just ens egen låt skulle finnas med på den färdiga skivan.”

Masterversionen fanns med på *Today*-albumet och gavs

även ut som en singel med *Bringin' It Back*. Jag frågade Troy vad han kom ihåg om första gången han hörde Elvis version, vad som var hans första intryck? Troy sa: ”*Om jag kommer ihåg rätt, och det kan hända att jag inte gör det, Trevor, för på den tiden gick all min tid åt att skriva, men jag har för mig att man släppte Bringin' It Back som singeln, vilket gjorde den till A-sidan ... och den kanske inte gick hem så bra med radiostationerna? Då vände man på den och gjorde i stället "Pieces Of My Life" till singeln ... och A-sida. Men kanhända väntade man för länge för att den skulle ha en riktig chans på Billboard-listan. Jag är inte riktigt säker, men jag tror att den nådde någonstans mellan 30 och 40 som högst. I vilket fall som helst, så tycker jag som du ... Elvis tolkning av Pieces Of My Life är fantastisk. Hans tolkning är så äkta, så trovärdig. Jag älskade den*

och jag är jätteglad att han spelade in den”.

Trots att inspelningen gjordes redan på våren, så blev det Elvis sista studioinspelning under hela 1975. Han skulle aldrig mer sätta sin fot i en kommersiell inspelningsstudio. Hans två sista 'studio'-inspelningar gjordes i *The Jungle Room* på **Graceland**. Resten av utgivningarna under hans sista tid i livet bestod av inspelningar från hans konserter, för att kompensera för bristen på studioinspelningar. Även om glöden för att göra inspelningar kanske hade försvunnit, så skulle man aldrig kunna gissa det när man lyssnar till det fyra tagningarna av *Pieces Of My Life*, där han pressar varje uns av känsla ur texten. Elvis älskade att sjunga om allt det han ångrade, och det verkar som om han höll kvar musikerna medan han lyssnade till uppspelningen om och om igen. Felton gav då Elvis ett kassetband med masterversionen så han kunde fortsätta att lyssna på sången, som Elvis enligt uppgift gjorde vid fler än trettio tillfällen. Endast två sånger spelades in den där onsdagsnatten i Hollywood, som började klockan nio på kvällen med fyra försök av *Bringin' It Back*. En halvtimmes paus vid midnatt för något att äta följdes av inspelningen av *Pieces Of My Life* som

Brian Wilson från The Beach Boys vid mixerbordet.
PR-foto / Brother Records

började halv ett på morgonen och avslutades halv fyra torsdag morgon den 13 mars, när en något förvirrad **Brian Wilson** (den numera tillbakadragne medlemmen av The Beach Boys) besökte studion och distraherade Elvis från vidare inspelningar.

Alla fyra tagningarna från originalinspelningen av *Pieces Of My Life* finns med på 2005 FTD utgåvan av *Today*-albumet. En preliminär ljudmix gjordes för att ge alla inblandade en idé om hur albumet kunde låta, men Elvis blev rasande och begärde att Felton gjorde om hela ljudmixen med överdubbingar i Nashville innan albumet släpptes. Det gjordes på The Quadraphonic Sound

Studio I Nashville, i april under Feltons överinseende, och där Mike Leech ansvarade för strängarrangemangen.

Inspelningen började med en komplett version av sången som tagning nummer ett, men Elvis snubblade över orden som han till sist kom att tala, i stället för att sjunga, på tagningen som till slut blev masterversionen. Tagning två varade endast i 30 sekunder. Elvis var missnöjd med sin insats redan vid fjärde raden. Med tagning nummer tre började det ta sig, förutom att Elvis åter har problem när han ska sjunga "The one I miss most of all ..." (den jag saknar mest av allt ...). I slutet av tagningen hör man

Felton säga: "Låt oss göra en tagning till, nu – med en gång", och tagning nummer fyra blir masterversionen, där Elvis talar i stället för sjunger de problematiska orden. Elvis röst är i sanning superb, varje ord är glasklart och sjungs med en glöd där han lägger hela sin själ och sitt hjärta i vad som blir en högst personlig betraktelse över hans liv, misstagen, det han ångrar, i princip allt. Den 24 juli 1975 på Civic Center i Asheville, North Carolina sjöng Elvis *Pieces Of My Life* för sin far Vernon som fanns i publiken. Trots att konserten spelades in har ingen officiell inspelning av den hittills getts ut.

BONUSSPÅR:

TIGER MAN

Låtskrivare:

Joe Hill Louis och Sam Burns

Inspelad:

11 mars 1975

Master:

Informellt jam

"Well, I'm the king of the jungle, they call me the Tiger Man (upprepas) If you cross my path, you take your own life in your hand".

Sången gavs ut första gången 1953 av Memphis Blues-mannen **Rufus Thomas**, på Sun Records, men en tidigare inspelning från den 17 november 1952 av låtskrivaren **Joe Hill**

Louis hittades senare bland Suns utgivna inspelningar och gavs ut på ett samlingsalbum 1986. Den andre låtskrivaren **Sam Burns** var i själva verket **Sam Phillips**, som lade till sitt namn för att få en del av intäkterna. Han använde 'Burns', som var hans frus flicknamn (Rebecca Burns), för att dölja sitt finansiella intresse i sången. Rufus Thomas föddes den 26 mars 1917 i Cayce, Mississippi men flyttade till Memphis med sina föräldrar när han var tre år gammal. Hans musikintresse utvecklades i tonåren när han var konferencier för en talangshow på Beale Street. Pengaproblem tvingade honom att överge sina akademiska studier vid Tennessee A&I universitetet för att koncentrera sig på att upptäcka nya talanger och han har senare fått äran av att ha upptäckt bland andra **B.B. King**, **Bobby Bland** och **Johnny Ace**. På fyrtiotalet började han dessutom att skriva egna sånger och han gjorde sin första inspelning 1950, innan han fick kontrakt med Sam Phillips och Sun Records 1953, samma år som Elvis klev in på Sun och sjöng in **My Happiness**. Rufus var också DJ på radiostationen

WDIA i Memphis från 1953 till 1974, som Elvis brukade lyssna till.

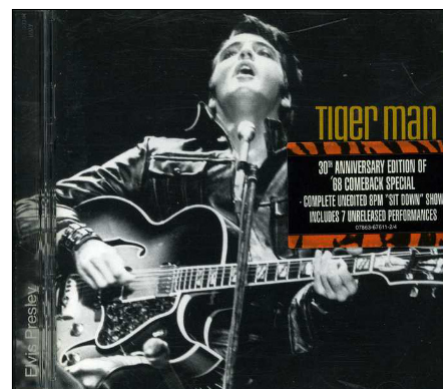
Innan Rufus Thomas spelade in *Tiger Man* (*King Of The Jungle*), hade han släppt den likaledes animalistiska **Bear Cat** – ett svar på Willie Mae Thornton's **Hound Dog**.

Den gavs ut som Sun 181, och gav Thomas hans första hit på *Billboards* R&B-lista. Den nådde som högst nummer tre under sina två månader på listan. Efter att ha lämnat Sun Records skrev han kontrakt med Memphisrivalen skivbolaget **Stax**, där han fortsatte spela in skivor till 1976. Han dog den 15 december 2001.

Låtskrivaren **Joe Hill Louis** föddes i Raines, Tennessee den 23 september 1921 och hade varit boxare innan han blev sångare. Hans inspelningar gavs ut på

diverse skivbolag, bland andra **Modern Records**, innan han flyttade till Sun Records. Han var också den första artisten som gav ut en skiva på Sam och Dewey Phillips skivbolag (It's The Phillips), låten **Gotta Let You Go**. Senare, den 17 november 1952, spelade han in den utgivna originalversionen av *Tiger Man* för Sun. Han dog av blodförgiftning den 5 augusti 1957 knappt 36 år gammal.

Elvis sjöng *Tiger Man* redan juni 1968 under repetitionerna av hans **'Comeback Special'** och fortsatte att sjunga den regelbundet på sina konserter från augusti 1969 och till sitt sista år 1977. Det existerar cirka 30 inspelningar av hans liveversioner på både officiella och bootleg-utgåvor, men den främsta versionen är det improviserade jammet under inspelningen av *Today*. Den släpptes först 1995 på samlingen **Walk A Mile In My Shoes**, innan den inkluderades på 2005 FTD utgåvan av *Today*-albumet.

FTD-utgåvan av *Today*-albumet, tillsammans med sex spår märkta som '6363 Sunset' mastrar. Dagen därpå, den 16 mars, påbörjade Elvis tre dagars repetitioner i Las Vegas där han inkluderade några av låtarna från inspelningarna av *Today*. Den 18 mars stod han åter på scenen i Las Vegas Hilton där han, fram till den 1 april 1975, fick göra det han älskade mest av allt, att underhålla sina fans.

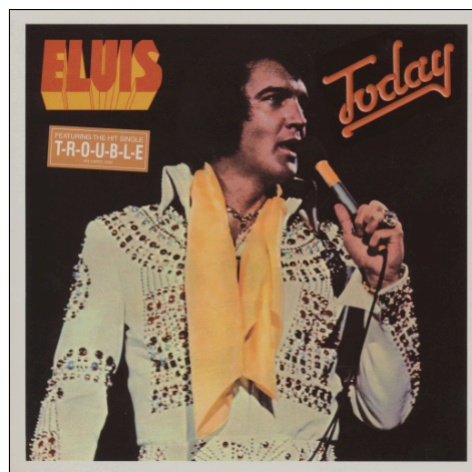

Översättning:
Eva Beal

FTD-utgåvan av *Today* kom 2005 och innehåller bland annat originalmixen av de tio låtarna på albumet.

EFTERORD

Den 14 och 15 mars 1975, tillbringade Felton Jarvis och ljudteknikern från RCA Hollywood Studios, **Rick Ruggieri**, två dagar med ljudmixning och överdubbing av alla tagningarna. Ett beslut hade fattats att ersätta basgitarrarna på samtliga tagningar (förutom *T-R-O-U-B-L-E* som snabbutgavs som den första singeln från inspelningarna), samt att lägga till sträng- och blåsinstrument, och några instrument till. Detta arbete gjordes i Nashville och blev

till det färdiga, utgivna albumet. Som avslutning på berättelsen om detta unika Elvis-album kan nämnas att originalmixningen av de här tio låtarna gavs ut 2005 på

Brevvänner och Elvisskivor

Yngve "Mr Hurt" Sundell är en man som de flesta som besökt Elvis-festivalen i Västerås är bekanta med. Han är ett fan som varit med länge och här berättar han lite om sina upplevelser med Elviskopplingar. Här i den första delen tittar han tillbaka på 60-talet då han brevväxlade med amerikaner och var på jakt efter de senaste Elvisplattorna som inte hade hunnit komma till Europa ännu.

Under 1950-talet och början av 1960-talet var det populärt att skaffa brevvännen utomlands. Veckotidningarna förmedlade detta och jag önskade mig brevvännen i USA och fick många svar. De flesta var dock inte speciellt intresserade av Elvis Presley. Men det fanns en kvinna som var ett riktigt Elvis-fan nämligen **Evelyn Adams**. Med henne fortsatte jag att brevväxla medan jag avslutade brevväxlandet med de övriga.

När det kom ut nya Elvisskivor så skickade hon dem till mig. Jag hade skickat henne pengar i förväg. Då fick jag skivorna långt före andra eftersom på den här tiden tog det flera månader innan skivor

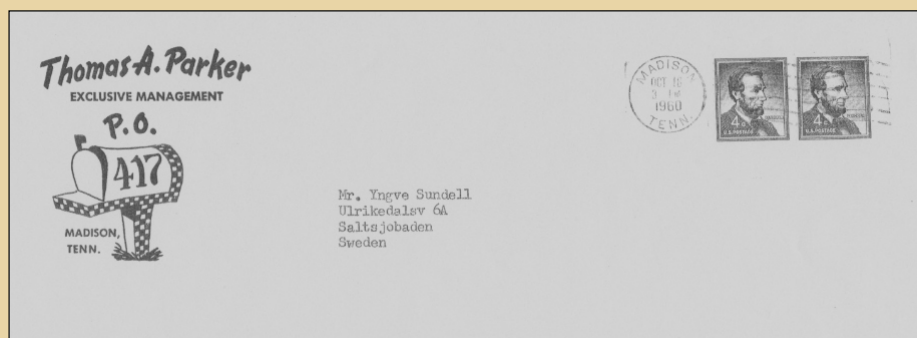
från USA kunde köpas i Sverige.

Vi brevväxlade väldigt tätt och blev väl lite kära. I alla fall så mycket man kan bli per brev.

Den här tiden skrev jag också mycket till **Överste Parkers** kontor och fick många svar med information om vad Elvis gjorde just då och vilka filmer som var på gång. Jag blev också bekant

brevledes med **Mr Tom Diskin** som var kontorschef och Parkers högra hand. Jag ville gärna ha Elvis autograf så därför skrev jag till Tom Diskin och bifogade ett Elvis EP-konvolut som Elvis skulle skriva sin namnteckning på. Det var ju en rejäl chansning men kanske kunde det fungera tänkte jag.

Privat så hade jag efter en tids brevväxling planerat att äntligen besöka Evelyn. Jag

October 18, 1960

Dear Mr. Sundell:

Thank you for your kind message to Elvis. There is a tremendous inflow of mail from fans and fan club presidents asking for news of Elvis, and in brief some of the highlights are:

"NOW OR NEVER" which was such a great hit in this country is hitting the top in just about every major country. In Australia it was #1 within days after its release and set a record.

The "G.I. BLUES" long playing album now at your record stores is also the fastest selling LP Elvis has had to date. Various songs from the album are already showing up on the charts. The picture "G.I. BLUES" will be released sometime in November, and it is wonderful family entertainment according to those who have seen the preview. For those who have asked, no premiere has been scheduled for Elvis either in this country or abroad.

Recently completed is the picture "FLAMING STAR". It is in color and is a very dramatic story. "FLAMING STAR" includes a title song and a few others, but the part played by Elvis is a very dramatic role. Appearing in "FLAMING STAR" also is Delores Del Rio, John Mc Intyre and Steve Forrest.

Coming out soon - an exciting new single - watch for the announcement.

In mid November Elvis begins "WILD IN THE COUNTRY" - a 20th Century Fox Studio production.

Because of heavy motion picture commitments, no personal appearances or television shows have been scheduled for Elvis.

Our congratulations to all the many fan club presidents for their continuing fine work with their clubs. Elvis, the Colonel and all of us are very proud of your accomplishments not only on behalf of Elvis, but in your cooperation with local charitable work and other very constructive activities. A wealth of experience has been gained by many, and much has been learned and also many wonderful and lasting friendships are being made. We think it would be a step forward to extend the correspondence with fans in foreign countries, who would not only love to hear from American fans about Elvis, but at the same time learn something of this wonderful country of ours. If every fan adopts one foreign pen pal and encourages all other fans to do the same, it will be a way of telling the world how proud you are of America and of Elvis.

Elvis, the Colonel and I send our very best wishes to all of you.

Sincerely,

Tom Diskin

Tom Diskin

September 13, 1962

Dear Mr. Sundell:

Just in time for vacation fun is Elvis' great LP album "Pot Luck" which has everyone spinning. Also the summer single "Tell Her Jim Said Hello" / "She's Not You" is in the spotlight, and among the extended play sound track albums "Follow That Dream" continues to ride the charts while "Kid Galahad" jogs in as a real bell ringer. A great variety of styles - a great variety of songs - a great addition to your record collection.

"Girls, Girls, Girls", a Hal Wallis Production, a Paramount release, is now completed and being readied for late fall release. "Kid Galahad", a Mirisch Company production, a United Artists release, is now in your theatres as is "Follow That Dream" which has been a top vacation time attraction.

Preparations are now going on for Elvis' picture at M.G.M. Studios, "Take Me To The Fair". So for happy, fun-filled vacation there is Elvis at his best on records and on the screen. He sends his best to you all.

Sincerely,

Colonel Parker's Office

Col. Parker's Office

P.S. Thank you for your letter to Colonel Parker. He is presently in Seattle, Washington where Elvis' movie for MGM, "TAKE ME TO THE FAIR" has gone into production. Elvis' latest single release is "SHE'S NOT YOU" / "JUST TELL HER JIM SAID HELLO", and also an EP album has been released with the six songs from "KID GALAHAD" - the album is also entitled "KID GALAHAD".

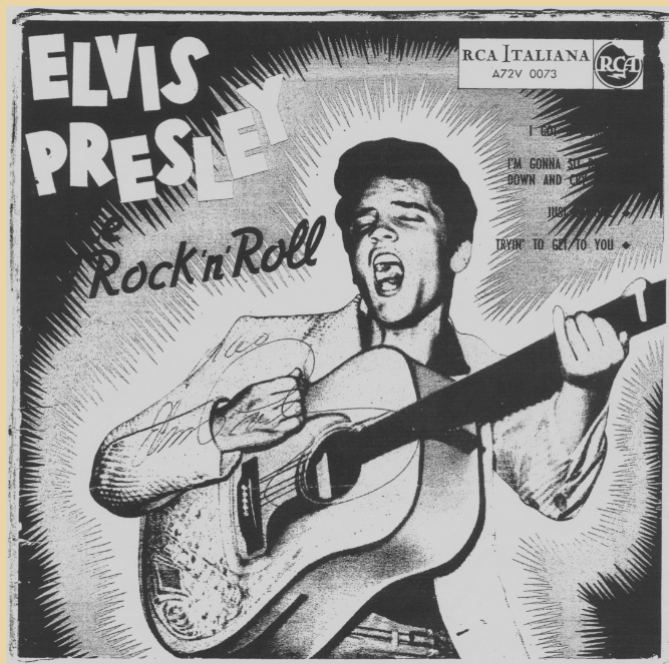
Brev från Tom Diskin och Överste Parkers kontor med de senaste skiv- och filmnyheterna.

beställde därför biljett hos Svenska Amerikalinjens M/S Kungsholm som jag hade arbetat på tidigare.

Innan jag hann påbörja USA-resan gick mina planer om intet då ett brev från Evelyn dök upp där hon förklarade att hon inte orkade vänta längre på mig och att hon hade gift sig med en amerikan.

Detta medförde dessvärre även att jag inte längre kunde få några skivor via henne.

Mitt i eländet så hände i alla fall en positiv sak. Mitt skivkonvolut som jag hade skickat till Tom Diskin dök plötsligt upp med Elvis namnteckning på!

EP-skivan med Elvis signatur på armen.

Sedan ville jag lösa det uppkomna skivproblemet på något sätt men jag visste ju inte hur distributionen av skivor fungerade.

Det måste ändå gå att lösa tänkte jag och skrev ett brev till Överste Parker där jag bifogade en money-order, som skulle täcka porto och inköp av Elvis senaste skiva, och bad honom skicka den till mig.

Efter ett tag dök det upp ett brev från Överste Parker där han förklarade att han inte kunde ordna detta och därför returnerade han min money-order.

Yngve "Mr Hurt" Sundell

16.12.60.

MR YNGVE SUNDELL
ULLRIKEDALS VÄG. 6A
SALTSJÖBADEN
STOCKHOLM
SWEDEN.

Dear Mr Parker,
I got the money-order today.
Thank you. I'm sorry to tell
you that it can't go very good.
I don't get the money out of the
post-office. They at the post-office
says that you had to take out
your money and then mail a
money-order to me. Okay-you do it
Thank you. A Merry Christmas!
Sincerely, Yngve

Enclosed: Money-Order.

Dear Yngve

DEC 25 1960

Enclosed in your letter and help
I went to the Post office and
cashed your money order and
purchased you another so you
could get your money
Happy New Year
The Colonel

Yngves brev och svarebrevet från "The Colonel".

Filmen om Kal P Dal

Vad gör en recension av filmen om Kal P Dal i denna eminenta publikation som ska innehålla godis om Den Store? Det finns faktiskt flera anknytningar och likheter med Elvis.

På öppningslåten på Kals första skiva (Till Mossan!), som handlar om raggarkultur, nämns att man

lyssnar på **Elvis** och **Jerry Lee**.

Sedan kommer vi inte ifrån att nästan alla som var unga när det begav sig har hört **Blåa Sko'**.

Elvis Blue Suede Shoes
Foto: Annika Lindqvist

Kal P Dal slår igenom runt 1977, i en tid när det känns att musiken står och stampar, med bland annat proggens bitvisa dogmatiska musik. Det kändes som en frisk fläkt och lite nytt. Vi som växte upp under den tiden, kommer ihåg att mycket som kom från det stora landet i väster var dåligt. Han var en av de första som utmanade den tanken, även om jag inte tror att han hade en tanke på det. Kal P Dal ville bara ha kul och vilken musikform är bättre lämpad för det än Rock 'n' Roll?

Jag såg honom på en konsert i Eslöv, kanske 1978, och minns att alla ungdomar som gick i högstadiet var där och rockade hårt och hade hur kul som helst. Det var väl det som var Kal P Dal mest, att han spred glädje och energi med sin rock.

Själva filmen, är "crowdfundad", har tagit cirka 10 år att få till enligt regissörerna **Stefan Källstigen** och **Dag Ösgård** som pratade lite med publiken efter filmvisningen.

Filmen blandar härliga konsertklipp med historien om Kal P Dal. En energisk glädjespridare som lilar härlig rock. Man blir glad av att se filmen!

Vi får också veta att även Kal P Dal gjorde utlandstjänstgöring inom det militära, i Sinai som FN-soldat.

Tyvärr är emellertid den största likheten med Elvis att Kal P Dal gick bort alldeles för tidigt vid 35 års ålder. När den delen av filmen visas rekommenderar jag att ha pappers-näsdukarna redo.

Filmen är en varm skildring av en artist som satte rocken på kartan igen på 70-talet och spred klassiska låtar till en ny generation. Han visade att rock inte behöver vara så komplicerat. Exempelvis hans tolkning av **Tutti Frutti** som innehåller några enkla textrader "Jag har en tös, hon ger mig ös" och "Hon rockar mig hit hon rockar mig dit, hon pratar ente en farlig massa skit" och den framförs i ett frustande tempo. Det går inte att sura till sådan musik.

Till er som inte har skånska som modersmål vill jag upplysa om att filmen har svensk undertext 😊.

Betyg: 5 par härligt slitna blåa skor av 5 möjliga.

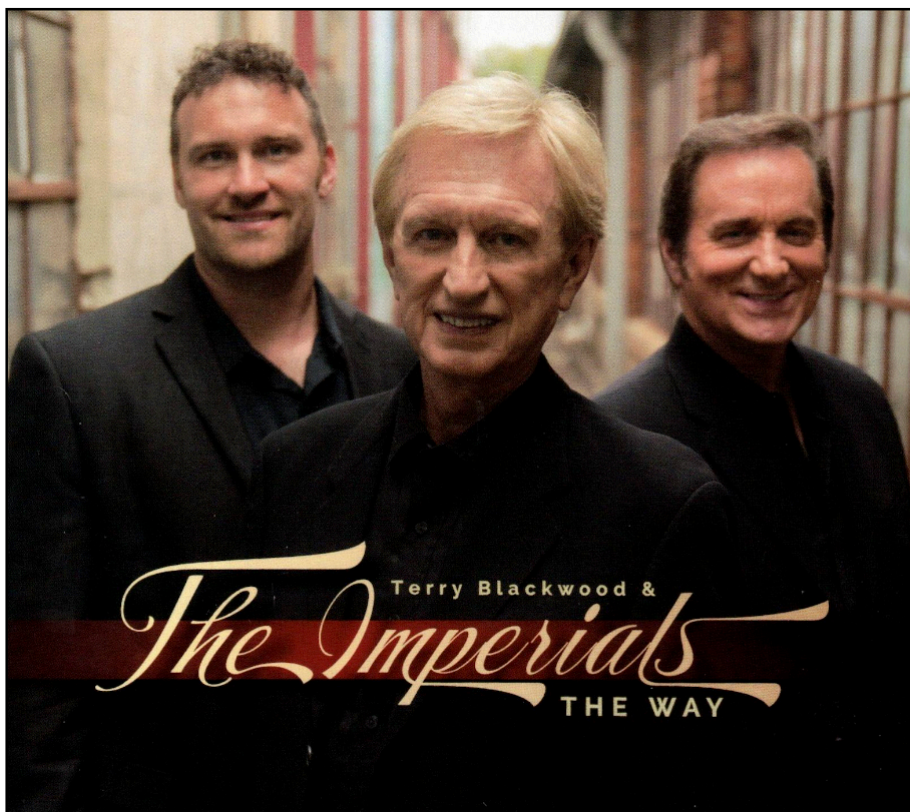
I samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland så publicerar vi intervjuer som Keith Huotari gör både för amerikansk radio och för våra klubbars räkning. Här kommer Keiths intervju med gospelsångaren Terry Blackwood.

Elvis var karisma personifierad

Keith: – Vår gäst idag är **Terry Blackwood**, sedan länge en legendarisk röst inom gospelmusiken, och ett mycket välkänt namn för Elvis Presley fans. Under nästan ett decennium sjöng Terry i gospelgruppen **The Imperials Quartet**, (som valts in i både *Gospel Music Hall of Fame* och *Christian Music Hall of Fame*), och delade scen med Elvis vid många tillfällen. Han är här idag för att berätta om sin karriär, tiden med Elvis och vad han gör nu. Tack för att du ville komma idag, Terry. Våra läsare hälsar dig välkommen!

Keith: – Som många vet är **Blackwood** ett namn som är synonymt med gospelmusik. Var det förutbestämt att det också skulle bli din karriär?

Album med Terry Blackwood från 2022.

Terry: – Jo, det kan man kanske säga. Men jag planerade aldrig en karriär inom gospelmusiken. Under 12 år av min skoltid studerade jag klassiskt piano. Jag började egentligen aldrig riktigt att sjunga för jag kom i målbrottet redan vid 14 års ålder. Genom familjen har musiken alltid varit en del av mitt liv – **The Blackwood Brothers** –

men till att börja med koncentrerade jag mig mer på att spela piano.

Keith: – I början av din karriär, hur viktigt var namnet **Blackwood**? Öppnade det några dörrar för dig?

Terry: – Oh ja, absolut! Efter gymnasiet kom jag in på universitetet i Memphis, där

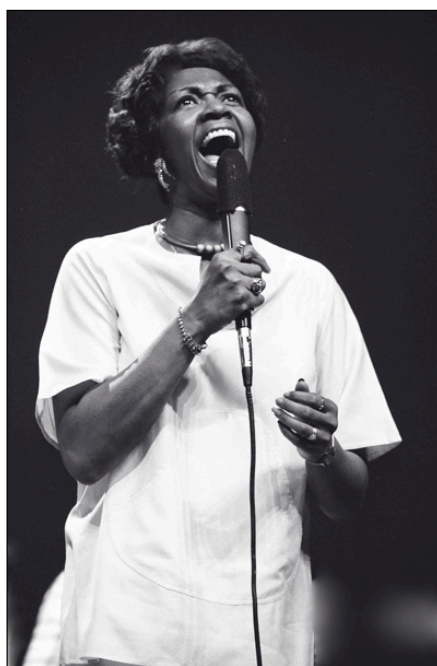

jag studerade företags-ekonomi. Efter ett år fick jag ett erbjudande att sjunga med **The Stamps Quartet**, som på den tiden var en helt annan slags sånggrupp. I ett och ett halvt år reste vi världen runt. Vi arbetade 32 dagar i månaden (skrattar). Vi arbetade hela tiden. Sjöng varje kväll. Efter 18 månaders turnerande och ingen tid att resa hem, beslöt jag mig för att börja studera igen. Så, jag lämnade gruppen och återvände till universitetet i Memphis för att avsluta mina studier. Under turnerandet hade jag dock börjat få smak på att sjunga, men var inte helt säker på att jag ville satsa på en sångkarriär. Det var mer sannolikt att jag skulle bli pianist någonstans. Det låter lite konstigt, men jag tror att det var Guds mening att jag skulle ägna mig åt det här. Det tror jag verkligen.

Keith: – Har gospel-musiken förändrats mycket under alla dessa år som du varit en del av den? Med andra ord, tycker du att den har fått det erkännande inom musikindustrin som den förtjänar?

Terry: – Den har aldrig fått det erkännande den

förtjänar. Man skulle kunna beskriva gospel som musikens styvbarn. Den syns sällan på musiktidningen Billboards hitlista, för den säljer inte tillräckligt. Med ett undantag när. Det var när **Bill Gaithers** "Homecoming"-serie släpptes på video. I nästan fem eller sex år var det den toppsäljande DVD:n inom alla musikgenrer. Den slog ut rock, country – slog ut dem alla. Och det är ju inget okänt faktum att många svarta R & B sångare – t.ex. **Cissy Houston** – började sin sångkarriär med att sjunga i kyrkan, den svarta kyrkan. Gospel ingår liksom

*Cissy Houston cirka 1975.
Foto: Tom Marcello*

i smältdegeln som är dagens musik. Elvis, tillhörde samma kyrka

som jag i Memphis, och det var faktiskt på grund av min familj. Det var den kyrkan som The Blackwood Brothers tillhörde. Han kom i stort sett varje månad. Han slank in och satte sig längst bak strax efter det att gudstjänsten hade börjat och smög ut direkt efter välsignelsen. Så första gången jag såg Elvis var faktiskt i vår kyrka. Jag sjöng i kören och såg honom smyga in med sin Memphis-grupp och han gick så snart gudstjänsten var slut.

Keith: – Det sägs att Elvis alltid hoppades på att få sjunga i en gospelkvartett, som till exempel The Blackwood Brothers. Med tanke på vad du vet om Elvis, tror du att han skulle ha passat in i en gospelkvartett?

Terry: – Egentligen inte. Jag menar, med hans utseende, vem tror du skulle vilja stå vid sidan om honom (skrattar). Jag tror att Gud hade bestämt att han skulle vara det han var. Han ville sjunga i en kvartett; faktum är att efter kvällens andra show, uppe i takvåningen på hotellet, stod vi runt pianot och sjöng de gospelsånger som han hade hört och sjungit hela sitt liv. Han ville inte sjunga "Hound Dog" och "Blue

Suede Shoes". Han ville sjunga med oss. Vi stod runt pianot och sjöng massor av sånger. Ofta till både fyra och fem på morgonen.

Keith: – Nattens allsånger med Elvis är välkända för hans fans. Men det måste ha tagit på krafterna; först showerna och sedan att sjunga ytterligare ett antal timmar.

Terry: – Jag var mycket yngre än Elvis, men du vet, han var en nattmänniska, steg inte upp förrän solen hade gått ner och var sedan uppe hela natten. Så vid tvåtiden, efter den andra showen, bjöd han ofta upp oss till sin takvåning. Vi gick aldrig dit upp utan att ha blivit bjudna, men det hände ofta. Och vi sjöng så länge som Elvis ville sjunga, ibland till klockan fyra, ibland till klockan fem. När han till sist slappnade av och beslöt att gå och lägga sig, gick vi hem. Men ja, du har rätt, det blev en hel del långa nätter där uppe. Först två shower – den första klockan åtta och sedan en andra vid midnatt, som slutade vid tvåtiden – och sedan fortsätta att sjunga till fyra eller fem på morgonen, det kan man nog kalla en lång natt.

1994 kom gospelsamlingen *Amazing Grace* och i den hittar vi denna sida i bookleten där vi ser ett foto av Elvis tillsammans med The Blackwood Brothers på Ellis Auditorium 1955.

Keith: – Berätta hur The Imperials kom in i bilden, hur du blev medlem och hur du kom att arbeta för Elvis.

Terry: – Det var 1964 och Jake Hess ledde The Statesmen Quartet, just då sannolikt en av landets absolut två bästa gospelkvartetter – The Statesmen och Blackwood Brothers. De två grupperna reste landet runt och gav konserter. De drog en publik på fyra eller femtusentusen i alla de största

städerna. Jag var då i slutskedet av mina studier och visste inte vad jag skulle göra efter examen. Så gissa vad mitt första jobb var? Att sälja damskor (skrattar). Det är vad jag gjorde direkt efter avslutade studier. Det var inte precis lyckat. Tre månader senare blev jag upprörd av Joe Moscheo i The Imperials. Jake, som hade varit en drivande kraft i The Statesmen Quartet, hade beslutat sig för att lämna gruppen och bilda The Imperials. Det officiella

namnet var **Jake Hess and The Imperials**. Han handplockade alla medlemmarna. **Armond Morales** som bas, **Gary McSpadden** bariton och **Shaun Nielsen** tenor. Shaun hamnade så småningom hos Elvis i en grupp som kallade sig **Voice**. Tre år senare genomgick Jake en läkarundersökning. Det visade sig att han hade ett svagt hjärta och han fick rådet att sluta turnera, eftersom det var alltför ansträngande för hjärtat. Så, motvilligt gav han upp ledarskapet av **The Imperials**. När han lämnade gruppen gjorde **Gary McSpadden** det också. De gick visserligen skilda vägar, men de lämnade gruppen ungefär samtidigt. Så Armond, **Jim (Murray)**, som tidigare hade ersatt Nielsen som tenor) och Joe undrade vad de skulle göra nu. Gruppen hade kallats **Jake Hess and The Imperials** de sista tre åren. Det var då de ringde mig, och jag tror att orsaken till det var att jag hade erfarenhet av att ha sjungit med **The Stamps**. De ringde även **Roger Wiles** (från familjegruppen **The Melodaires**), en fantastisk bariton från Kalifornien, för att se om vi kunde tänka oss att sjunga i gruppen. Tre månader efter min examen körde jag till

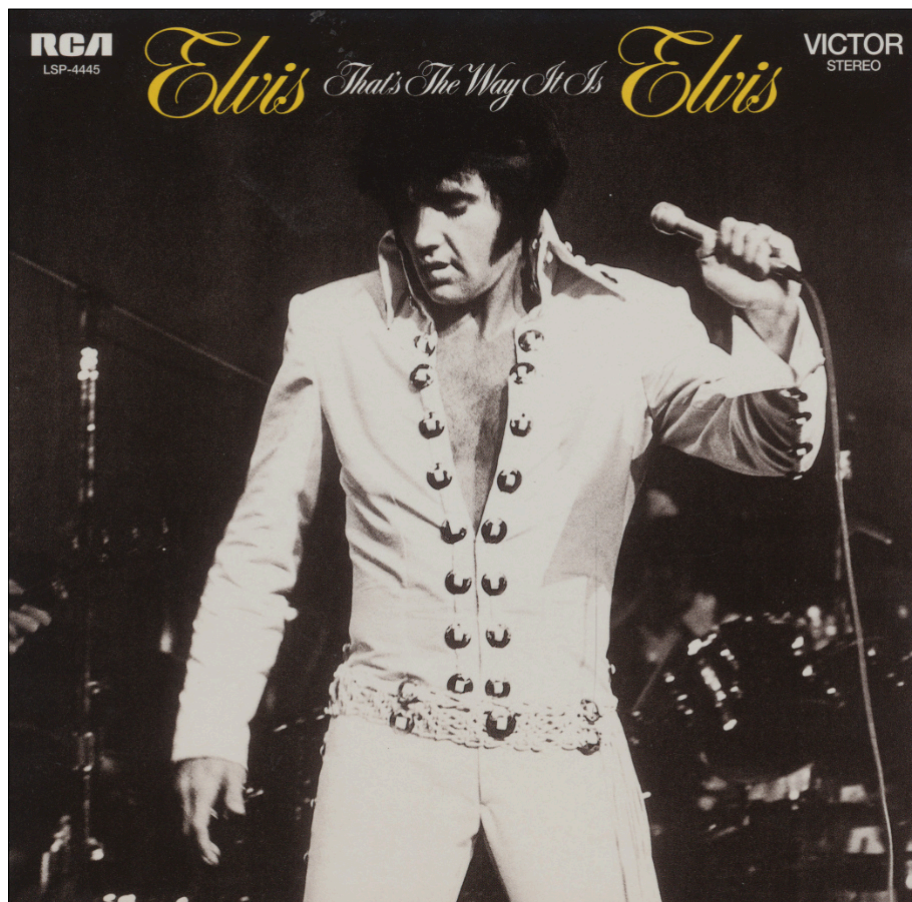
Nashville för att provsjunga med gruppen. Och det kunde inte ha gått bättre. Harmonin var enastående. Jag tror inte att **The Imperials** någonsin hade låtit bättre ... jag menar inte bättre än med Jake och Gary ... men det var något helt annat än tidigare. Ett fantastiskt nytt sound. Vi turnerade i cirka ett år över hela USA och Kanada. Vår debutkonsert blev verkligen väl mottagen överallt. Vi hade precis återvänt hem när **Colonel Parkers** agentur ringde. Det var faktiskt Elvis som ville tala med Joe och han sa: "Skulle ni vilja jobba med mig i Las Vegas?" Detta

måste ha varit runt maj 1969 och Joe svarade: "Självklart!" Vi flög till Kalifornien. Vi repeterade i två veckor – och jag menar intensiva repetitioner! Elvis anlände efter den första veckan. Alla repetitionerna skedde i en studio i Universal Studios i Kalifornien. En vecka senare körde vi till Las Vegas, och repeterade ytterligare en vecka på hotellet innan premiären den 31 juli 1969.

Keith: – The Imperials sjöng med Elvis under den period som förmodligen var hans bästa som scenartist. Vad var det som skilde ut honom från andra artister du har sett eller arbetat med?

Terry: – Dels tror jag att det handlar om att han tyckte så mycket om alla de han arbetade med. Han tyckte om att ha kul. Han tyckte om att sjunga, han tyckte om att ha en kvartett bakom sig, och så **The Sweet Inspirations**. Han älskade svarta kvinnliga sånggrupper, och han lyssnade alltid på deras musik. Han älskade **The Blossoms**, han älskade **The Supremes**, och han älskade **The Sweet Inspirations**. Han hade bestämt sig för att ”om jag någon gång kommer att framträda live, så ska jag ha en kvinnlig svart grupp, en manlig vit kvartett, det bästa bandet som går att köpa för pengar och en stor 40-mannaorkester.” Så när vi gick ut på scenen hade han det bästa soundet som du någonsin hört. Och han hade sin orkester. Den första dirigenten var **Bobby Morris**, den första pianisten **Larry Muhoberac**. Den första månaden vi var med, var **Cissy Houston** (alltså **Whitneys** mamma) ledsångerskan i gruppen **The Sweets**. Men hon var

bara kvar den första månaden. Hon hade bestämt sig för att hon ville vara hemma med Whitney. Whitney var inte så gammal och Cissy kände att hon ville tillbringa mer tid med sin dotter. Cissy ersattes av **Sylvia Shemwell**. I gruppen som visas i **That's The Way It Is** är det mycket Cissy, men för det mesta är det Sylvia. Det är samma grupp som arbetade tillsammans med **James Burton**, **Ronnie Tutt**, **Jerry Scheff**, **John Wilkinson**, och så **Glen D. Hardin**, som anslöt till kompbandet efter den första månaden. Samtidigt tog **Joe Guercio** över som dirigent för orkestern.

Keith: – Vad var det som gjorde att **The Imperials** beslöt sig för att inte fortsätta sjunga med **Elvis**?

Terry: – Det var helt sjukt! (skrattar) Jag måste påpeka att jag inte var del av det beslutet. Jag var bara inhyrd på den tiden. Vi fick även en massa erbjudanden från andra artister. Till exempel **Jimmy Dean**, som naturligtvis inte var i samma klass som Elvis, och vi ... ja, du vet, Elvis arbetade bara i Vegas två månader, och därefter åkte vi på ett par turnéer. Året hade ju bara börjat. Så vi fick försöka planera in våra andra

Elvis and The Imperials, February 23, 1971, International Hotel, Las Vegas, NV. L-to-R: (Standing) Joe Moscheo, Jim Murray, Elvis, Armand Morales, Greg Gordon, (Sitting) Terry Blackwood.

23

På sida 23 i bookleten till gospelsamlingen *Amazing Grace* ser vi Elvis och The Imperials den 23 februari 1971 i Las Vegas. Längst ner ser vi Terry Blackwood.

kontrakterade konserter mellan Elvis åtaganden. Det uppstod en liten konflikt och grabbarna kom till slut fram till ... man var inte säker på att Elvis ... nej, förmodligen inte Elvis, utan **The Colonel**, någonsin skulle låta oss få egen tid under showen. Vi fick öppna showen ett par gånger, men som sagt, publiken hade ju inte kommit för att se oss. Det var Elvis man ville se och höra. Vi kom fram till att på långt sikt vore det bäst att... Vi var ju tvungna att hedra

kontrakten som vi redan hade skrivit under. Vi hade också kontrakt med **Jimmy Dean** och han kom till vår hjälp. Han ville använda oss, inte bara som bakgrundsgrupp, men även ge oss plats att sjunga några av våra egna sånger i showen. Vi sjöng tre sånger. Att lämna Elvis var i stort sett Jims och Armonds beslut. Joe ville inte lämna Elvis. **Joe Moscheo** var den som först hade pratat med Elvis, och han och Elvis hade kommit varandra väldigt nära och utvecklat

en djup vänskap. Elvis hoppades att vi skulle stanna, och det gjorde jag också. Men ett beslut är ett beslut. Vi slutade, och resten är som man säger historia. Vi träffade Elvis då och då. Han kom för att se oss sjunga, men det hade varit verkligen fint om vi hade kunnat vara kvar för **Aloha** (From Hawaii). Det hade varit ett verkligt snyggt avslut för oss. Men så blev det inte. Vi hade bestämt oss för att sluta.

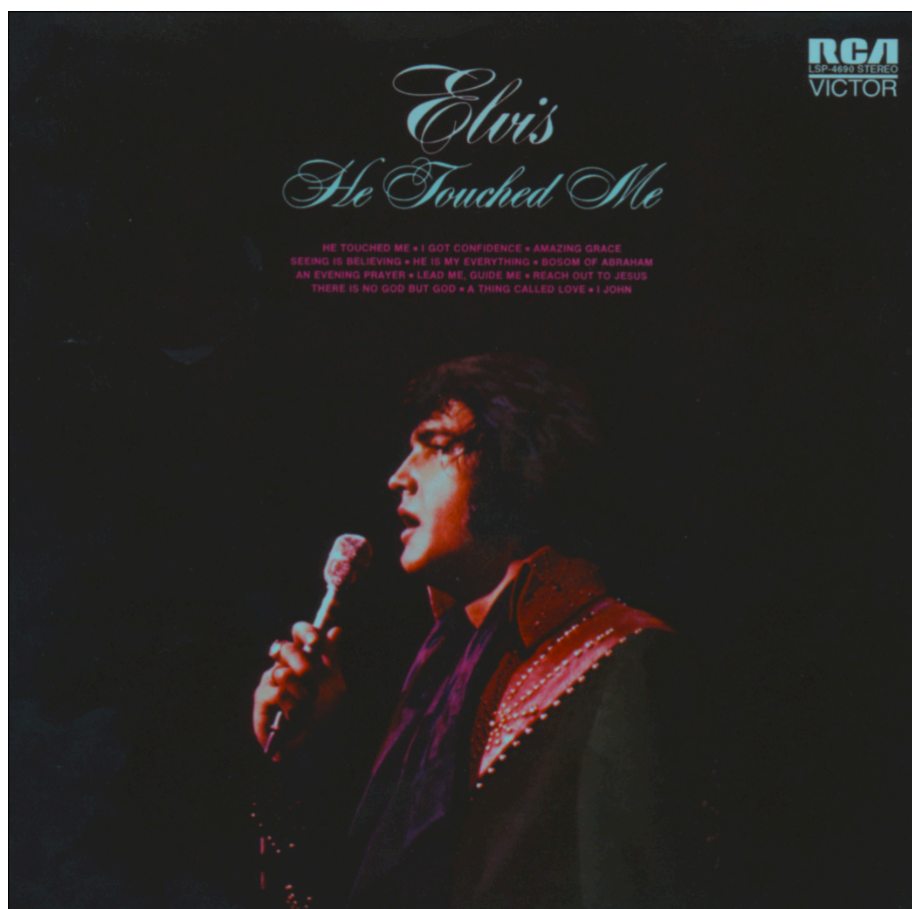
Keith: – Vad hände sedan? Lyckades du hålla kontakten med Elvis under hans sista år, och fastän gruppen har förlorat många av sina medlemmar under årens lopp, har du någon kontakt med de som fortfarande finns i livet?

Terry: – Ja, jag träffar **Jim Murray** en gång om året när vi är i Memphis. Det är flera år sedan jag sist såg **Armond**. Den sista gången var när vi var bakgrundsband till Elvis gospelalbum *"Where No One Stands Alone."* Jag har inte hållit kontakten med honom. **Roger (Wiles)** befinner sig någonstans i North Carolina, men jag vet inte var och jag vet inte hur man kommer i kontakt med honom. Han har liksom bara försvunnit.

Keith: – Under årens lopp har jag har sett dig sjunga många gånger i Elvis Tribute shower och det är anmärkningsvärt att se hur älskad Elvis fortfarande är av fansen. Har du någon uppfattning om varför Elvis fortfarande ger en sådan resonans så många år efter sin död?

Terry: – Han älskade människor, han älskade musik och han älskade att underhålla. Jag tror att filmerna lämnade en tomhet. Under en filminspelning talar filmens regissör om vad du ska säga, var du ska stå, hur du ska röra dig och det finns ingen kontakt med andra människor, förutom regissören. Elvis fungerade alltid bäst framför en publik. När nyhetens behag av filminspelningar lagt sig och när alla filmkontrakt var fullgjorda beslöt han sig för att återgå till live-konserter. Det var ju så han startade och han saknade helt enkelt publiken. Många artister, när man väl har lärt känna dem, visar sig vara mycket privata människor. De blandar sig inte gärna med andra. De tillbringar hellre tiden med familjen eller med nära vänner. Men inte Elvis. Han hade ju sin *"Memphis Mafia"* som reste runt med honom, men han gillade att bara prata med folk och

bekanta sig med dem. Att kommunicera med dem från scenen, att gå fram till scenkanten och ge bort silkesscarfsar och dela ut kyssar. Han älskade den kontakten. Och fansen såg att de betydde allt för honom. Tillika var han så snygg att det inte gick att ta ögonen från honom. Vissa artister har välsignats med en särskild karisma, andra har det inte. Elvis var karisma personifierad. När han kom in i ett rum vändes alla blickar mot honom. Även om han inte var uppklädd tittade alla på honom. Han var mycket tilldragande, rentav vacker, något som drog till sig

uppmärksamhet. Det var inget han sökte, det var helt naturligt. Jag tror inte han sökte berömmelse. Det började med att han spelade in en skiva till sin mor, han hade ingen tanke på att bli en stjärna. **Sam Phillips** hörde skivan och förstod att det fanns något där som han kunde göra något med, så han kontaktade Elvis och frågade om han var intresserad av att spela in en skiva. Elvis sa: "Absolut!" Det var så det startade. På den tiden var Memphis rassegregerad. Man hade svart gospel och R & B, och man hade vit *"Sydstatsgospel"* (Southern

Gospel). Elvis var bekant med båda. Han lyssnade på **Harmonizing Four** och **Dixie Hummingbirds** (två manliga, svarta gospelkvartetter och han lyssnade på **The Blossoms** (en svart kvinnlig sånggrupp). Han kände väl till alla de olika musikgenrerna, och hans röst var som gjord för R & B. Jag tror det var det Sam Phillips hörde när han beslöt att göra en provinspelning med Elvis – och en karriär var född. Det var ingenting han sökte, karriären fann honom.

Keith: – För en oinitierad som jag, verkar det som om det alltid fanns en massa människor i Elvis närhet, men fick du någon gång tillfälle att träffa honom på tu man hand?

Terry: – Jo, ibland. Jag kommer ihåg att vi besökte Graceland julen 1970, och hade lite kvalitetstid tillsammans. Och även i Vegas fanns det tillfällen när det bara var vi två. Men för det mesta var det alltid i grupp med andra. Elvis tyckte om att ha folk runtomkring sig. Att prata med och lära känna olika människor, fylla rummet med människor. Jag tror att han fann en tröst i att vara omgiven av familj och vänner som älskade honom.

Jag kommer ihåg en gång när vi var uppe i takvåningen på hotellet efter den sista showen. **Mama Cass** från **The Mamas & the Papas** var där och vi hade samlats runt pianot och sjöng "Amazing Grace." Mama Cass sjöng med. Hon kunde alla verserna utantill. Hon grät och en tystnad sänkte sig över oss alla när hon sa: "Jag har inte sjungit den här sången sedan jag var en liten flicka." Det var ett mycket speciellt ögonblick. Mama Cass var en mycket rar kvinna. Hon kunde verka hård, men hon var djupt religiös.

Keith: – Ja, vi miste henne alldeles för tidigt, liksom Elvis. Hur fick du veta att Elvis var död och hur påverkade det dig?

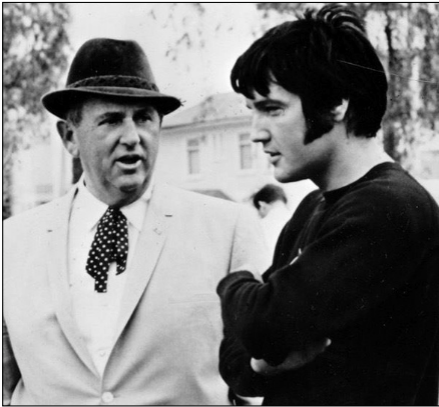
Terry: – Jag sjöng med en grupp som kallade sig **Andrus, Blackwood and Company. Sherman (Andrus)** och jag hade tidigare sjungit tillsammans i **The Imperials**, och vi var på turné. Jag hörde på radion att Elvis hade gått bort och det var en shock, för sista gången jag träffade honom, verkade han vara vid god vigör, och han såg bra ut. Men det var ju förvisso cirka fem år tidigare. Jag visste inte att han var så slutkörd. Jag

hörde att efter "Aloha" fann man Elvis i takvåningen sittande framåtlutad i sin fåtölj. En man gick fram till honom och frågade om han var okej? Elvis svarade: "Ja, jag är okej. Jag vet bara inte vad mer jag kan göra. Jag har gjort allt som jag kan göra. Vad mer finns det?" Jag tror det var då nedgången började. Han åt för mycket, han tränade inte, inte som han brukade när vi var tillsammans. Då brukade han ibland ta tid att visa sina karate-rörelser. Han var i riktigt god form. Men efter "Aloha" tror jag att han miste viljan att fortsätta med det. Jag tror det var början till slutet för Elvis. Det var en långsam nedgång. Det tog några år.

Keith: – Det för mig till Colonel Parker. Det råder ju delade meningar där. Många tycker att han kunde ha gjort mer, att han borde ha gjort mer. Vad har du för tankar beträffande Parkers delaktighet i Elvis karriär?

Terry: – Jag skulle gärna vilja avstå att svara på den frågan (skrattar). Jag är av uppfattningen att **Colonel Parker** gjorde mycket för Elvis. **Sam Phillips**, som hade hand om den i början, insåg att han inte skulle kunna göra lika mycket för Elvis karriär som **Parker**

Parker och Elvis.
PR-foto 1969

kunde. Elvis hade liknande tankar, så när Parker kom med ett erbjudande, så fanns det inget att diskutera. Och **Parker** levererade. Det var han som såg till att Elvis kom med i **The Ed Sullivan Show**, och han öppnade upp många möjligheter för Elvis. Jag vet inte vem som kom på idén med **Aloha**-sändningen, men det var en brilliant idé. Det fanns många för- och nackdelar med Parker. Jag förstod aldrig varför vi aldrig reste till andra länder, för vi hade miljontals fans, eller rättare sagt Elvis hade många fans, men det gjorde vi aldrig. Och det är därför som **The Imperials** fortsätter att turnera i Europa. Vi har fortfarande många fans där. Elvis reste ju aldrig till Europa och alla fansen vill möta och prata med någon som kände Elvis och arbetade med honom. Men Parker gjorde mycket för Elvis karriär. Jag vet inte mycket om vad som hände

bakom kulisserna, men jag vet att **Parker** verkligen gjorde mycket gott för Elvis karriär, och att en stor del av Elvis framgångar beror på honom.

Keith: – Du är på Facebook och har en fantastisk webbplats där fansen kan beställa Terry Blackwood artiklar. Är det något speciellt som du vill berätta för fansen om?

Terry: – Jag har alla nio eller 10 CD-skivorna som jag spelade in med **The Imperials**. Jag har tre solo CD:n och många med **Andrus, Blackwood and Company**. Jag har inga Elvis produkter, men jag har många egna produkter, och om de vill höra den slags musik som Elvis tyckte om och lyssnade till i takvåningen på hotellet, så finns det på min hemsida *TerryBlackwood.com*. Det är bara att logga in och se vad Elvis gillade att lyssna på.

Keith: – Vad gör du på din fritid? Har du någon hobby eller andra intressen?

Terry: – Jag är mestadels hemma. Jag älskar fortfarande att spela tennis. Tennis tog upp den mesta av min fritid i Vegas. Men nu för tiden njuter jag av att

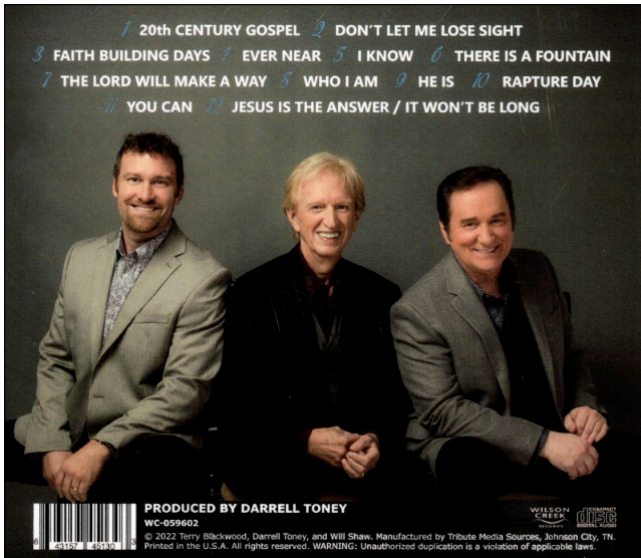
vara med familjen och bara ta det lugnt. Vi bor i Tennessee och har inte många intressen förutom kyrkan. Vi är tillbringar den mesta av tiden med vår kyrkofamilj, och njuter av vad man kan kalla en lugn och rofylld tid som deltidspensionärer.

Keith: – Du nämnde att ni har varit utomlands ett antal gånger. Har ni haft tillfälle att besöka Finland?

Terry: – Det har vi. Vi brukar resa till Finland mitt i vintern när temperaturen är runt minus 40 grader (skrattar). Jag kommer ihåg en gång när vi var i Helsingfors. Det var i januari och det var så kallt. Vi har haft möjligheten att tillbringa tid här och möta många fans. Underbara människor. Finland, liksom hela Skandinavien, har alltid varit och fortsätter att vara en stor del av Elvis värld.

Keith: – Tycker du att fansen på denna sidan Atlanten skiljer sig från de amerikanska?

Terry: – Ja, ja tycker faktiskt att de är mer entusiastiska här. De ... vad ska man säga ... de tycks planera sitt år runt Elvis-händelser. Till exempel när vi kommer.

Baksidan på albumet från 2022.

Varje gång vi är i Wien kommer det fans från Paris, Tyskland och många andra europeiska länder. De planerar årets aktiviteter för att passa in med våra besök. Det finns fans i Europa som har Elvis-rum som endast innehåller souvenirer från de gånger vi har varit i Wien och olika delar av Tyskland. Så mycket älskar de Elvis och alla som har arbetat med honom.

Keith: – Du måste känna dig mycket stolt när du tänker tillbaka på din tid

med Elvis och Halls of Fame och mycket annat. Att kunna sitta och reflektera och uppskatta det faktum att du har haft möjligheten att tillbringa så mycket tid som du gjorde, med historiens kanske mest legendariske underhållare någonsin.

Terry: – Det är så sant. Jag kan berätta en historia ... Under vår andra månad med Elvis, kom han in i vår loge och gav oss var sitt nytt självpupdragande armbandsur. Det var helt automatiskt, en mekanisk klocka där bärarens naturliga rörelse gav energi för att dra upp drivfjädern, men det visste inte vi (skrattar). Joe tog på den, men den verkade inte fungera, så han sa: ”Jag måste tala om för Elvis att det är något fel med klockan.” Så ett par dagar

senare sa han till Elvis: ”Elvis vi uppskattar verkligen klockan vi fick, den är jättesnygg, men den fungerar inte.” Elvis tittade på Joe och sa: ”Hallå! Jag ger bara bort dem, jag lagar dem inte” (skrattar).

Keith: – Det där är en jättekul historia, och du har säkert massor som du skulle kunna berätta. Ett stort tack för att du har tagit dig tid att prata med oss idag. Vi önskar dig allt gott.

Terry: – Tack ska du ha, Keith. Det var ett nöje att prata med dig.

Översättning:
Eva Beal

Denna artikel publiceras i samarbete med vår broderklubb OEPFC i Finland.
www.elvisfinland.fi

Elvis i
Norden
www.elvis.ax

2 clubs – 1 King

En karriär börjar

Vi vet alla att när Elvis Presley dog 1977 ansågs han redan vara en av de mest betydande kulturella gestalterna från 1900-talet och den största underhållaren från min generation. Jag skulle vilja ta dig tillbaka till hur allt började, tillbaka innan hans första singel hamnade på första platsen. (Nej, det var inte Heartbreak Hotel). Det var hans femte och sista singel som släpptes på Sun Records innan Elvis gick över till RCA Victor, och den hette *I Forgot To Remember To Forget*. Låten nådde första plats på *Billboards* nationella countrymusiklista den 25 februari 1956.

Det var början på stjärnstatusen för **Elvis Aron Presley**. Nu ska vi gå tillbaka 2 ½ år tidigare för att se hur allt började. Strax efter att ha tagit studenten 1953 fick Elvis jobb på **Crown Electric Co.** som lastbilschaufför. Han var 18 år gammal när han gick genom dörrarna till

Memphis Recording Service på 708 Union Avenue, för att göra en inspelning av sin egen röst för 3,98 dollar. Han sjöng två ballader från 30-talet - **My Happiness** och **That's When Your Heartaches Begin** och gick därifrån med sin acetatskiva.

Under mer än sex årtionden förvarades den inspelningen av high school-kompisen som Presley lämnade den hos, **Ed Leek**. Genom åren spekulerades det mycket i vilka låtar som spelades in och vad som hände med den inspelningen. Det visade sig att hans vän hade förvarat den säkert genom åren. Efter att Ed Leek hade gått bort lät hans familj auktionera ut den på **Graceland** den 8 januari 2015 - vilket skulle ha varit Presleys 80-årsdag - och den värderades till cirka 100 000 dollar. Den såldes till en då okänd budgivare på internet för 300 000 dollar. Den budgivaren var **Jack White**, en amerikansk musiker som var gitarrist och huvudsångare i rockduon **White Stripes**. Äntligen, efter alla dessa år, löstes mysteriet.

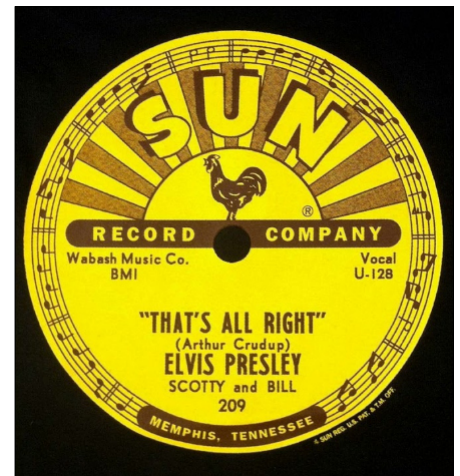

Vissa spekulerar i att Elvis hoppades få uppmärksamhet från **Sam Phillips**, som hade startat sitt eget skivmärke kallat **Sun**. **Marion Keisker**, som drev studion med Sam, lyckades spela in en del av Elvis demo och spelade upp det för Sam, men ingenting hände. Tidigt 1954 hade Elvis fortfarande inte hört från Sam Phillips, så han bestämde sig, enligt vad historien säger, för att gå tillbaka och spela in en andra acetat, **I'll Never Stand in Your Way / It Wouldn't Be the Same Without You**. Nästan samma sak hände igen. Marion Keisker imponerades igen och sparade igen kopior för Sam Phillips att lyssna på. Återigen var Sam inte övertygad ännu. Efter nästan ett halvår hittade Sam en låt som behövde en sångare som kunde spela in den. Efter att ha kommit ihåg inspelningarna av den unge killen, Elvis Presley, bjöd han äntligen in honom för en provspelning och eventuell inspelningssession. Detta var juli 1954 och resten är historia.

Elvis och Dewey Phillips

Efter att ha provat flera låtar stötte Elvis, **Scotty** och **Bill** på **That's All Right, Mama**. Två dagar senare spelade Sam Phillips upp en acetat av Elvis inspelning för **Dewey Phillips**, en 28-årig discjockey på radiostationen **WHBQ** i Memphis. Dewey älskade inspelningen och lovade att spela den på sitt program **Red, Hot and Blue** följande kväll. Han gjorde det och den möttes med sådan entusiasm att han tydligen spelade den över ett dussin gånger och fick över fyrtio telefonsamtal från lyssnare. Den släpptes officiellt den 19 juli och såldes i regionen i 20 000 exemplar, och nådde nummer 4 lokalt i Memphis.

Skivan som blev början på en fantastiskt framgångsrik karriär för Elvis Presley.

Tidigare i år påstod Graceland, vid en ceremoni som firade Elvis födelsedag, att de hade fått tag i originalacetatsskivan. Det är intressant att notera att denna enkelsidiga 10-tums skiva har Elvis efternamn skrivet som "*Pressley*." Tidskriften **Rolling Stone** argumenterade i en artikel från 2004 att Presleys inspelning av *That's All Right* var den första rock'n'roll-inspelningen. Soundet som Elvis, Scotty och Bill fick till var verkligen ljudet från något nytt och spännande och början på en legendarisk karriär.

Elvis och Luke

En bild som förekommer i många Elvisböcker är en bild tagen (troligtvis) 1951, det vill säga när Elvis var 16 år och långt innan han blev känd. Bilden föreställer Elvis tillsammans med en person i liknande ålder. Bilden är tagen i en fotoautomat på biografen Loew's State Theater på 152 South Main Street i Memphis. Alltså den biograf där Elvis under två separata perioder jobbade som "movie usher", något som närmast kan översättas till filmvaktmästare.

Först började han jobba där i september 1950 och var kvar i cirka två månader tills hans mamma **Gladys** tvingade honom att sluta då hans betyg i skolan började bli sämre då han somnade under lektionerna. Detta berodde på att han kom hem från jobbet först efter klockan 10 på kvällen. Sedan anställdes Elvis där igen i april 1952 innan han fick sparken fem veckor senare efter att ha hamnat i bråk med en kollega om en tjej som båda var intresserade av...

Elvis och Luke Nall i fotoautomaten cirka 1951.

I en intervju i mars 1958 berättade Elvis: "*Fick ett jobb på Loew's State Theatre i Memphis som vaktmästare. De sparkade mig för att jag slogs i lobbyn.*"

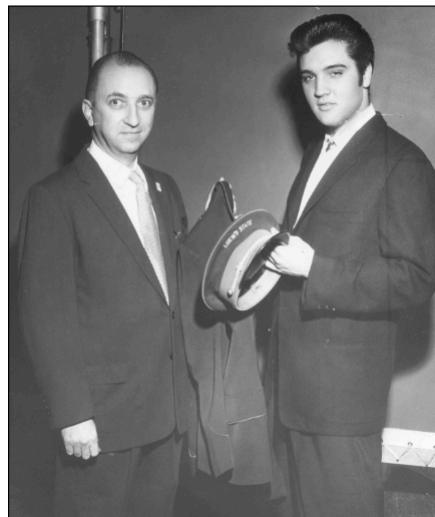
Fem år senare, tisdagen den 1 oktober 1957 träffade Elvis sin tidigare chef på biografen, **Arthur Groom**, på en lokal insamlingsgala i Memphis. Det var ett WMCT-radio- och TV-

Loew's State Theatre i Memphis 1956.

insamlingsevenemang för Shelby United Neighbours (SUN), Inc. Det var Arthur som hade gett Elvis sparken, men nu erbjöd han Elvis att få tillbaka sitt gamla jobb som vaktmästare...

Vem är då personen på bilden som sitter bredvid Elvis? I de flesta böcker, inklusive högprofilerade sådana som till exempel **Elvis Day by Day** av **Peter Guralnick** och **Ernst Jörgensen** står det att bilden föreställer Elvis tillsammans med sin kusin **Tony Eugene "Gene"**

Elvis och Arthur Groom hans före detta chef på Loew's State Theatre 1957.
Foto: Memphis Press-Scimitar

Smith (se sidan 9 i nämnda bok).

Under många år var det en allmänt accepterad sanning att det var Gene Smith på bilden bredvid Elvis, men för inte alltför länge sedan kom det fram att det var det inte alls. I verkligheten är personen bredvid Elvis en jämnårig kamrat vid namn **Luther "Luke" Nall**.

Jag önskar att jag visste mer om omständigheterna bakom varför de var så upklädda den kvällen. Kanske var det någon speciell händelse? Var de på väg till någon skolfest och bestämde sig för att ta ett kort när de var fint klädda?

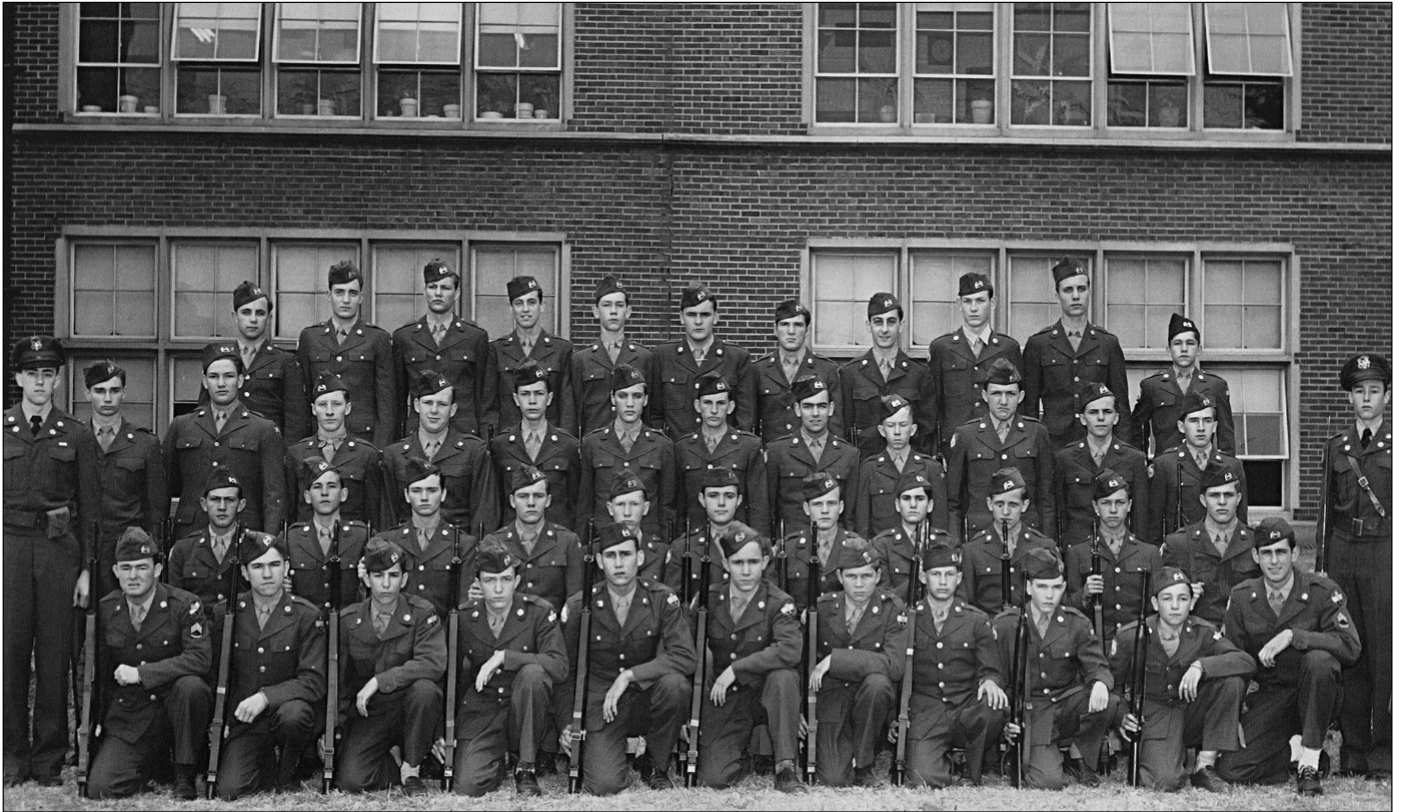
Elvis och Luke var medarbetare då de båda arbetade som vaktmästare på Loew's State Theatre och var även goda vänner från skolan **Humes High School** där de båda gick i samma årskurs. Både Elvis och Luke var med i skolans ROTC (Reserve Officers Training Corp) program.

När de tog bilden i fotoautomaten jobbade dock inte Elvis på Loew's. Huruvida Luke jobbade där då är okänt.

Flera år senare sa Luke om Elvis:

"Elvis hade inte många vänner i Humes, men efter att han blev känd blev många människor från

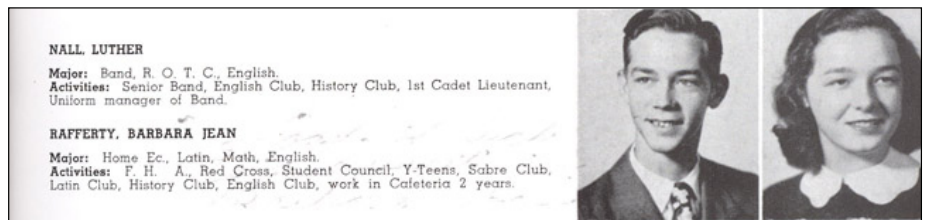

ROTC Humes High School. Elvis Presley, tredje raden, sjätte från vänster, Luther Nall är precis bakom Elvis, George Klein syns i bakre raden, fjärde från höger.

Humes hans vänner. Mycket av det, tror jag, kom från det faktum att Elvis var en väldigt individuell person; han brydde sig inte om grupptricket. Jag brydde mig inte om att han var så säregen, jag tror att det är anledningen till att vi var så nära antag jag.

Även på den tiden var Elvis en mycket känslig person, mycket medkännande. Han var speciell, utan tvekan. Han var inte påverkad av andras åsikter. Han hade sina egna åsikter och han höll sig till dem. Han försökte aldrig påtvinga andra sina åsikter. Vi kunde prata och acceptera

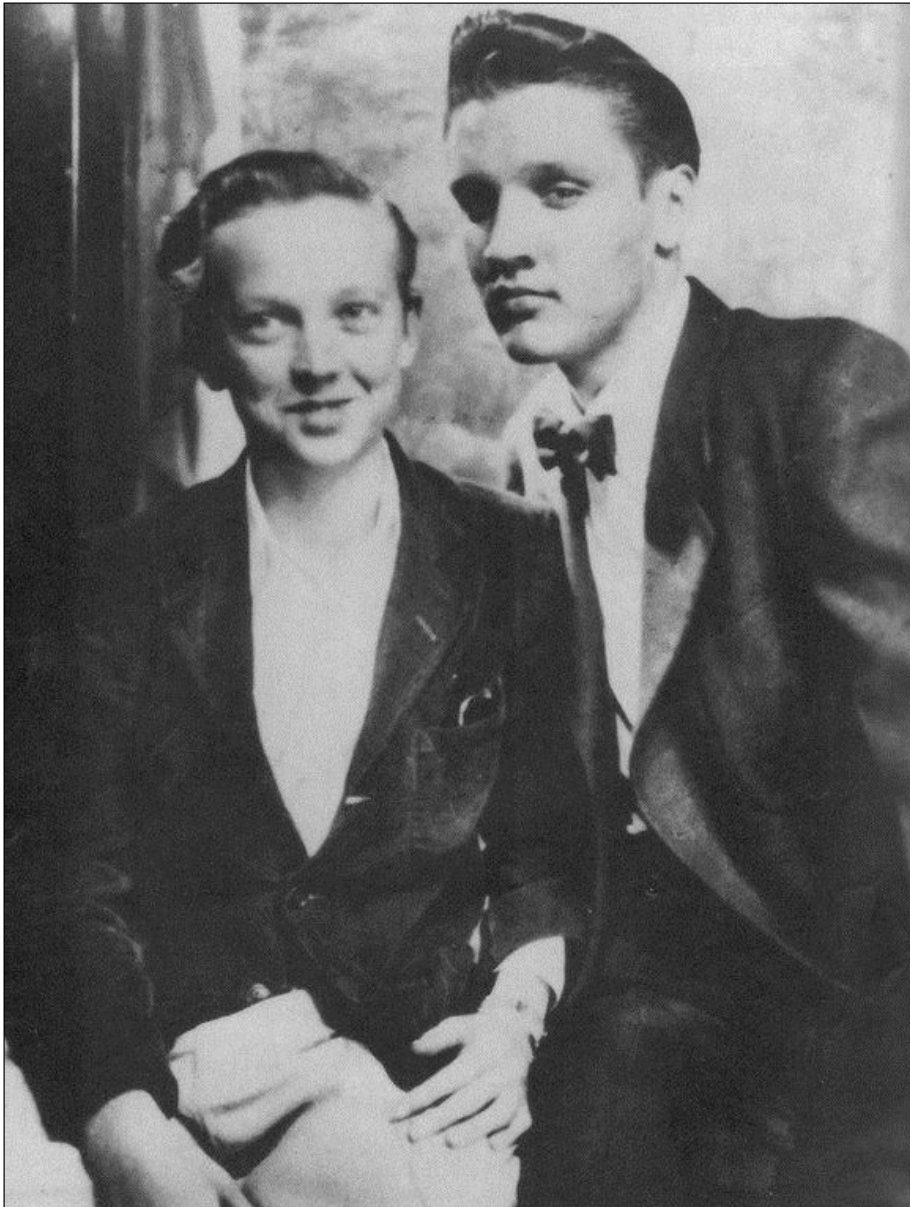

På detta foto från Humes High Schools årsbok känner man igen Luke som den person som sitter bredvid Elvis på bilden tagen i fotoautomaten.

varandras åsikter, men han kunde inte prata med andra eftersom de inte var villiga att acceptera vad han hade att säga. Elvis var en väldigt viljestark person. Hans sanna ambition styrdes av medkänsla och tillgivenhet och inte av berömmelse och rikedom." (Not: Jag har försökt översätta vad Luke sa efter bästa förmåga.)

Vissa personer hävdar att Luke var den "andra vaktmästaren" som Elvis hamnade i bråk med och fick dem båda att få sparken. Några bevis för att så var fallet har dock aldrig framkommit.

Det finns en annan liknande bild tagen i samma fotoautomat på Loew's State Theater. Elvis har

Bobby Smith? och Elvis i fotoautomaten cirka 1951.

andra kläder på sig, men han har en liknande frisyr. Bilden är högst troligt tagen samma år som bilden på Elvis och Luke och föreställer Elvis tillsammans med sin kusin **Bobby James Smith**.

Bobby var son till Gladys äldre bror **Travis** och **Lorraine Smith**. Bobby var alltså bror till både Gene,

Junior och **Billy Smith**. Bobby var 6 år yngre än Elvis och växte upp med honom i Tupelo, precis som de andra Smith-bröderna. Familjen Smith följde också med familjen Presley när de flyttade till Memphis 1948 för att försöka få ett bättre liv än i Tupelo.

Historien om Bobby är ledsam. Han var med om en

allvarlig olycka 1961 då han blev överkörd framför **Graceland**. Han var då tjugo år gammal. Efter olyckan försökte han arbeta på olika ställen, men hans ben var svårt skadade och han kunde inte stå upp särskilt länge. Han gifte sig ett par gånger, fick barn, men det gick inte så bra för honom. Han kunde inte ha ett fast jobb. Hans liv blev väldigt bedrövt. Den 13 september 1968 tog Bobby rättgift. Hans bror Billy tog honom till sjukhuset där de magpumpade honom, men den natten gick han bort. Han blev bara tjugosju år gammal.

Billy Smith har visserligen påstått att det är Gene på denna bild och inte Bobby, men det kan omöjligt stämma med tanke på utseendet? Eller? Gene föddes 1934 och var ett år äldre än Elvis och skulle därför ha varit cirka 17 år på fotografiet, medan Bobby föddes 1941 och skulle varit cirka 10 år. Döm själva om det är en 10-åring eller 17-åring på kortet.

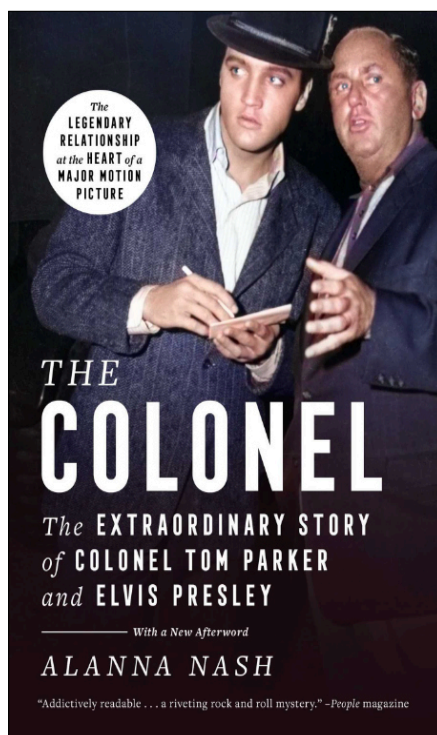

"Du gir meg en klump i lommeboka"

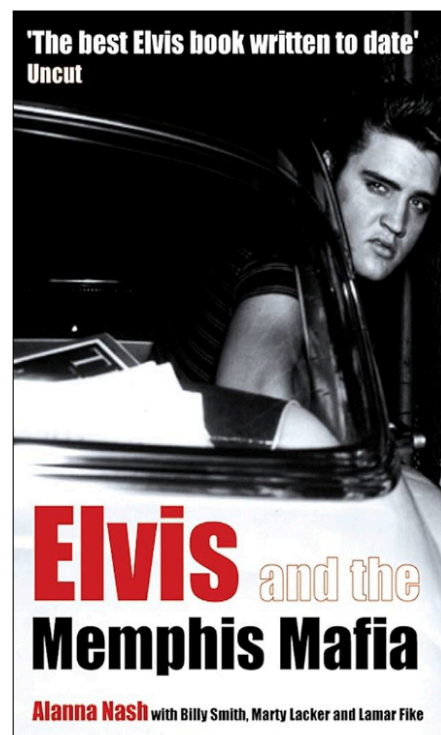
Var The Colonel det verste som hendte Elvis, det beste eller noe et sted i mellom? Mange klandrer ham for mange "hva om" og "hvis bare" i Elvis' karriere og liv. Jeg også, delvis.

Overskriften var **Parkers** replikk da **Elvis** rørt sa at han fikk en klump i halsen av å tenke på alt Parker hadde gjort for ham. Denne artikkelen er for de som ønsker å fordype seg litt i forholdet mellom Parker og Elvis, men som ikke har tenkt å lese - eller kan lese - **Alanna Nash** sin bok "The Colonel. The Extraordinary Story of Colonel Tom Parker and Elvis Presley". Når jeg oppgir kun sidetall, er det denne boka jeg refererer til. Den andre kilden er "Elvis and the Memphis Mafia", også av Nash. Jeg har lest for å prøve å gi deg et grunnlag for å svare på spørsmålene over. Jeg skal ikke prøve å formulere noe svar. Noe av det mest kritikkverdige er kanskje at Parker var livredd for at noen andre skulle påvirke Elvis, og gjerne da noen som tenkte mer på kreativ/kunstneriske utfordringer enn på kun penger. Jeg mener å huske **Jerry Leiber** ble skviset ut og ikke fikk flere oppdrag med å skrive låter for Elvis etter at han hadde gitt uttrykk for noen meninger om "business" overfor Elvis. **Binder** ble persona non grata etter at "Singer presents ELVIS"

var ferdig. **Chips Moman** ble det samme etter diskusjon om låtrettigheter da Elvis spilte inn hos American. Og så videre.

"Han var det triveligste mennesket på jord hvis han mente at han trengte deg": Uttalelsen i overskrifta kommer fra **Gabe Tucker**, som møtte Parker først i 1944 mens Parker promoterte teltshow (The Jamup and Honey Show). Parker befant seg i en situasjon der han ikke visste hvem han kom til å trenge: "Han prøvde å bli venn med

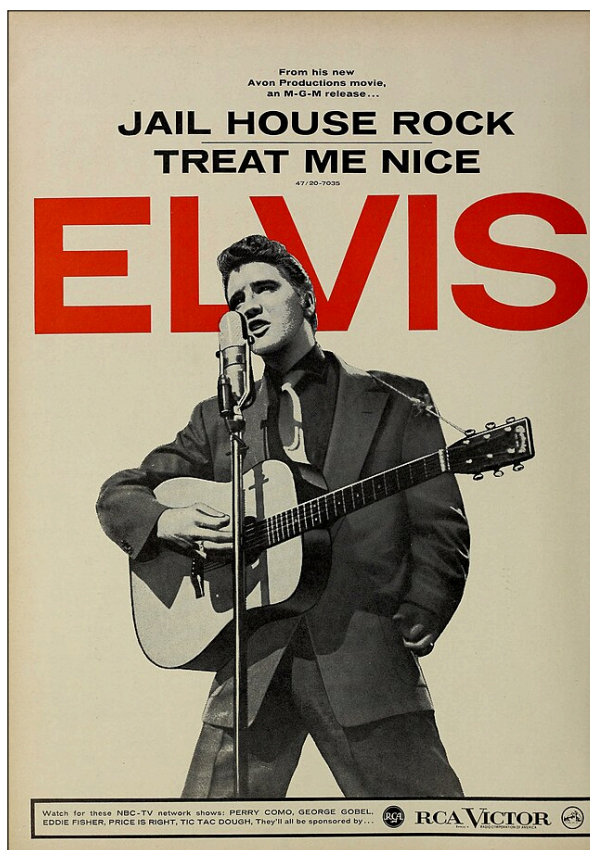
alle som var der, fordi han ikke visste hvem som hadde makt og hvem som ikke hadde makt" (99). Man kan argumentere for at Hollywood sikret Elvis penger og sin posisjon som en stor stjerne i en periode der platesalget muligens hadde blitt labert. Flere musikkjournalister tviler på at Elvis ville ha unngått skjebnen til andre stjerner fra 1950-tallet hvis han kun hadde holdt på med musikk. Filmene sikret Elvis økonomisk til det ble bedre tider og folk ble klare for å oppleve ham live (211).

Et tidlig skjebnemøte

“Elvis, Trude er her, Byron er her, Tom er her”, begynte Parker. “Jeg sier dette foran alle disse vitnene, at hvis du ikke synes at jeg har gjort det riktige for deg, så går du ut nå, og du er fri. Finn deg en annen manager. Men hvis du blir, så gjør du det jeg sier at du skal gjøre. Forstår du?” Elvis nikket. “Han fikk meg så langt, gjorde meg til en stor stjerne. Jeg holder meg til ham”, sa han til sine kompiser. (Nash, *The Colonel*, hardback, 2003, side 168). Dette skjedde allerede i løpet av innspillingen av **Jailhouse Rock**. Elvis luftet sin misnøye til **Junior Smith** om at Parker hadde ledet ham feil vei. “Hva vet egentlig gammel’n om musikk?” Dessuten likte han ikke at Parker holdt et nett rundt ham. Parker hadde takket nei til **Robert Mitchums** invitasjon til Elvis om å være med i **Thunder Road**. “Han vil bare bruke navnet ditt”, sa Parker. Sett fra Elvis sitt perspektiv virker det som om han prøvde å unngå at Elvis snakker med folk, særlig hvis de også er i showbis (167). Jeg er av de som tenker “tenk om han hadde gått ut av rommet” her.

Lureri

Tidlig på 1940-tallet jobbet Parker med å booke show

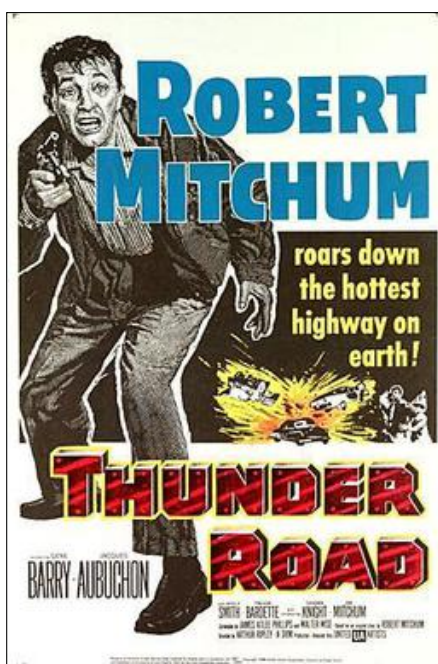
sønnen sin, “fordi han vil alltid prøve å lure deg (“try to put one over on you”) - det var slik han levde i tida han jobbet med karneval” (96).

Lojalitet

Var alt. Svigerdatteren **Sandra Polk Ross** sa at han hadde hukommelse som en elefant! “Han var svært lojal mot sine venner, og han glemte ikke”, sa hun (47). Andre fikk også nytte godt av at de hadde tatt sjansen på å stole

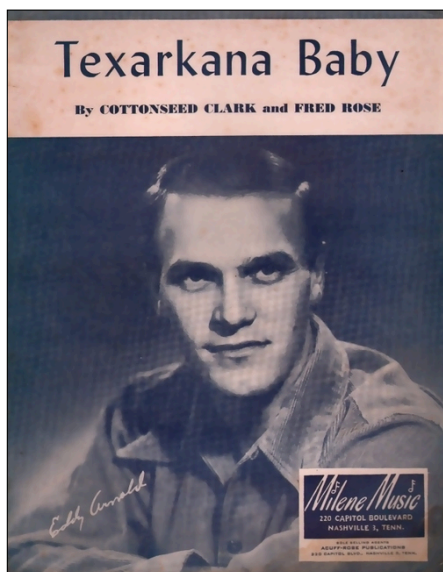
på Parker: **Rinaldi Printing Company** i Tampa i Florida fikk svært lukrative Elvis-trykkeoppdrag på 60-tallet som takk for at de hadde trykket noen billetter på kreditt (verdi 5 dollar) under Depresjonen. **Clyde Rinaldi** var en av svært få som fikk vite om at Parker var hollandsk (75).

En annen som tjente godt på å ha tatt en sjanse, var **American National Bank** i Madison i Tennessee, der Parker hadde sitt hovedkontor. Eieren lånte Parker 5000 dollar på 40-tallet, like etter at han begynte som manager for **Arnold**, og det ble Parkers bank resten av livet (150).

for nykommeren **Ernest Tubb**, og han anså Parker for å være en av de beste promotorene. Imidlertid ville han aldri i livet bruke Parker på lang sikt, sa han til

Arnold-malen

Eddy Arnold var en countrysanger som gjorde meget stor suksess i sin tid, og Parker prøvde lenge å bli hans manager. Høsten 1945 inngikk de "a handshake deal" der Parker kun skulle være manager for Arnold. (103) Teamet som Parker ledet for Arnolds karriere, skulle også bli fundamentet for Elvis sin karriere. Eller Parker sin karriere, om man vil... Arnold var på **RCA**, han spilte inn kun sanger som **Hill & Range** (med **Jean** og **Julian Aberbach** i spissen) hadde rettighetene til, og ble representert av mektige **William Morris Agency** (**Abe Lastfogel** og **Harry Kalcheim**). Parker satset på hits, TV for å få karrieren i gang, filmer i Hollywood og opptredener i Las Vegas. Høres kjent ut, ja? Parker holdt Arnold så isolert fra RCA som mulig. Slik håpet han å gjøre seg unnnværlig for begge

parter, og unngå at Arnold visste detaljene i avtaler. Framfor alt var det avgjørende at RCA-toppene og andre i bransjen så på Parker som like viktig - og helst viktigere - enn artisten han representerte! (107)

"The Colonel" blir til

Parker besøkte Baton Rouge i Louisiana i oktober 1948, sammen med Gabe Tucker. Der tok han kontakt med **Bob Greer**, en gammel bekjent fra karnevaltida, som nå jobbet for delstatens guvernør **Jimmi Davis**. Tucker mente at alle som kunne lure folk ("*could snow*" eller "*con*") så kjapt burde ha en tittel, og spurte Greer. Parker ble henrykt, og nektet å forlate byen før han hadde dokumentet som utnevnte ham til oberst i Louisiana. "*Heretter, Mr. Tucker, skal du sørge for at alle tiltaler meg som Obersten*". Som en kuriositet kan det nevnes at Parker ikke helt klarte å si r, så han uttalte det "*Coinnal*" (108).

En ærlig mann?

Aberbach i Hill & Range fastslo en gang at Parker var ærlig. "*Ærlighet, som hva som er vakkert, avgjøres av den som bedømmer*", skriver Nash (111). Han gjorde alltid avtaler ved siden av, som ikke ble delt som vanlig. Og kanskje ikke delt i det hele tatt. For RCA

Victor var det rett og slett Parker som var klienten, - ikke Eddy Arnold eller Elvis. Parker levde etter mottoet at det var best å ha noe bedre enn en kontrakt - noe å minne folk om hvis det skulle bli nødvendig. Et annet eksempel på hvor ærlig (eller ikke) Parker var, er når Elvis skulle signere kontrakten med Parker - eller med Parker og **Hank Snow**? Snow var blitt partner i **Jamboree Attractions** seint i 1954. Parker og Snow dro til Memphis, der jobben egentlig var å overbevise **Gladys**. Hun stolte ikke på Parker, som derfor hadde med seg to kontrakter: Hvis Elvis ble skeptisk til den ene kontrakten, skulle han finne fram den andre. Det Snow ikke visste før senere var at innholdet i kontraktene var det samme, - bortsett fra at han signerte kun med Parker i den ene, og med **Hank Snow Enterprises - Jamboree Attractions** i den andre. Elvis signerte versjonen med... nettopp!

The Alien Registration Act

I 1940 vedtok kongressen "the Smith Act" - alias The Alien Registration Act - som gjorde det til en plikt for alle som ikke var amerikanske statsborgere å melde seg for de føderale myndighetene. Selv om det var en plikt, var den også en mulighet for de som var ulovlig i landet. I stedet for å bli deportert (som før),

kunne man nå få bli hvis man kunne bevise å ha vært i landet i minst 5 år med god moral eller hvis man kunne dokumentere at deportasjon ville få store økonomiske følger for en ektefelle, forelder eller mindreårig som var amerikansk statsborger (82). Likevel, Parker ignorerte muligheten. Hvorfor? Det var et alvorlig lovbrudd å ikke registrere seg (83). Hvorfor oppførte han seg så skjødesløst?, spør Nash i utgaven fra 2003. Kan svaret ligge i vedlegget i nyutgaven av paperbacken av The Colonel, - som viser at Parker ble deportert iallefall én gang? Eller han var redd for at noe skulle gå skeis? En annen grunn kan være frykt for militærtjeneste i krigen. Han ble innkalt i mars 1944, men spiste så mye at han slapp (93).

Unngå IRS-snoking!

Parker ville ha pengene direkte til seg. Lastfogel i **William Morris Agency** (WM) syntes dette var underlig tungvint. De mente det var mer praktisk om honorarer kom til dem, slik at de kunne trekke fra sin andel, og sende videre til Parker. Det ville være bedre for å betale skatten til Internal Revenue Service (IRS), mente de. Ikke snakk om! Parker sa at han ikke var redd for noe bokettersyn, fordi han gikk rett til IRS og ba dem regne

ut skatten. Parker så ikke etter muligheter for fradrag eller noen andre tiltak for å betale mindre skatt. Han investerte ingenting, kjøpte ikke aksjer. Elvis var den personen i USA som betalte mest inntektsskatt. (158) Det WM ikke visste, selvfølgelig, var at Parker som en illegal innvandrer absolutt ikke ville at IRS eller noen annen myndighet snokte i fortida hans. "*IRS gjorde ham livredd*", sa svogeren **Bitsy Mott** (159).

Elvis på radaren til Parker

Det er usikkert når og hvordan Parker fikk høre om Elvis, skriver Nash. Det som er sikkert er at Parker fikk en rapport fra sin venn **Oscar Davis**, som besøkte DJ **Bob Neal** i Memphis i oktober 1954. Han fikk høre "**Blue Moon of Kentucky**". Neal sa at Elvis spilte for fullt hus på **The Eagle's Nest** kveld etter kveld, med masse skrikende damer. Davis sa "*Bob, denne karen er utrolig. Jeg vil gjerne møte ham*". Jada. Påfølgende søndag møtte Elvis Davis og Eddy Arnold backstage på **Ellis Auditorium**. Det var **Scotty Moore** som var manager på denne tida. Dagen etter dro Davis til Nashville for å fortelle Parker om sin oppdagelse. Parker dro til Texarkana for å se Elvis opptre (eller - rettere sagt - se på publikum mens Elvis optrådte, side 119). Bob Neal overtok som Elvis'

manager fra 1. januar 1955, og ønsket absolutt at Parker skulle ta Elvis med på disse "pakketurneene" med flere artister som han arrangerte til andre deler av landet (116-117).

Etter at Parker overtok, med RCA Victor og William Morris Agency på laget, tok det bare omlag ett år å gjøre Elvis til den mestselgende artisten og den høyest betalte på TV. Pluss at **Hank Saperstein** i Beverly Hills fikk lage all mulig "merch". Ingen artist har noensinne eksplodert i bransjen med vulkansk kraft som Elvis i 1956, og ingen manager før Parker hadde vært så til de grader kapitalistisk i hvordan han utnyttet sin stjerne (119).

Imidlertid stolte ikke Parker på "de fine dressene" i William Morris, og Kalcheim i WM hadde ikke noe særlig tro på Elvis. **Byron Raphael** - som var ansatt i WM, men jobbet i Parkers stab - fant et memo fra ham som viste dette: "*Vi har forhørt oss med alle agentene på Østkysten, og vår mening er at Presley ikke vil 'make it'. Så skaff ham så mye arbeid du kan, snarest mulig*" (123). Parker så aldri dette, men stolte ikke på dem. Parker, uten skriftlig kontrakt med WM, inngikk avtale med agenten **Steve Yates**, som booket Elvis for CBS-TV sitt "**Stage Show**" med Dorsey-brødrene. Dette var meget populær lørdagsunderholdning. Her

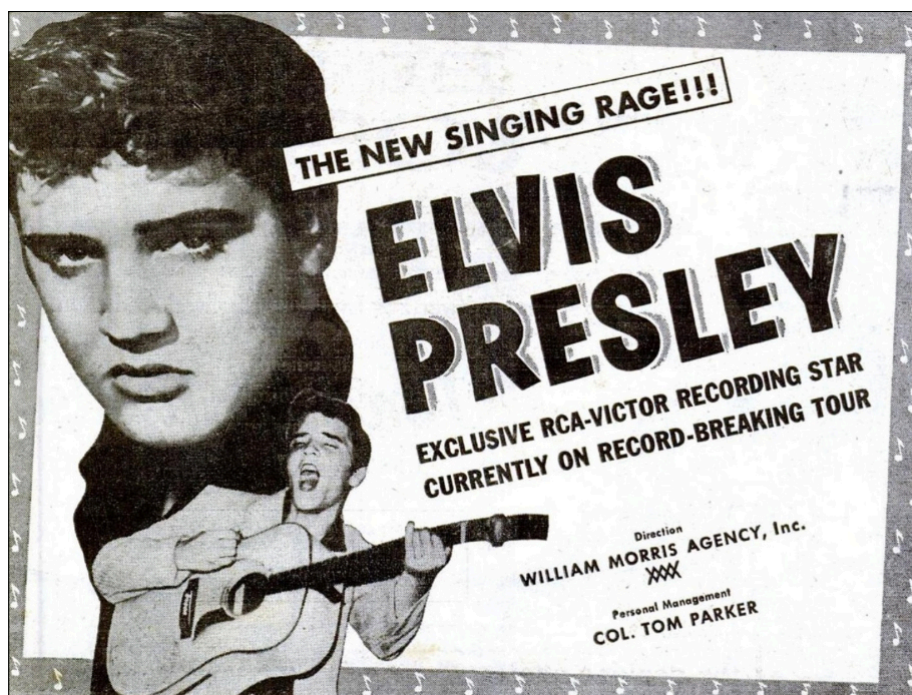

kunne Elvis framføre sin første RCA-singel **Heartbreak Hotel**.

Kalcheim i WM var mildt sagt ikke fornøyd med at Parker hadde gått utenom dem, - og Parker bjeffet tilbake: "Jeg tror ikke denne artisten har blitt forsøkt solgt ("pitched") med full kraft!" (123-124).

Skjebneavtale med WM

Den 31. januar 1956 var en sentral dag i Elvis sitt liv, men det spørs om han skjønnte det. WM skrev en avtale der byrået fikk eksklusiv rett til å representere Elvis i forhold til en rekke sentrale foreninger: American Federation of Musicians, the American Federation of Television and Radio Artists, the American Guild of Variety Artists, the Screen Actors Guild, og for "generelle tjenester og generelt materiell". Dette var adressert til Colonel Parker, som ble gitt "endelig godkjenning av alle kontrakter som skulle bli inngått på vegne av Elvis i løpet av gyldighetstiden av de respektive avtalene". To signaturer under: **Nat Lefkowitz** fra WM sin avtaleavdeling og Elvis. Dette ble undertegnet 6 uker før han signerte den endelige kontrakten med Parker. Han hadde i praksis gitt Parker total kontroll over nesten alle detaljer av karrieren, skriver Nash (124). Jeg tror henne på

hennes ord, for jeg er langt fra sikker på at jeg forstår dette selv...

Parker var i sitt stille sinn redd for at Elvis sin stjernestatus var forbigående, så han til sin stesønn **Bobby Ross**. Derfor ville han ikke gi mediene for mye Elvis; bare nok til å holde appetitten oppe. Booke ham til de største fjernsynsshowene, og så begrense eksponeringen. Elvis ble nesten til en romantisk fantasi, fordi han ikke gjorde intervjuer (124). Når journalistene stort sett ikke fikk tilgang til Elvis, bortsett fra noen pressekonferanser, lagde de sakene ut i fra sine egne meninger. Dette ga mange underlige utslag, fra "djevelens sønn" til "frihetskjemper". Når San Diego forbød Elvis sine "orgasmelikhende" dansebevegelser, ble det

rapportert som om det var en trussel mot nasjonal sikkerhet (125). Parker lurte mest på: "stavet de navnet han riktig?"

Ed Sullivan/ en klump i....

Elvis framførte Heartbreak Hotel på Stage Show, og singelen solgte raskt til en million, og fortsatte å selge mye. Så var 82 prosent av amerikanske tv-apparat stilt inn på **The Ed Sullivan Show** den første gangen Elvis opptrådte der. Parker skrøt av at siden han ble manager, hadde honoraret for en opptreden med Elvis steget fra 300 dollar til 25.000 dollar. To og en halv gang mer enn hva de som til da hadde vært dyrest (Martin and Lewis) kunne forlange.

- "Colonel, du gir meg en klump i halsen", skal en takknemlig Elvis ha sagt.

- "Og du gir meg en klump i lommeboka", skal Parker ha svart. (126)

"UTSOLGT"

Parker nektet å booke Elvis til steder som ikke solgte ut, slik at mange flere ønsket å kjøpe billett. En genistrek, mente **Sam Phillips**. På den måten kunne ikke en arrangør tjene veldig mye penger på en Elvis-konsert. "Du trenger ikke å være hyggelig mot folk på vei opp hvis du ikke skal komme ned igjen", skal Parker ha spøkt (128).

Pengefordelingen

Helt fra starten av trakk Parker fra alle utgifter fra Elvis sin del av inntektene, i deres 25-75-fordeling. Slik han hadde gjort med Arnold. Parker betalte ikke for noe som helst selv. For eksempel en lunsj med noen vil før eller senere, på en eller annen måte, komme Elvis til gode, resonnerte Parker. Og Elvis stilte ikke spørsmål ved/ om slikt. Han var ikke interessert i detaljer, ikke om dette og ikke om avtaler. "Så lenge Elvis kan skrive en sjekk for noe han har lyst på, bryr han seg ikke om hvor mye penger han har i banken", skrøt Parker til folk. Og det var sant, sier Nash. Elvis stolte fullt og helt på Parker (128). Etter en stund så han ikke engang på sjekkene som Parker sine

Ed Sullivan og Elvis 1956.

medarbeidere leverte personlig. Han bare sendte dem til **Vernon** (158).

Snarlig etter avtalen med RCA, sendte Elvis et telegram der han sverger sin absolutte lojalitet (gjengis i original):

"Dear Colonel, Words can never tell you how my folks and I appreciate what you did for me. I've always known and now my folks are assured that you are the best, most wonderful person I could ever hope to work with. Believe me when I say I will stick with you through thick and thin and do everything I can do to uphold your faith in me. Again, I say thanks, and I love you like a father. Elvis Presley." (129)

Det Elvis ikke visste, var at Parker tjente penger på ting ("side deals") som mest trolig aldri ble delt med Elvis (129).

Infarkt, igjen

Parker fikk et nytt hjerteinfarkt i 1956, et mildt et. Det kom angivelig etter en krangel med Elvis. I framtida skulle Parker bruke sitt syke hjerte til å manipulere Elvis; bli i senga til Elvis føyde seg (132).

Maktkamp med frekthetens nådegave

Jeg prøver å sammenfatte det jeg har lest om Parker. Det virker som om alt dreide seg om et spill om makt, om å vise Hollywood hvem som er sjefen. Gjerne ved å bløffe. Som når **Paramount** tilbød Elvis 25.000 dollar for **Love Me Tender**: Parker krevde 1 million, og fikk 100.000 pluss bonus hvis den spilte inn mer enn 5 millioner. Fox fikk også en opsjon på to filmer: **Flaming Star** (150.000 i honorar) og **Wild in the Country** (200.000 i honorar).

Selve debuten *Love Me Tender* - med 20th Century Fox - var en test av en adgang i avtalen med Paramount om at Elvis kunne gjøre én film i året med et annet studio (140-141).

Parker ville ha kontrollen. Punktum. **Leonard Hirshan** var William Morris-agenten som fant *Love Me Tender*, og som hjalp Lastfogel og Parker med å gjøre ferdig avtalen. Hirshan respekterte Parker, og anså ham som et

gode for Elvis. Imidlertid var det en ting han ikke forstod: Parker anså at det var ham selv som var WM sin klient. Ikke Elvis. Ergo burde ikke Hirshan tenke på hva Elvis ønsket. Parker anså at han kunne komme i veien for Parkers planer og undergrave hans autoritet, og Parker nektet å la Hirshan delta i flere forhandlinger. Det ble Lastfogels jobb, - som forstod at Parker så seg selv som deres klient! Som den første manageren noensinne, fikk Parker innvilget goder som kontor plass på studioets område, sekretær, og bil med sjåfør (142).

Parker var alltid opptatt av hvilke skjulte agendaer folk hadde, og noen ganger var frykten berettiget. Som at William Morris-agenter ville prøve å stjele Elvis fra Parker, om de hadde kunnet. Parker sørget derfor for at ingen i byrået fikk Elvis sitt private telefonnummer. På filmsettene var det "gutta" sin oppgave å holde øye med alle som ønsket å være alene med Elvis. Spesielt Hirshan, som på papiret fortsatt var agent for Elvis. Han ble etter hvert fjernet, fordi han fikk for god kontakt med Elvis, ifølge Hirshan selv. Han og Parker var også uenige: *"Vår tenking var ikke på linje når det gjaldt hva slags filmer jeg ville ha skaffet Elvis som Elvis ønsket"* (145) Parker forklarte det selvsagt

annerledes for Elvis: *"Du kan ikke stole på folk i denne byen. Det er jøder her, og jødene kommer til å utnytte deg."* (145)

Elvis, som både var lojal mot Parker og som var avhengig av ham for alle profesjonelle avgjørelser, ble isolert fra business. Både på grunn av hans eget valg, og på grunn av at Parker sørget for det. **Joe Hazen** i Fox mente at Parker holdt mer fra Elvis enn han burde og at Parker eide ham: *"Hvis Elvis hadde hatt sin egen advokat, ville det ikke vært noen Parker. Ingen advokat ville tillatt Parker å ta over sin klient som han gjorde"* (145)

En hovedoppgave for Parker-kontoret var å ha det morsomt på andres bekostning. Parker skulle være den som lo sist! Det fikk Fox-toppene **Buddy Adler** og **Lou Srieber** merke en dag de kom for å hilse på Parker. Han fant på et skikkelig pek. Toppene klarte å holde maska, - og var senere medgjørlige når Parker ba om noe. Som da Parker anmodet om å få en anerkjennelse i rulleteksten: Løsningen ble *"Technical Advisor - Col. Tom Parker"*. I alle filmene (142-144).

Kun penger

Love Me Tender ble spilt inn i hui og hast, fordi Elvis hadde litt dårlig tid på grunn av kommende opptredener.

Elvis og Debra Paget, Love Me Tender 1956.

Foto: 20th Century Fox

Dessuten trodde WM at karrieren muligens var over når filmen kom ut. Fox-sjef Adler klaget på at den allerede hadde sprengt budsjettet, så Elvis gjorde av og til kun ett opptak av en scene. Parker brydde seg rett og slett ikke om Elvis sin utvikling som skuespiller. Kun om i hvilken grad filmen solgte produkter og konsertbilletter. Han ga blaffen i nesten alle ønskene til sin klient. Men fra et rent kommersielt synspunkt, fikk Parker rett: Filmen tjente inn kostnadene på mindre enn tre uker (147-148). Etter Love Me Tender, prøvde Parker å få opp honoraret for **Loving You**, - første film i kontrakten med Paramount. Parker prøvde alt han kunne på å få til avtaler som kunne deles 50-50 med Elvis (joint venture). De var et team, mente Parker, der Elvis bidro med sitt talent og

Parker omsatte talentet til en av historiens mest lukrative karrierer. Parker signerte alt med "*Elvis and the Colonel*". Parker utnyttet enhver anledning til å fylle sine egne lommer, mente Oscar Davis (149).

Hill & Range

Det er nesten så jeg er fristet til å si at svaret på spørsmålet "hvor god eller dårlig var Parker for Elvis?" avhenger av hvordan man vurderer avtalen med Hill & Range (H&R) om sangrettigheter - altså om "publishing". Dette var og er en svært viktig inntektskilde. Da Elvis under pressekonferansen i New York City i 1972 fikk spørsmål om tilgangen til låter, svarte han "*Det er vanskelig å få tak i gode rockelåter*". Han burde ha svart at det var vanskelig å få gode rockelåter gjennom Hill & Range! Jeg lurer faktisk på om Elvis *visste om avtalen med H&R?! Det er for utrolig hvis han ikke visste, men... Attpåtil jobbet kompisen **Lamar Fike** for H&R! Han mente vel at han gjorde noe bra? H&R brukte kun låtskrivere som var villig til å gi bort halvparten av royalties for at Elvis skulle spille dem inn. Dette omfattet i hovedsak **Otis Blackwell, Ben Weissman**, og teamet Jerry Leiber og **Mike Stoller**. Praksisen var temmelig vanlig.*

Sangen **All Shook Up** av "Presley - Blackwell" er et talende eksempel, og kanskje sa Blackwell faktisk dette, som jeg hørte for mange år siden: "*Det er bedre å få 50 prosent av mye, enn 100 prosent av ingenting*" (hvis Elvis ikke spilte inn sangen...).

Freddy Bienstock, som var i familie med Aberbach-brødrene, sa: "*I de første tolv årene han spilte inn plater, så ikke Elvis på en eneste sang som jeg ikke ga til ham*" (146).

Selskapet var etablert av Jean og Julian Aberbach i 1944, og spesialiserte seg i countrylåtar. De hadde vært en del av grunnmuren for å bygge Eddy Arnold sin karriere, og selskapet ble på samme måte et fundament i Elvis sin karriere. Det skjedde at Elvis spilte inn låter som ikke var kontrollert av H&R, men det var svært sjelden. Og som regel kontroversielt når det skjedde; som med **Suspicious Minds** (som Chips Moman i American Studios eide) og med **Guitar Man** (som **Jerry Reed** eide).

Parker bestemte seg for å passe enda bedre på at Elvis kun fikk sanger via H&R etter følgende episode den 23. februar 1957: Elvis skulle spille inn noen sanger for Loving You-plata hos Radio Records i Hollywood, blant annet sangen "**Castles in the**

sand" som Byron og Trude hadde skrevet (med litt hjelp). Parker hadde forbudt Byron å være der, men nå som han var der, gikk han bort til Elvis på Parker sin oppfordring, og sa "*Mr. Presley, jeg vil takke deg for at du spiller inn sangen min*". Byron forstod at Elvis trodde at han prøvde å legge press på ham. Elvis svarte "*Vel, jeg ville ikke gjøre den hvis jeg ikke likte den*". Like etterpå, i ei pause, la Jean Aberbach teksten til en barnesang på Elvis sin plass. Elvis kom inn og sa "*Hvem la den møkka her?*" Parker kom ut av kontrollrommet og sa "*All right, la oss gjøre Byron sin sang nå*". Elvis sang de første taktene, og stoppet opp: "*Jeg kommer ikke til å gjøre denne fordømte sangen. Jeg liker ikke å skuffe Byron og Trude, men jeg gjør det ikke for Colonel*". Elvis hadde aldri før trosset Parker offentlig, mens andre var tilstede (165).

Parker skulle bare gi én sang til Elvis som ikke var en "H&R-sang": **Are you lonesome tonight?**, en av hans kones favoritter. (166).

Utenlands? Nei takk!

Det var flere episoder før Elvis der folk rundt Parker stusset på at han ikke dro utenfor USA, eller MÅTEN ham gjorde det på de få gangene det skjedde. Da Eddy Arnold spilte i El Paso,

Texas, hadde han krysset grensen sammen med en U.S. Marshall. Da Arnold spilte i Canada, meldte han seg syk rett før avreise. Gabe Tucker ble med (186). Parker hadde reist til Vancouver i 1957, men hvor gjorde han av seg? Han var knapt med på noen bilder. Det at Parker blånektet å besøke Elvis i Tyskland på RCA sin regning for å gjennomføre en innspilling der, slik Steve Sholes foreslo, fikk folk til å undre seg. Ingen spurte. Han var ikke kjent for å takke nei til en gratis reise. Nå? Helt uaktuelt! (186).

Løftet som bandt

Ifølge Alanna Nash ga Parker Elvis det løftet som for alltid skulle knytte dem sammen før Elvis begynte sin militærtjeneste (eller før han godtok å avtjene den): "Hvis du avtjener militærtjenesten, oppfører deg bra, og ikke gjør noe som vil være pinlig for landet ditt, skal jeg sørge for at du er en større stjerne når du kommer hjem enn når du dro" (177). Det er vel grunn til å si at Parker holdt det løftet? Han hadde klart å holde Elvis sitt navn i media de to årene han var vekke, og Elvis hadde aldri trodd det var mulig. Elvis var overbevist om at de to var en uslåelig kombinasjon (190).

Ny RCA-avtale

Parker hadde forhandlet ferdig en avtale med RCA bare etpar dager før Elvis kom hjem fra Tyskland. Elvis skulle spille inn to LP'er og 4 singler (8 låter) i året, og LP'er fra filmene (soundtracks) telte med her. Parker skulle også motta 27.000 dollar årlig for å skaffe til veie fotografier til plateomslag og andre produkter (189). Det ble antatt at Elvis godkjente avtalen. Detaljene spilte ingen rolle for Elvis og Vernon, for de hadde allerede så mye mer enn de hadde forventet (190). Parker hadde forresten veldig stor makt i RCA. Det sirkulerte en instruks hos RCA: "Vær alltid vennlig mot Colonel". Faktisk var det slik at hvis Elvis ønsket sine plater mikset med stemmen som del av instrumentene, mens Parker ville at Elvis skulle høres tydelig i front, så var det Parker som RCA adlød (207). Her tror jeg det er albumet **How Great Thou Art** det refereres til, for jeg husker at Elvis nettopp ble fly forbanna over at RCA ikke hadde fulgt hans instruksjoner, eller hadde endret miksen. Han ønsket å høres som del av lydbildet, mens Parker ringte RCA og påpekte at kona **Marie** var usikker på om det var en Elvis-plate hun hørte på...siden stemmen hans ikke var tydelig "foran" instrumenter og koring. Jeg mener at

Guralnic skriver om dette. Elvis trodde altså at det var "dressene" i New York som hadde skylda, mens de fikk beskjed fra Parker. Det er trist å tenke på at vi aldri har hørt How Great Thou Art slik Elvis egentlig ønsket at vi skulle høre det!

Nye filmavtaler

Elvis hadde allerede avtale om å gjøre **G.I Blues** etter militæret, med Paramount/Wallis og Hazen. Avtalene omfattet også to "seriøse" filmer, etter Elvis sitt ønske (189), nemlig de som skulle bli Flaming Star og Wild in the Country. Parker hadde forhandlet følgende med Paramount: 175.000 dollar for G.I Blues (75.000 mer enn for **King Creole**) og 125.000, 150.000 og 175.000 pluss 7 prosent av bruttoinntektene etter at filmene hadde tjent seg inn.

20th Century Fox hadde gått med på en film for 200.000 og opsjon for en for 250.000, pluss 50-50 deling av inntektene etter at utgiftene var trukket fra

(183). Produsent David Weisbart hos Fox så Flaming Star som en mulighet til å vise fram Elvis sitt talent som skuespiller, og ba Fox-sjef Adler om færrest mulige sangnummer. Fox trodde at de kom til å nå et bredere publikum ved å selge Elvis som en karakterskuespiller ("as a dramatic actor"). Weisbart sleit med manuskriptet: *"Jeg kan ikke se hvordan det er mulig å lage plass for at Elvis skal synges uten å ødelegge et godt manus"*. Han ble overkjørt av Parker: *"Vi ønsker alle det beste resultatet for denne filmen, inkludert reklameverdien av en god plateutgivelse av Elvis Presley"* (195). Parker fortsatte å kjempe mot produsent Weisbart ved enhver anledning, også når Weisbart ba Bienstock fra H&R om å finne en god tittelsang og noen til. Det viktigste, sa Weisbart, er at sangen blir valgt ut i fra Elvis sin synging, og ikke ut i fra moderne arrangement og band. Parker protesterte. Weisbart måtte forstå formelen: Filmene selger soundtracket, og singelen fra albumet selger filmen. (196)

Når det gjelder Wild in the Country, krevde Parker at man kun skulle bruke halve tiden på å filme (F.Star tok 44 dager) og Elvis skulle synges minimum fire sanger. Elvis ønsket ikke å synges, men studiosjefen støttet Parker (196).

Som mange av dere som leser dette vet, floppet både Flaming Star og Wild in the Country kommersielt. Sistnevnte skulle bli Elvis sin siste utfordring som seriøs skuespiller ("last challenging dramatic role") og hans siste samarbeid med en seriøs regissør. Det virket som han ante dette, ved at han spurte **Philip Dunne** om de kanskje kunne jobbe sammen igjen etter hans neste film for Paramount - Blue Hawaii. (197)

Suksessen til G.I Blues hadde gjort den til mal for alle Wallis-filmene, men Blue Hawaii gjorde det enda bedre. Første moro-i-sola bikini film. Filmen tjente raskt inn de to millionene den kostet, og betød at døra ble stengt for Elvis sine muligheter til å bli den skuespilleren a la Dean han hadde drømt om (199).

Forfatter Alanna Nash spør: *"Klarte ikke Parker å se at en slik søvngjengerrutine ("somniaesthetical fare") ville være en sløsing med Elvis sitt talent og kvele ham*

åndelig?" Hun svarer: *"Antakelig ikke. Han var klar over sin manglende evne til å vurdere både et godt manuskript eller en god regissør. Han hadde også problemer med å skille en god framførelse fra en middels eller dårlig en, og lot det bli opp til andre å vurdere hva Elvis skulle gjøre som skuespiller. På den annen side trodde ikke Parker at Elvis kunne bære en film uten musikk"*. (199). Etter et møte med produsent **Joe Pasternak** hadde han sagt til Parker at *"han kan faktisk ikke spille (act). Han har det rett og slett ikke"*. Pasternak, som var berømt for musikalene, hadde tenkt på Elvis til et drama og hadde bedt ham gjøre en leseprøve. Byron Raphael sa at den eneste gangen han hørte Parker kritisere Elvis (ikke mens Elvis hørte på), var det om hans evner som skuespiller. *"Han trodde aldri at Elvis kom til å bli en skuespiller. Ikke et sekund"*, og han så ikke noe som kunne få ham til å endre mening (200). I den forbindelse kan det passe å fortelle om den gangen Wallis prøvde å gjøre en avtale med et manuskript han mente at Elvis kunne få en Oscar med:

- *"Fint, gi oss en million dollar, så kommer vi"*, sa Parker.
- *"Nei, Colonel, du forstår ikke. Jeg sa at dette er et potensielt Academy Award-vinnende manus. Jeg vil bare betale 500.000, ikke en*

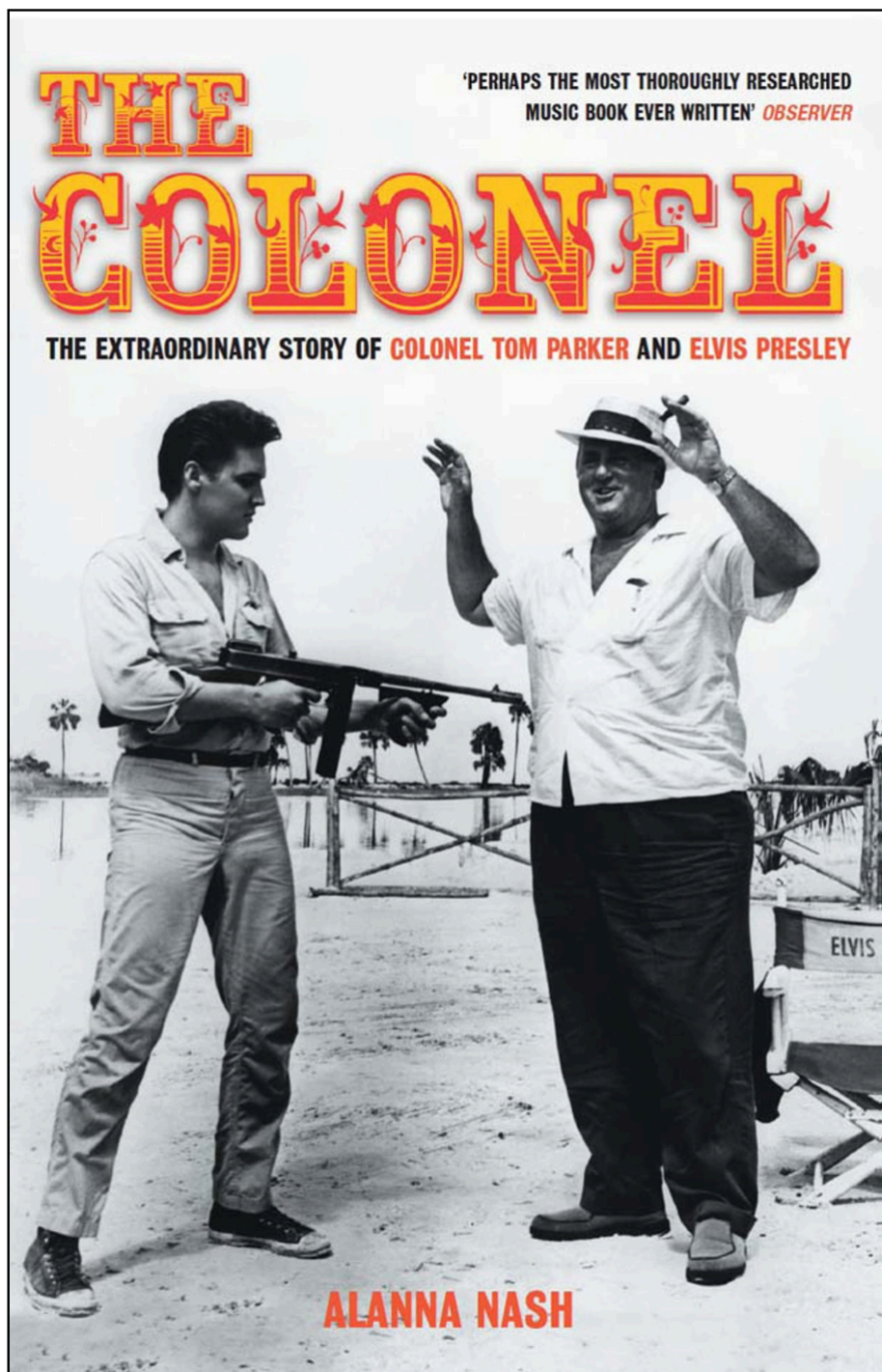
million"

- "Vi gjør det slik. Du sender oss en million, og så sender vi tilbake 500.000 den dagen Elvis går opp for å motta sin Oscar", svarte Parker.

"Filmene kommer aldri til å vinne noen Oscar. Alt de er gode til er å tjene penger", sa Parker. Han hadde endelig sin dansende kylling....men nå uten varm plate under føttene.

Oppvaskmøte i 1967

Elvis var alltid opptatt av spirituelle spørsmål, og fant sin sjelefrende i **Larry Geller** mens han spilte inn **Roustabout** i 1964 (216). Han besøkte også "the Self-Realization Fellowship i Pasadena, som ble ledet av **Sri Daya Mata** (220). Geller ga ham mange bøker, som de diskuterte seg i mellom. Elvis luftet til og med tanken om å gå i kloster! Men i forbindelse med innspillingen av **Clambake** var det slutt. Elvis hadde møtt opp overvektig i mars 1967. "Hans spiste fordi han var deprimert, og han ble alltid deprimert når han ikke hadde en utfordring", sa Jerry Schilling (226). Parker grep hardhendt inn i Elvis sitt privatliv på en svært atypisk måte. Etter et møte mellom Parker og Elvis bak lukkede dører, fikk "Mafiaen" teksten lest opp for seg: Ingen skulle gå til Elvis med noe, alle skulle gå via Joe Esposito. Og - ingen skulle snakke om religion

med Elvis! Geller, altså. Han ble eksplisitt erklært uønsket. Bakgrunnen for reaksjonen var visst at Elvis hadde møtt opp overvektig til garderobetilpasning (pre-production) for Clambake i mars 1967. Parker var forbanna på "gutta" for at

de hadde latt ham bli slik, og var redd for at filmkontrakten ble avsluttet (Nash, "Memphis Mafia", 412-415). Når vi tenker på hvor enormt opptatt Elvis var av religion og åndelige spørsmål generelt, er det

klart at det Parker gjorde var et enormt overgrep for å holde Elvis under kontroll. Han kom da også med følgene kraftsalve om Parker etter et møte under innspillingen av **Harum Scarum** hos **MGM**, som jeg formidler i original: "*That motherfucker, man. He accused me of being on a religious kick. My life is not a religious kick. I'll show that fat bastard what a kick is*" (221).

Ny avtale

Parker benyttet også anledningen til å lage en ny managementavtale, tilbakedatert til 1.januar 1967: Inntekter skulle deles 50-50, unntatt Elvis sine standard filmlønn og forskudd på platesalg (25 prosent, side 227).

Overlevde 60-tallet

Det kan være fort gjort å legge til grunn at Elvis ville ha holdt sin karriere i live på 60-tallet selv om han ikke hadde gjort alle disse filmene. Elvis overlevde The British Invasion, med **Beatles** og **Rolling Stones!** Ja, nemlig, han gjorde det! Dette er noe som de som kritiserer Parker nord og ned ser ut til å ikke tenke på? Det smerter meg å innrømme det...., men kanskje det ikke hadde gått sånn hvis han hadde gjort flere (semi-)seriøse filmer som Wild In The Country?

Ja, de fulgte "Blue Hawaii"-oppskrifta farlig lenge, - MEN Elvis hadde en karriere som var såpass i live at det i det hele tatt var aktuelt å komme tilbake i 1968. Jeg er av de som intenst ønsker at Elvis gjorde mye bedre filmer, - men innser samtidig at publikum stort sett var ungdommer/tenåringer. Ikke voksne. Dessuten var det en annen tid. Filmpremierene ble visst endog planlagt til samtidig med skoleferiene, slik at de unge skulle kunne se filmene mange ganger? Det er vel en del tidsvitner blant oss som husker hvorvidt dette stemmer? Eller om det eventuelt kun gjaldt feriene i USA? De relativt seriøse dramafilmenes Flaming Star og nevnte Wild In The Country floppet sammenlignet med storselgeren Blue Hawaii. Fansen ville ha sang, lett underholdning, pene damer - og se ELVIS. Jeg var ikke noe tidsvitne til dette (født i 1965), men jeg mener å ha oppfattet det. Imidlertid solgte filmene dårligere og dårligere. Platene solgte også dårlig. Som "Binder" sier i filmen ELVIS, som svar på hvor han mener Elvis sin karriere var: "*Den er i toalettet, Elvis*". Ja, men: Den var ikke i kloakken, hinsides redning. Det VAR mulig med et comeback!

Slutten på filmperioden

Karrieren var "kun" i toalettet, men på vei mot kloakken... Wallis og Hazen trodde at **Paradise, Hawaiian Style** ville være Elvis sin siste gode film, og ville kun gå for én film til - **Easy Come, Easy Go** - når kontrakten utløp. **Frankie and Johnny** med United Artists "*dør over hele landet, hans andre dårlige film på rad. Om det ikke var for din gode produksjoner i filmene ville Presley allerede vært død nå*", skrev Paramount-president **Charles Boasberg** til **Hal Wallis** (221). Det var så vidt Easy Come, Easy Go ble utgitt. Paramount tvilte på at den ville tjene inn kostnadene. Wallis kom aldri til å gjøre forretninger med Parker igjen. Stemningen var nesten like dårlig hos MGM. (222). Når man hadde kommet til 1966, hadde Elvis-filmene premiere på drive-in-kinoer i stedet for på kinoer i forstedene. Selv "diehard" fans var misfornøyde med dette. (223)

Konsserter i 1966?

Allerede i 1960 ønsket Elvis å turnere i Europa og ellers. Han hadde blitt overrasket over hvor mye tid han kom til å måtte bruke på filmer (200).

Parker spurte RCA om å sponse en turne med konsserter i 1966. Han hadde spurt før, og RCA nektet igjen. Han hadde bedt om 500.000 dollar. RCA var også bekymret for fallende platesalg, og album solgte gjerne halvparten av det de hadde pleid å gjøre. RCA kom snart til å gi Elvis mindre i forskudd på plateutgivelser (224).

Jeg må spørre: Hva i all verden tilsa at folk skulle ha strømmet til en Elvis-turne i 1966, bortsett fra den harde kjerne av fans? Etter The '68 Comeback Special, derimot...

Karriere med tre pilarer?

Byron Raphael spurte Parker hvorfor han avslø lukrative tilbud? "*Byron, vi trenger ikke filmene. Hvis vi ikke kunne gjøre filmer, ville vi gjøre konsserter for 50.000 dollar for en kveld. Kunne vi ikke gjøre konsserter, kunne vi lage plater. Vi selger gigantisk mye plater.*" (224). Særlig det siste vitner om liten kontakt med virkeligheten....synes jeg.

Elvis, Priscilla og Lisa Marie 1968.

Bryllup 1.5.67

Parker hadde ordnet alt. Absolutt alt. Gjestelista, ikke minst. I 1966 hadde **Priscillas** stefar begynt å gi lyd fra seg om giftermål. Hun fylte snart 21 år. Oberstløytnant **Beaulieu** hadde ringt til Elvis, og Elvis hadde oppfattet det som milde trusler. Hvis Elvis ikke ville, og Priscilla gikk til avisene, ville det ta seg veldig dårlig ut. Priscilla hadde begynt å lure på om han aldri kom til å gifte seg med henne (225). Parker håpet at ekteskapet ville bety slutt på at Elvis var besatt av religion, og holde ham unna **Ann-Margret** (225). Elvis fridde til 'Cilla rett før jul i 1966.

The '68 Special

I oktober 1967 avtalte Parker og **NBC** sin

visepresident **Tom Sarnoff** en pakke med en TV-opptreden og en film (**Charro**). TV-showet skulle spilles inn i juni 1968 og sendes i desember (232). Men hva tenkte Parker? Som ville ha et program med julesanger? Han ville omforme Elvis til en familieunderholder a la **Dean Martin** eller **Bing Crosby**? Slik Hanks' Parker sier i ELVIS (dog uten å nevne navn på andre artister). Jeg har blitt fortalt at juleprogrammer var "a thing" på den tida i USA. På meg virker det fullstendig "out of touch", - som om Parker overhodet ikke forstod situasjonen. I det siste har jeg oppdaget at det er de som betrakter dette på en helt annen måte: At det var synd at det ikke ble noe juleprogram, og at Binder var til mer skade enn gavn, særlig ved å la Elvis synge den

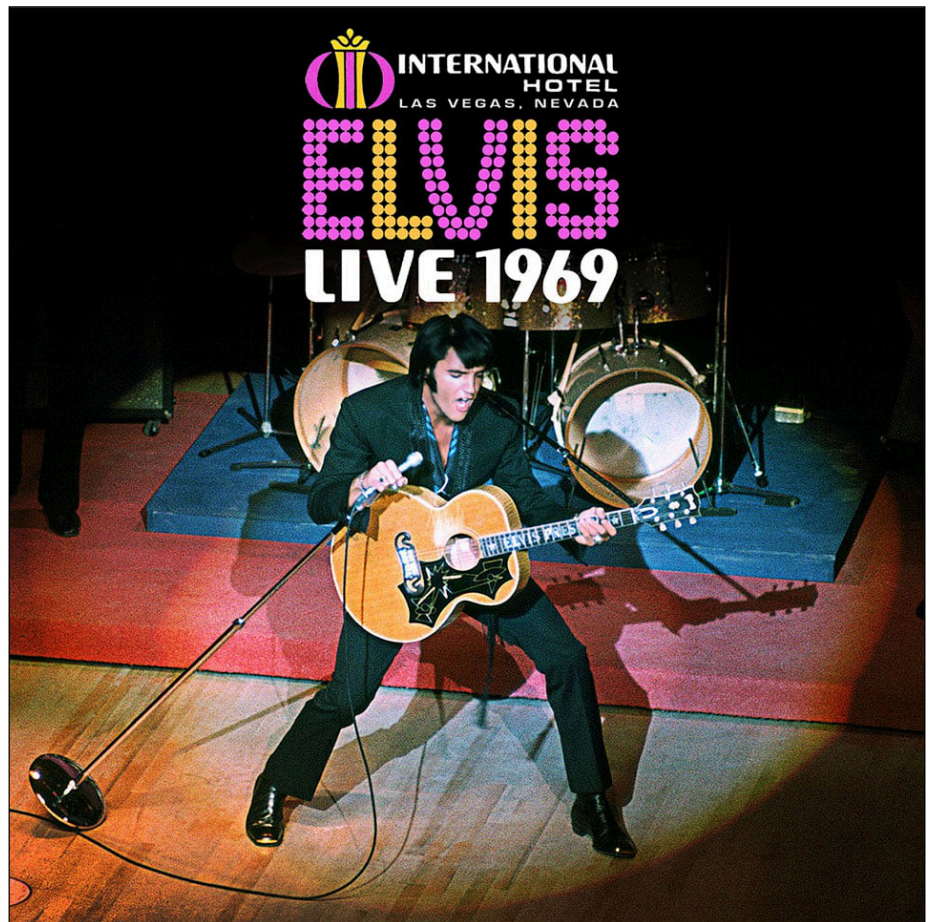
“radikale” **If I Can Dream**.
Jeg må innrømme at jeg ikke fatter den analysen.

Vel, den 3. desember 1968 så Elvis et rekordpublikum inn i hvitøyet på nært hold mens han lurte på om de var på utkikk etter bråk, - og han befant seg i en helt ny situasjon. Dette kan vi ut og inn.

Etter at innspillingen var ferdig, så Elvis på en 90 minutters versjon sammen med Binder, og Elvis sa: "Steve, jeg vil aldri mer synge en sang jeg ikke tror på, og jeg vil aldri lage en film jeg ikke tror på". Steve svarte: "Jeg hører deg, Elvis, men jeg tror ikke du er sterk nok til å gjøre det". Binder fikk Elvis sitt private telefonnummer, og han prøvde å ringe flere ganger. Men nei. "Veggene kom ned øyeblikkelig. Parker hadde ikke tenkt å la Elvis komme ut i den virkelige verden. Det var tragisk", sa Binder (245). Etter comebacket i Las Vegas 31. juli 1969 ba Binder noen om å si fra til Elvis om at han var der. Niks. Han fikk bare beskjed om "sorry", og fikk vite over 30 år senere at Elvis hadde spurt etter ham (254). Parker hadde effektive portvakter...

5-årsavtale med International

Allerede rett etter den første konserten i Las Vegas i 1969 ble Parker enig med

International-president **Alex Shoofey** om at Elvis skulle opptre der i to perioder per år i fem år, til ei lønn til Elvis på 125.000 dollar i uka. Parker oppnådde dermed sitt "magiske tall" på 1 million per år. Shoofey var forbløffet over at Parker gikk med på samme honorar for fem år, uten økning. Parker hadde forhandlet som en novise, mente Shoofey. Elvis var den første artisten i Las Vegas som vertshotellet gikk med overskudd på. Det normale var at hotellene booket underholdning for å få folk til å bruke penger i kasinoet. Hvorfor krevde ikke Parker bedre betalt for

Elvis? Det finnes flere teorier, skriver Nash, men det viktigste var nok at Parker kunne være en storspiller ("high roller") i verdens spillehovedstad og at hotellet ga ham utrolige frynsegoder som gourmetmat til hjemmet hans i Palm Springs (255-256).

Gambling

Julian Aberbach i Hill & Range har sagt at Parker var fullstendig klar over at han var spilleavhengig, for han advarte: "Ikke spill. Det finnes ingen sjanse i verden for at du kommer til å vinne" (258). Selv klarte

ikke Parker å kontrollere sin avhengighet. *"Han spilte bort alle pengene sine. Det er en tragisk historie om selvdestruksjon i en ubegripelig skala, og sammenlignbar med Elvis sin selvdestruksjon. Ingen tvil om det"*, sa Aberbach (258). Mildt sagt var det nok snakk om en interessekonflikt mellom hva som var i Elvis sin interesse og i Parkers.

Europaferie?

Elvis dro på ferie til Hawaii i oktober 1969, betalt av International Hotel på Parkers oppfordring når de ble enige om 5-årsavtalen. På vei tilbake bestemte Elvis seg for å dra til Europa på ferie. **Joe Esposito** varslet Parker, - som absolutt ikke hadde sans for planen! Han mente at fansen i Europa ville bli fornærmet hvis han dro dit på ferie før han dro dit for å opptre. Det var mye bedre at de dro til Bahamas, mente Parker. Elvis ga seg. Priscilla hadde håpet at en tur til Europa ville være medisin for ekteskapet. Snarlig etter at de kom hjem til Memphis fra Bahamas fikk Elvis besøk av to dressklede menn, som utga seg for å være fra RCA. De fortalte om farene ved å reise til Europa på grunn av at alle ville kjenne ham igjen. De sa at han skulle dra til Europa med tid og stunder, men at slikt måtte planlegges skikkelig.

Under den høflige overflaten følte Elvis at de sa *"Hei, hva faen tror du at du gjør?"* Besøket gjorde et sterkt inntrykk på Elvis, - *"han tok det som en trussel"*, sa Larry Geller, som hadde blitt fortalt dette av Elvis etter at han kom inn i varmen igjen i 1972 (259-260).

Pillemisbruket

Temaet for denne artikkelen er å se på hvorvidt Parker var god eller dårlig for Elvis, eller noe et sted mellom god og dårlig. I hvilken grad er det rimelig å bebreide Parker for Elvis sitt misbruk av medikamenter? Det later til å være rimelig å si at iallefall NOE av årsaken til misbruket var at Elvis var misfornøyd med sin karriere, med mangelen på utfordringer. Selv om det nok er mer komplisert, når man tenker på at han brukte "speed" (amfetamin) i stor grad også i militæret og fra etter at han kom hjem fra

militæret. Han begynte å bruke speed for å holde ut de lange bilturene på de tidlige turneene da de kjørte om natta til neste sted de skulle opptre.

Det er merkelig om han allerede kjedet seg i Las Vegas i januar 1970. Han så flott ut, *"damn near gorgeous"*, slik Lamar Fike sa det. Han hadde kommet tilbake i gjengen etter sin tid hos Hill & Range. Fike oppdaget også at Elvis var i *"andre fase"* i pillebruken, og hadde piller i blodet omtrent 60 prosent av tida. Fike visste at det kun var et spørsmål om tid før det ville bli synlig på kroppen hans. *"Elvis elsket beroligende piller ('downers'), og han elsket å bli stein ('totally fucked up'). En effekt av dem er at man legger raskt på seg"*, sa Fike (260). Et annet resultat av misbruket, er at Elvis distanserte seg mer og mer fra Parker. Elvis prøvde å unngå Parker i størst mulig grad. Kontakten gikk mest via Joe Esposito (262). Legg merke til at vi ikke snakket om 1974 eller 1976 nå, men allerede høsten 1970 før den første turneen som startet i Phoenix.

Jerry Weintraub og Tom Hulett

Mange vil kjenne igjen navnet **Tom Hulett** fra filmen ELVIS, han som angivelig skulle overta som manager snarlig etter comebacket i Las Vegas.

Nær sagt selvfølgelig var ikke sannheten slik. Derimot valgte Parker Hulett fra **Concerts West** og **Jerry Weintraub** fra Management III til å organisere turneene fra 1970. Kort sagt var Hulett og Weintraub to av de aller beste i konsertbransjen i USA. Weintraub hadde blant annet jobbet med **John Denver**, og Denver ga ham følgende attest: "*Han er en svært, svært dyktig promoter*", og han hadde enorm innflytelse i ("clout with") RCA. Hulett hadde satt standarden for rocketurneer, blant annet med **Led Zeppelin**. (262). Hvorfor valgte Parker disse to til å organisere turneene? Det er uklart. De hadde skrevet brev til Parker i to år, om å gjøre turneer. Kanskje noe av grunnen var at Weintraub klarte å skaffe et depositum på 1 million dollar på 24 timers varsel? Kanskje var det mer at han/de viste at de kunne "snu seg rundt" kjapt? Hvis det var mest pengene, var det i så fall et lykketreff at de to også var meget dyktige. De to fikk klar beskjed fra Parker: "*Vi vil at fansen skal bli tatt vare på, de som har gjort Elvis til den han er i dag. De som venter i kø i timevis er våre privilegerte kunder. De kommer først*" (263): Altså før eventuelle medlemmer av byrådet eller andre VIP-folk der de skulle spille.

"I hate Las Vegas"

Etter noen gode sesonger i Las Vegas, satte kjedsomheten inn allerede i 1971. **International Hotel** ble til **Las Vegas Hilton** sommeren 1971, og Hilton fikk Elvis på samme betingelser. Avtalen hadde en klausul om at Elvis var fri til å slutte å opptre der hvis hotellet ble solgt. Parker prøvde å finne flere inntektskilder, og i juli 1971 opptrådte Elvis for første gang i **Sahara Tahoe** i Nevada. "*Det var flott i Las Vegas i starten, men på tredje året var det ikke lenger noen utfordring*", sa Jerry Schilling. "*Elvis var sint. Han ville ikke være der mer. Han ville vekk derfra*", sa Lamar Fike (268-269). Sommersesongen i august 1971 ble møtt med dårlige kritikker, som at han var "*sliten og tydelig tyngre*". Elvis kjedet seg, og når han kjedet seg så tok han flere piller. (270)

Salg av kontrakten?

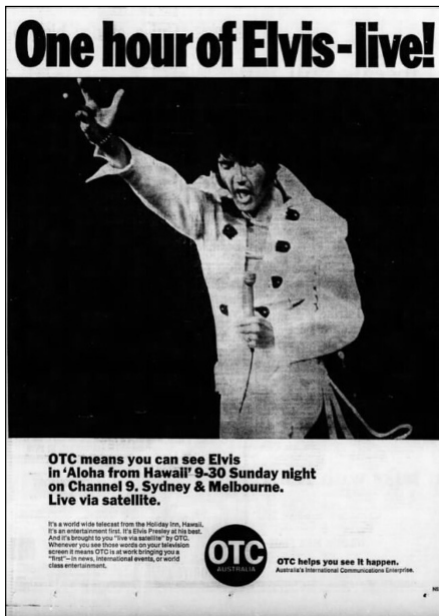
Elvis ble mer og mer uforutsigbar, og høsten 1971 vurderte Parker å selge kontrakten med Elvis til **Gordon Mills**, som var **Tom Jones** sin manager. Man benektet ryktene, men det er senere blitt bekreftet til **Marty Lacker** (270). Derimot tenkte Elvis igjen på å bytte i 1975 (etter dramatikken i 1973): Ifølge Nash hørte Parker rykter i

1975 om at Hulett skulle overta som manager hvis det faktisk for alvor skar seg mellom Elvis og ham. Elvis og Hulett hadde allerede snakket om å dra på turne til Europa. "*Vi trodde alle at det kom til å skje*", sa David Briggs, som spilte piano i konsertbandet (290). Elvis fikk feite tilbud fra brødrene **Khashoggi** om konserter ved Giza-pyramidene, fra Sør-Amerika, fra Japan og andre steder. Det kunne ha løst de økonomiske problemene til begge to. Weintraub og Hulett kunne ha blitt med Elvis, men Parker var redd for å miste kontrollen. Spesielt på grunn av ryktene om Hulett og Elvis (290). Loanne Miller - Parkers sekretær og senere kone - ga en annen grunn til at det ikke ble konserter i Europa: "*Arrangørene ville ha forlangt meget høye billettpriser, omtrent 100 dollar. Colonel visste at de fleste av fansen ikke kunne betale noe i nærheten av så mye*" (290-291). 100 dollar var en del i 1974-75, ja.

Aloha

Parker fikk ideen til den satellittoverførte konserten ut i fra at RCAs nye president **Rocco Laginestra** hadde nevnt at det nå var mulig å sende direkte til hele verden. Fordi Elvis skulle jo ikke turnere Europa, og ikke bare fordi at Parker ikke hadde noe pass. Parker var bekymret

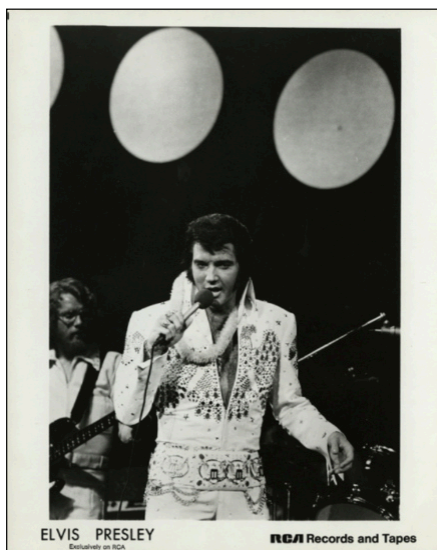

for Elvis sin utholdenhet, tatt i betraktning alle pillene han tok. Hvis Elvis ble syk, eller om tollen fant noe ulovlig, ville trolig ikke Parker klare å holde det unna avisene. Risikoen var for stor (271). Elvis kom seg i tilsynelatende toppform til Aloha From Hawaii - han så jo helt fantastisk ut. Dagen etterpå var det rett tilbake til gamle pillevaner. Det skulle vise seg å bli Elvis sitt siste store øyeblikk som superstjerne (276)

"You're fired"

I Las Vegas i september 1973 kom man til den situasjonen som i filmen ELVIS framstilles som at skjer på scena. Den som egentlig finner sted etter en konsert helt på tampen av Summer Festival: Elvis og Parker kappes om å si opp og om å slutte! Lamar Fike var øyevitne (Nash, "MM", 591-593). Elvis hadde blitt

litt vel ivrig etter å hjelpe kona til hovmester Mario, og forårsaket at Mario ble oppsagt (fordi ansatte ikke kunne ha privat omgang med hotellets artister). Elvis sa noen pauli ord til **Barron Hilton** fra scena (tross Parkers advarsler), og Parker var fly forbanna etterpå. Elvis ga Parker fyken. Liksom. Parker kommer med ei stor regning over masse som han hevder Elvis skylder ham, - slik som i filmen ELVIS. Vernon og Elvis finner ut at de ikke har råd til å betale regninga, og etter etpar uker kryper

Elvis til korset og ber Joe ringe Parker og be om godt vær. Som **Billy Smith** sa: *" Dette var Elvis sin store mulighet til å komme seg vekk fra Obersten. Og han lot den glippe unna"* (Nash, MM, 593).

Parker brukte en metode han hadde brukt to ganger før, i 1942 og i 1953: Overvelde motparten til å gi

seg! I 1942 gjaldt det at skattemyndighetene - Internal Revenue Service (IRS) - lurte på om han hadde betalt nok skatt. Husk at dette var en illegal immigrant som IKKE hadde meldt seg da regjeringen tilbød amnesti til slike noen år tidligere...og Parker ville nærmest for enhver pris unngå at IRS snoket i hans fortid. Kort fortalt oversvømte Parker skrivepulten til IRS-mannen med penger, fra både her og der, , - og foreslo at de skulle telle og sjekke om han hadde betalt nok skatt. IRS-mannen hadde en dårlig dag, med hodepine, og konkluderte med at det hadde Parker (92).

I 1953 gjaldt det at Eddy Arnold sa opp Parker - til og med i Las Vegas! Det var et ekstra "deja vu" (opplevd før-situasjon) for Parker, siden han noen måneder før hadde forhandlet fram en ny avtale med plateselskapet til Arnold (som med Elvis i 1973). Han forlangte 50.000 dollar av Arnold som kompensasjon for oppsigelsen. Arnold nektet først, fordi de kun hadde hatt en "gentleman's agreement", og ikke en skriftlig avtale. Men det var Parker som hadde signert plateavtalen. Etter å ha hørt på Parker og sett haugen av papir på pulten sin, sa advokaten tørt: *"Eddy, betal ham"*.

Noe av forspillet til "jeg kommer ikke til å trenge dine tjenester lenger" fra Arnold var dels at Parker ønsket å kontrollere alle deler av Arnolds liv, men viktigere at Parker ble ferska i å bryte avtalen om å være eksklusiv manager for Arnold: Han holdt på med å booke Hank Snow, og Arnold tok selv en telefon der han fikk beviset rett i øret: "Si til Obersten at showet vi gjør med Hank Snow går greit", sier stemmen i andre enden, som antakelig tror han snakker med **Diskin**. Dette skjedde på Sahara Hotel i Las Vegas. Parker ble dypt såret og ydmyket av å få fyken. Like etterpå fikk han sitt første infarkt. Situasjonen gjorde noe med forholdet til Steve Sholes i RCA, som "behandlet ham som en luseinfisert bakgårdshund", ifølge Gabe Tucker (111-112). Denne oppsigelsen skulle prege hvordan han oppførte seg med Elvis. Etter at han hadde summet seg litt, gikk han til Arnold med krav om 50.000.

Jeg har lurt på: Hvorfor i alle dager søkte ikke Elvis og Vernon juridisk hjelp for å se om regninga fra Obersten holdt i retten? Var det helt utenkelig for dem? Hvorfor tok de regninga for god fisk? Spesielt hvis den inneholdt noe i nærheten av - vil jeg si - absurditeter som utlegg for "bensin til Hayride"?! HALLO! Er det MULIG? Elvis hadde

Hookstratten som fast advokat. Kunne ikke han ha hjulpet? I "Memphis Mafia"-boka til Nash sier Billy Smith at Hookstratten var nærmere Obersten enn Elvis (side 579). Elvis kunne vel funnet en annen advokat? Med mindre det ville vært vanskelig å finne en god en som ikke var skitredd for å legge seg ut med Parker?

Noe som antakelig bidro til å gjøre regninga stor var at Parker hadde forhandlet fram en ny 7-årig kontrakt med RCA våren 1973. Når han da skal betales ut av den, blir det jo penger av det. Akkurat som med Arnold 20 år før. De hadde jo en 50/50-kontrakt. Så hvorfor utfordret de ikke den regninga juridisk? Tenk at 2 millioner (noen mener at den var på mye mer) hindrer verdens mest kjente artist - som har tjent enormt mer penger i sin karriere - fra å kvitte seg med en manager han har fått langt opp i halsen....

Ferie for rehab?

Jeg har lest mange kommentarer fra andre fans i årenes løp om at Parker burde gitt Elvis en lengre ferie for å bli kvitt avhengigheten av piller og generelt komme seg i form, endre livets kurs. Noen har også hevdet at han ikke trengte pengene. Jo, han gjorde dessverre det. Så til de grader. Når Parker

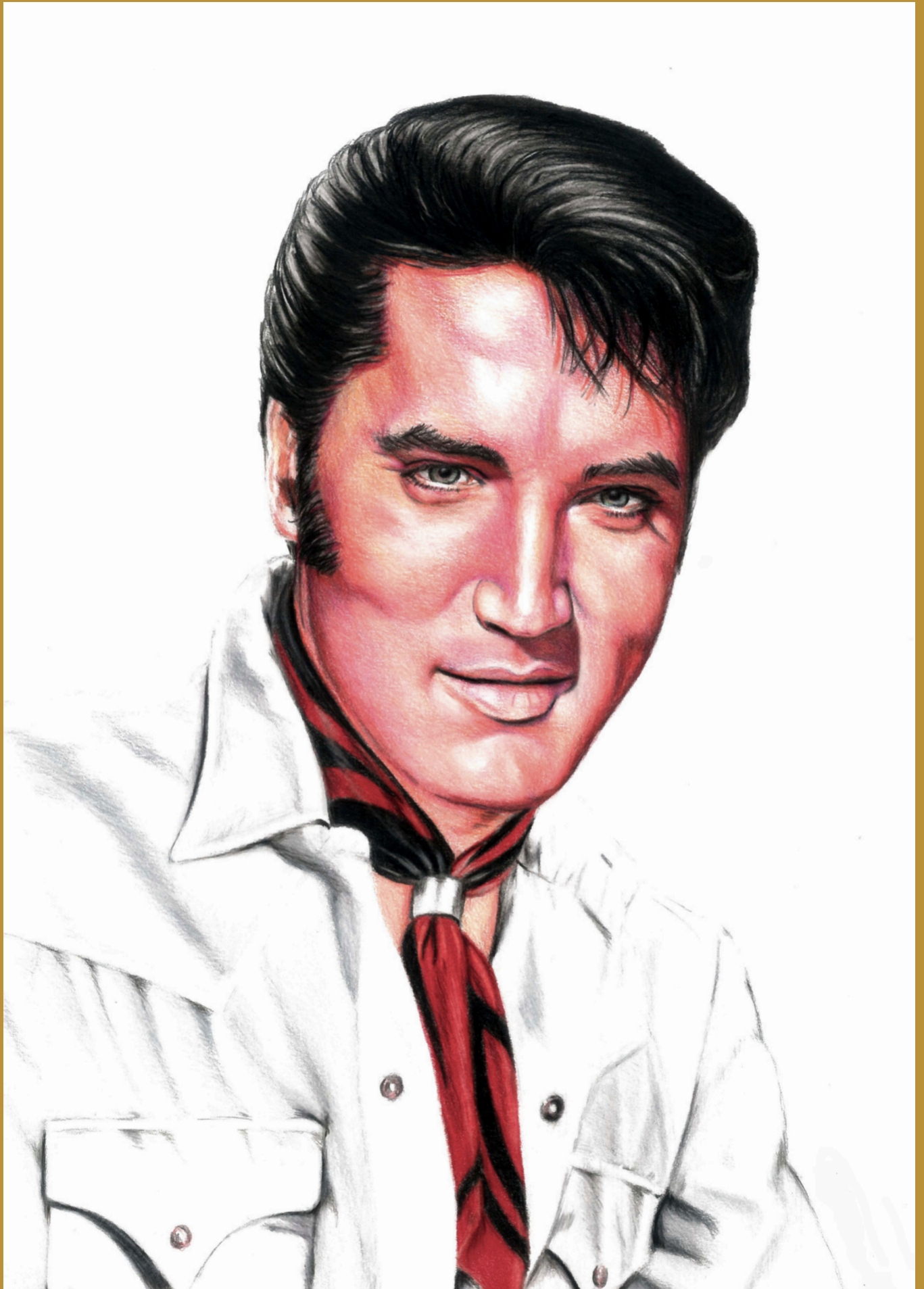
presenterte regninga for å kjøpe ham ut av kontrakten i 1973, sa Vernon at de snart måtte pantsette Graceland for å betale lønninger (287). I juli 1975 sa Parker til Vernon at Elvis trengte å ta pause fra turnelivet i minst seks måneder for å komme til hektene. "Han kan ikke gjøre dette mot fansen og seg selv", sa Parker, med **Mike Crowley** fra Concerts West som vitne. Vernon svarte at Elvis måtte arbeide. Hvis Parker ikke ville booke ham, så skulle de finne noen som ville (291). Elvis trengte penger.

Managerbytte i '77?

Ifølge Geller snakket Elvis om at han skulle gjøre store endringer i livet etter at han kom tilbake fra turneen i august 1977, INKLUDERT å kvitte seg med Parker! Han var fast bestemt på å bytte til Tom Hulett, og angret på at han ga etter i 1973 (299-300). Ville det blitt med praten, da også? Når han ikke stod løpet ut i 1973, hva tilsier at han skulle gjøre alvor av det i 1977, i den formen han var i DA?

Elvis Red Scarf
Andy Leslie